ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΡΟΠΟ
ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ
ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 20
ΧΡΟΝΟΣ 5ος
ΝΟΕΜΒΡΗΣ '94
ΔΡΧ. 300

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

ΟΙ ΑΝΤΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΟΠΟΙΩΝΔΗΠΟΤΕ ΟΡΩΝ Ή ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗΣ ΤΗΣ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΗΡΕΜΙΑΣ», ΘΑ ΣΚΟΡΠΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΛΗ

ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑΣ Σ' ΕΝΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΠΟΥ ΣΑΡΩΝΕΙ ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑΣ

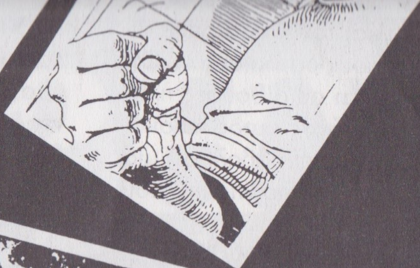

ΟΙ ΑΝΤΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΟΠΟΙΩΝΔΗΠΟΤΕ Ο-ΡΩΝ Ή ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗΣ ΤΗΣ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΗΡΕΜΙΑΣ», ΘΑ ΣΚΟΡΠΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥ-ΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΛΗ

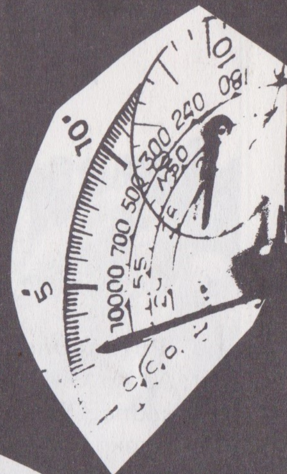
ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑΣ Σ' ΕΝΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΠΟΥ ΣΑΡΩΝΕΙ ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΝΤΟ-ΔΥΝΑ-ΜΙΑΣ

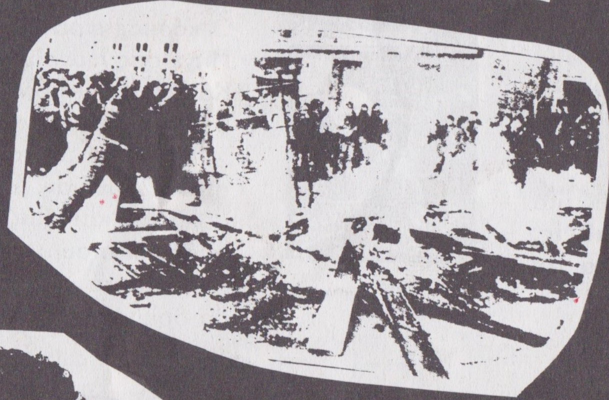

Πω! Πω! Πω!
Πω! Πω! Πω!
Τι πακέτο ήταν αυτό:.!!
Αποχή - Άκυρο - Λευκά!
Σας την έκαναν «παιδιά»!

★ ★ ★ ★

«Αποστειρωμένος» - «Οργισμένη Χολιστερίνη» 1-0
(Αβραμόπουλος) (Πάγκαλος)

☆ ☆ ☆

Ιγώ δεν ίμι βιρτουόζους!
Ιμι ΠΑΣΟΚοβιτσιόζους!!!

✱ ✱ ✱ ✱

Τι είπατε λέει: Ότι χρωστούσε ο ΜΠΙΤΟΣ σε εφο-ρίες και τράπεζες: Ότι το Δημόσιο δεν του έδινε τα χρήματα που του χρωστούσε και τον κατέστρεψε οι-

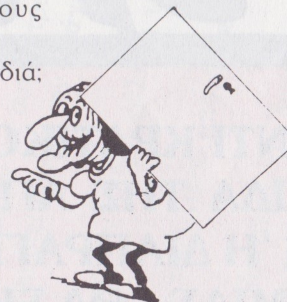
Μαθαίνουμε ότι υπάρχει έλλειψη γκαζακίων στην α-γορά. Αν κάποιοι χρειάζονται να προμηθευτούν με-ρικά (για τον καφέ τους!) να πάνε στην εκπομπή της Βλαβίνας που τα μοιράζει σωρηδών.

★ ★ ★

Ψυχοπάθειας συνέχεια!

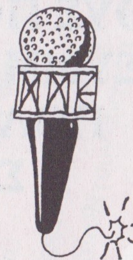
Μάθαμε ότι ο Πλεύρης στη Νομική προσπάθησε να μιλήσει προς τα πλήθη αλλά μερικοί επαναστάτες ποπολάροι-φοιτητές, βγάλαν την πόρτα του αμφιθε-άτρου, του τη δώσαν να την κρατάει και τον στείλαν σπίτι του. Την ώρα που γίνονταν αυτά με τον Πλεύ-ρη, παραπλεύρως οι «φίλτατοι» Γιαννόπουλος και Ρα-φαηλίδης ...σκάγαν από την ζήλια τους μουρμουρίζοντας:
—Εμείς πόρτα δεν θα πάρουμε για το σπίτι ρε παιδιά;

★ ★ ★ ★

Ψυχοπάθειας ασυνέχεια

Ο γνωστός **Ψυχοπαθής** δικτάτορας Παπαδόπουλος ερωτηθείς εις ποίον ακριβώς σημείον της Ελληνικής Επικράτειας ενεταφίασεν ακαθάρτους τοξικάς ουσίας, εξακριβωμένως βλαβεράς δια τον οργανισμόν των αν-θρώπων —και των λαχάνων— απήντησε ως ακο-λούθως:
—«Η Ελλάς προ της 21ης Απριλίου ηπειλήτο υπό πολλαπλών κινδύνων. Η Εθνική Επανάστασις της 21ης Απριλίου την οδήγησε νικηφόρα, λέγω, εις την οδόν της επαγγελίας.... Περί ζαρζαβατικών ουδέν γνω-ρίζω και ...γράμματα εξεύρω!»

☆

★ ★ ★ ★

Το Υπουργείο Χωροταξίας - Οικισμού και Περιβάλ-

Όχι, όχι! Οι ομπρέλες δεν είνα πλέον αρκετές δια τας φθινοπωρινάς βροχάς! Απαραιτήτως να έχετε μαζί εις τας τσάντας σας φουσκωτά ή —το ελάχιστον— α-τομικόν σωσίβιον.
(Απάντηση Λαλιώτη σε ερώτηση που του έγινε σχε-τικά με τα μέτρα που πρέπει να λάβουν οι πολίτες για τις πλημμύρες).

★ ★

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Η έκδοση και διακίνηση της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ στηρίζεται μόνο στις δυνάμεις των συντρόφων. Δεν υπάρχουν οικονομικά τράστ και επιχειρήσεις που χρηματοδοτούν και υποστηρί-ζουν μια τέτοια προσπάθεια. Ούτε και θα ήταν δυνατό κάτι τέτοιο
Θα θέλαμε πάνω σ' αυτό το ζήτημα να τονίσουμε πως το ποσό που αναγράφεται σε κάθε τεύχος δεν αποτελεί ένα είδος αποτίμησης κάποιας «ανταλλαχτικής αξίας» του. Ένα αναρχικό έντυπο δεν θα μπορούσε ποτε να έχει ανταλλα-χτική αξία και να υπόκειται στις εμπορευματικές σχέσεις Επί του παρόντος, για να μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει την οικο-νομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, υλικά εκτύπωσης, εκτύ-πωση κ.λπ.) που εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τα βρίσκουμε μέσα σ' αυτήν την κοινωνία όπου οι εμπο-ρευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.
Ούτε, όμως, και σ' αυτό το ζήτημα θα σταθούμε, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρ-νουν στα χέρια τους την ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟ-ΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. **Δεν κα-θορίζεται με αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κά-θε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κου-βέντα το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθένα με τον οποίο έρχεται σε ε-παφή η ΕΞΕΓΕΡΣΗ.**
Το αναγραφομενο, λοιπόν, ποσό είναι μια ελάχιστη αποτί-μηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχι-ση αυτής της προσπάθειας. Μιας προσπάθειας που δεν έ-χει μια μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από πρακτικές δραστηριότητες (αφίσσες, προκηρύ-ξεις και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για τη συμ-βολή μας στη διεξαγωγή του συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα) για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας κα-ταντά μερικές φορές να γίνεται δυσβάστακτη
Θεωρούμε λοιπόν πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυ-τής της προσπάθειας οποιαδήποτε συνεισφορά είναι α-ποδεκτή.

Τι πακέτο ήταν αυτό....
Αποχή - Άκυρο - Λευκά!
Σας την έκαναν «παιδιά»!

★★ ★★

«Αποστειρωμένος» - «Οργισμένη Χολιστερίνη» 1-0
(Αβραμόπουλος) (Πάγκαλος)

☆ ☆ ☆

Ιγώ δεν ίμι βιρτουόζους!
Ιμι ΠΑΣΟΚοβιτσιόζους!!!

✱ ✱ ✱ ✱

Τι είπατε λέει: Ότι χρωστούσε ο ΜΠΙΤΟΣ σε εφορίες και τράπεζες: Ότι το Δημόσιο δεν του έδινε τα χρήματα που του χρωστούσε και τον κατέστρεψε οικονομικά όπως και τόσους άλλους σαν κι αυτόν: Ότι αίθουσες δικαστηρίων άφηνε και σε αίθουσες πλειστηριασμών πήγαινε: Και είναι λόγος αυτός να σκοτώσει εισαγγελέα και μπάτσο και να πυροβολήσει μια υπάλληλο, δύο μπάτσους και ένα «αθώο» πολίτη που πήγε να τον καταστείλει:
Όχι, καλέ, μη ακούτε! **Ψυχοπαθής** ήτανε!!!

☆

★

Ψυχοπάθειας συνέχεια...

Ψυχοπαθής ήταν και αυτός που πυροβόλησε στο Λευκό Οίκο, στο καμάρι της Αμερικανικής Δημοκρατίας! **Ψυχοπαθής** και ο ...Λευκός Οίκος που δεν

★

Ψυχοπάθειας ασυνέχεια

Ο γνωστός **Ψυχοπαθής** δικτάτορας Παπαδόπουλος ερωτηθείς εις ποίον ακριβώς σημείον της Ελληνικής Επικράτειας ενεταφίασεν ακαθάρτους τοξικάς ουσίας, εξακριβωμένως βλαβεράς δια τον οργανισμόν των ανθρώπων —και των λαχάνων— απήντησε ως ακολούθως:
—«Η Ελλάς προ της 21ης Απριλίου ηπειλητο υπό πολλαπλών κινδύνων. Η Εθνική Επανάστασις της 21ης Απριλίου την οδήγησε νικηφόρα, λέγω, εις την οδόν της επαγγελίας.... Περί ζαρζαβατικών ουδέν γνωρίζω και ...γράμματα εξεύρω!»

☆

★ ★ ★ ★

Το Υπουργείο Χαροταξίας - Οικισμού και Περιβάλλοντος, ομού μετά του Υπουργείου Τουρισμού, προγραμματίζουν χειμερινά μπάνια σε νεοδημιουργημένες παραλίες εις τα ορεινά και πεδινά της Ελλάδας.

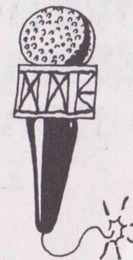

Λάθος νομίζετε! Τα γνωστά δίχτυα στους δρόμους δεν είναι για γάρεμα περισσότερων πρόστιμων από τους ΙΧηδες ή μηχανάκηδες.
Τα δίχτυα τοποθετήθηκαν δια αλίευσιν ιχθύων, οίτινες μετακόμισαν προσφάτων εις τους νεοσυσταθέντας λιμνό-δρομους!

★ ★ ★

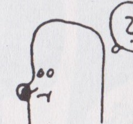

Ο κόσμος ετρελάθηκε. Δεν πήγε να ψηφίσει...
Πήγε στις λιμνοθάλασσες δια να τσαλαβουτήσει...
Και έκτοτε οι πολιτικοί

ζουν μια τέτοια προσπάθεια. Ούτε και θα ήταν δυνατό κάτι τέτοιο
Θα θέλαμε πάνω σ' αυτό το ζήτημα να τονίσουμε πως το ποσό που αναγράφεται σε κάθε τεύχος δεν αποτελεί ένα είδος αποτίμησης κάποιας «ανταλλαχτικής αξίας» του. Ένα αναρχικό έντυπο δεν θα μπορούσε ποτε να έχει ανταλλαχτική αξία και να υπόκειται στις εμπορευματικές σχέσεις. Επί του παρόντος, για να μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει την οικονομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, υλικά εκτύπωσης, εκτύπωση κ.λπ.) που εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τα βρίσκουμε μέσα σ' αυτήν την κοινωνία όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.
Ούτε, όμως, και σ' αυτό το ζήτημα θα σταθούμε, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται με αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθένα με τον οποίο έρχεται σε επαφή η ΕΞΕΓΕΡΣΗ.
Το αναγραφομενο, λοιπόν, ποσό είναι μια ελάχιστη αποτίμηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας. Μιας προσπάθειας που δεν έχει μια μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από πρακτικές δραστηριότητες (αφίσσες, προκηρύξεις και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για τη συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα) για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας καταντά μερικές φορές να γίνεται δυσβάστακτη
Θεωρούμε λοιπόν πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.
Όσοι θέλουν να προσφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να γραφτούν συνδρομητές (200 δρχ για κάθε τεύχος) Μπορούν να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην παρακάτω διεύθυνση:

Προς
Γιώργο Βλασσόπουλο
ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΑΘΗΝΑ

EXEGERSI (REVOLT)
DONATIONS and Subscription to:
GIORGOS VLASSOPOULOS
P.O. BOX 30658
ATHENS 10033
GREECE

★★★

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

εκδίδεται από τη

ρίες και τράπεζες: Ότι το Δημόσιο δεν του έδινε τα χρήματα που του χρωστούσε και τον κατέστρεψε οικονομικά όπως και τόσους άλλους σαν κι αυτόν: Ότι αίθουσες δικαστηρίων άφηνε και σε αίθουσες πλειστηριασμών πήγαινε: Και είναι λόγος αυτός να σκοτώσει εισαγγελέα και μπάτσο και να πυροβολήσει μια υπάλληλο, δύο μπάτσους και ένα «αθώο» πολίτη που πήγε να τον καταστείλει:

Όχι, καλέ, μη ακούτε! **Ψυχοπαθής** ήτανε!!!

★

Ψυχοπάθειας συνέχεια...

Ψυχοπαθής ήταν και αυτός που πυροβόλησε στο Λευκό Οίκο, στο καμάρι της Αμερικανικής Δημοκρατίας! **Ψυχοπαθής** και ο ...Λευκός Οίκος που δεν μετακόμισε ακόμα!

★ ★ ★

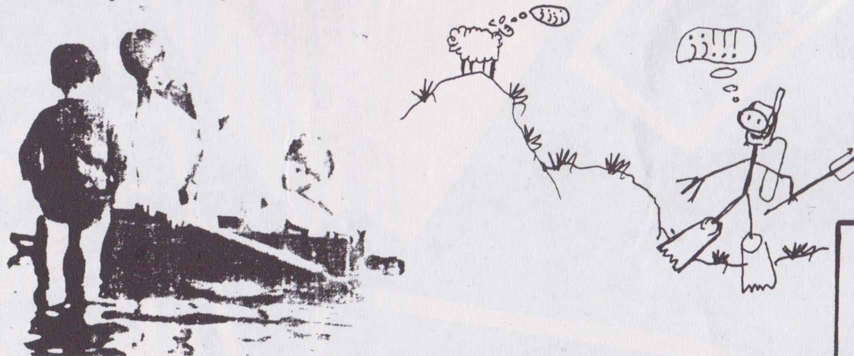
Τα girls όμως που «γδύνονται»(sic) επί πληρωμή στο «Αργά» του Μαστρο-άκη ΔΕΝ είναι **ψυχοπαθείς. Χρειάζονται, τα κακόμοιρα, χρήματα για τις σπουδές τους!**

Εν τω μεταξύ, παράπονο τό'χει ο ...καϋμένος ο Τράγκας που τα δικά του «γυμνά» γίναν αιτία να εκδιωχθεί από το Sky. Κι εκεί πάνω του βγαίνει η **ψυχοπάθεια**:

—Γιατί ρε γαμώτο! Το «γυμνό» του Μαστοράκη ειναι ...καλύτερο από το δικό μου;;;

Το Υπουργείο Χαροταξίας - Οικισμού και Περιβάλλοντος, ομού μετά του Υπουργείου Τουρισμού, προγραμματίζουν χειμερινά μπάνια σε νεοδημιουργημένες παραλίες εις τα ορεινά και πεδινά της Ελλάδας.

Λάθος νομίζετε! Τα γνωστά δίχτυα στους δρόμους δεν είναι για ψάρεμα περισσότερων πρόστιμων από τους ΙΧηδες ή μηχανάκηδες.

Τα δίχτυα τοποθετήθηκαν δια αλίευσιν ιχθύων, οίτινες μετακόμισαν προσφάτως εις τους νεοσυσταθέντας λιμνό-δρομους!

★ ★ ★

Ο κόσμος ετρελάθηκε. Δεν πήγε να ψηφίσει...
Πήγε στις λιμνοθάλασσες δια να τσαλαβουτήσει...
Και έκτοτε οι πολιτικοί
απόφασιν επήραν,
...να στήνοσι τας κάλπας των
στην αμμουδιάν, με μπύραν,
σουβλάκι και τζατζίκιον
μπας και σταυρώσουν ψήφον,
ειδάλλως τα κρανία των
θα θραύσουν εις τον τοίχον.

★

Θεωρούμε λοιπόν πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.
Όσοι θέλουν να προσφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να γραφτούν συνδρομητές (200 δρχ για κάθε τεύχος) Μπορούν να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην παρακάτω διεύθυνση:

Προς
Γιώργο Βλασσόπουλο
ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΑΘΗΝΑ

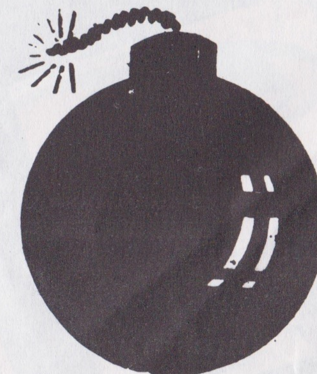
EXEGERSI (REVOLT)
DONATIONS and Subscription to:
GIORGOS VLASSOPOULOS
P.O. BOX 30658
ATHENS 10033
GREECE

★ ★ ★

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

εκδιδεται απο τη
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΗΓΑΙΕΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός, ότι το κράτος δεν έχει παύσει να εχεί ως ένα κυριο μέλημά του την εξασφάλιση των προϋποθέσεων εκείνων, που θέλει να συντείνουν στην λεγόμενη κοινωνική αποδοχή ή συναίνεση της δυνατότητας κυριαρχίας του επάνω στην ανθρώπινη κοινωνία. Εκείνων ακριβώς των ανανεωμένων και φτιασιδωμένων όρων επιβολής που θέτουν και την «πρωταρχικότητα» της υποταγής ως «υποχρέωση» και «μοίρα» των καταπιεσμένων ανθρώπων.

Μ' άλλα λόγια στα εξουσιαστικά κελεύσματα των καιρών δεν έπαψε ποτέ να εμπεριέχεται η κρατική απαίτηση προς τους υπηκόους για υπακοή, παραδοχή και παραίτηση. Και οι Κρατικοί κήρυκες εξηγούν: Υπακόη στους Νόμους του Κράτους, Παραδοχή και Εγκατάλειψη στο πλέγμα των θεσμών, Παραίτηση και Αποποίηση από την οποιαδήποτε άσκηση βίας που στοχεύει το

λέμου. Και είναι η πραγματικότητα αυτού του πολέμου κρυφού ή φανερού που εξηγεί και τις πολυποίκιλες προσπάθειες των κυρίαρχων για όλο και μεγαλύτερο έλεγχο της κοινωνίας. Είναι η πραγματικότητα αυτού του πολέμου που διαψεύδει στην πράξη τις όποιες Κασσάνδρες επαγγέλονται την εποχή της κοινωνικής ισοπέδωσης και της καθολικής επιβολής των δήμιων του ανθρώπινου γένους.

Όσο για τις γελοιότητες που ακούγονται κατά καιρούς (ή γράφονται) σύμφωνα με τις οποίες: «ο άνθρωπος δεν είναι πια άνθρωπος»(!), «η κυριαρχία σιγά-σιγά κατόρθωσε ν'ανακηρυχθεί απ' όλους και από τους εκμεταλευόμενους

μορφής Εξουσία οδηγεί πολύ εύκολα σε υποχωρήσεις απέναντι της και σε σοβαρούς συμβιβασμούς τόσο σε απόψεις, όσο και σε πρακτικές που υποτίθεται, ότι συμβάλλουν στην κοινωνική απελευθέρωση. Και στο τέλος-τέλος αν δεχτούμε ότι η κυριαρχία διαχύθηκε από τον ίδιο τον άνθρωπο(!) στην κοινωνία η οποία αλώθηκε, τότε αλώθηκαν και οι αναρχικοί(!), εφόσον βέβαια θεωρείται ότι δεν αποτελούν ξένο σώμα σε σχέση με τους υπόλοιπους καταπιεσμένους. Μα τότε, το μόνο που μας μένει, επειδή πια ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και δεν υπάρχει πλέον χώρος και τόπος για «ρομαντικούς», και επειδή όλα δικαιολογούνται και επιτρέπονται, δεν είναι άλλο από το να διαβρώσουμε και εμείς με τη σειρά μας το κράτος ή τμήματα του(!!). Και για να σοβαρευτούμε. Φυσικά και δεν αλώθηκε η κοινωνία στο σύνολό της, ούτε βέβαια οι αναρχικοί. Το δείχνουν οι χιλιάδες μικρές ή μεγάλες συ-

στές έναν ορίζοντα ανεξέλεγκτων κοινωνικών δραστηριοποιήσεων.Οι δραστηριοποιήσεις αυτές που αρκετές φορές είχαν έντονη αντικρατική διάσταση ήρθαν ν' αντιπαρατεθούν στις προσπάθειες των κυρίαρχων να εντείνουν τον έλεγχο, επαναβεβαιώνοντας την κατάσταση υποταγής του συνόλου των διαιρεμένων κομματιών που συνδέτουν τον κοινωνικό χώρο. Υπενθυμίζουμε, φυσικά, ότι η διαίρεση της κοινωνίας έχει επιβληθεί από τους δυνάστες της στη βάση δήθεν αντικρουόμενων και πολλαπλών συμφερόντων ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους.

Είναι χαρακτηριστικό στο διάστημα '90-'93 το εύρος της επιθετικής ανάπλασης των διαχωρισμών ανάμεσα στους καταπιεσμένους, στην οποία επιδόθηκε το κράτος. Μ' άλλα λόγια οι καταπιεσμένοι βρέθηκαν μπροστά στην υποχρέωση να υπακούσουν σε συγκεκριμένη εντολή των κρατιστών αλλά και απόφαση

Η απόφαση και η εντολή που ντύθηκε τον μανδύα προτάγματος για εκσυγχρονισμό δεν ήταν άλλη, όσον αφορά τους καταπιεσμένους, παρά η εξαναγκαστική μετακίνηση

και φτιασιδομένων όρων επιβολής που θέτουν και την «πρωταρχικότητα» της υποταγής ως «υποχρέωση» και «μοίρα» των καταπιεσμένων ανθρώπων.

Μ' άλλα λόγια στα εξουσιαστικά κελεύσματα των καιρών δεν έπαψε ποτέ να εμπεριέχεται η κρατική απαίτηση προς τους υπηκόους για υπακοή, παραδοχή και παραίτηση. Και οι Κρατικοί κήρυκες εξηγούν: Υπακοή στους Νόμους του Κράτους, Παραδοχή και Εγκατάλειψη στο πλέγμα των θεσμών, Παραίτηση και Αποποίηση από την οποιαδήποτε άσκηση βίας που στοχεύει το ίδιο το κράτος και συνολικότερα την κυριαρχία.

Υποχρεώνονται, λοιπόν, οι καταπιεσμένοι, είτε με το γάντι, είτε με τον βούρδουλα, να μην πολεμήσουν μ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ενάντια σ' εκείνους που σκορπούν τον τρόμο, την αδικία και την

ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΗΓΑΙΕΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

λονται την εποχή της κοινωνικής ισοπέδωσης και της καθολικής επιβολής των δήμιων του ανθρώπινου γένους.

Όσο για τις γελοιότητες που ακούγονται κατά καιρούς (ή γράφονται) σύμφωνα με τις οποίες: «ο άνθρωπος δεν είναι πια άνθρωπος»(!), «η κυριαρχία σιγά-σιγά κατόρθωσε ν'ανακηρυχθεί απ' όλους και από τους εκμεταλευόμενους σαν η μοναδική νόμιμη κοινωνική υπαρξη»(!), ή ότι «ο πόλεμος που συνεχίζεται μέχρι σήμερα είναι ο πόλεμος ανάμεσα σε υπηκόους», έχουμε να πούμε το εξής: Το μίσος ή την απέχθεια είναι πολύ λειτουργικότερο οι καταπιεσμένοι να την στρέφουν ε-

ναρχικοί(!), εφόσον βέβαια θεωρείται ότι δεν αποτελούν ξένο σώμα σε σχέση με τους υπόλοιπους καταπιεσμένους. Μα τότε, το μόνο που μας μένει, επειδή πια ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και δεν υπάρχει πλέον χώρος και τόπος για «ρομαντικούς», και επειδή όλα δικαιολογούνται και επιτρέπονται, δεν είναι άλλο από το να διαβρώσουμε και εμείς με τη σειρά μας το κράτος ή τμήματα του(!!). Και για να σοβαρευτούμε. Φυσικά και δεν αλώθηκε η κοινωνία στο σύνολό της, ούτε βέβαια οι αναρχικοί. Το δείχνουν οι χιλιάδες μικρές ή μεγάλες συγκρούσεις και εξεγέρσεις που συνεχίζουν να ξεσπούν σε κάθε γωνιά της γης και που διαψεύδουν τους κρατικούς μύθους και φαντασιώσεις. Το φανερώνουν οι εκκλήσεις των κρατιστών και οι εναγώνιες προσπάθειές τους για την περιλάλητη «κοινωνική ανακωχή», για την περισπούδαστη «κοινωνική παραίτηση» και για την περιζήτητη «κοινωνική εναγκάλιση» με την πολιτική.

Αλλά ας δούμε

της κοινωνίας έχει επιβληθεί από τους δυνάστες της στη βάση δήθεν αντικρουόμενων και πολλαπλών συμφερόντων ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους.

Είναι χαρακτηριστικό στο διάστημα '90-'93 το εύρος της επιθετικής ανάπλασης των διαχωρισμών ανάμεσα στους καταπιεσμένους, στην οποία επιδόθηκε το κράτος. Μ' άλλα λόγια οι καταπιεσμένοι βρέθηκαν μπροστά στην υποχρέωση να υπακούσουν σε συγκεκριμένη εντολή των κρατιστών αλλά και απόφαση

Η απόφαση και η εντολή που ντύθηκε τον μανδύα προτάγματος για εκσυγχρονισμό δεν ήταν άλλη, όσον αφορά τους καταπιεσμένους, παρά η εξαναγκαστική μετακίνησή τους από την προηγούμενη θέση που τους προσδιόριζε ως εκμεταλλευόμενους και η διεκδίκηση και διαπραγμάτευση μιας καινούργιας. Βέβαια, αυτό δεν συνέβηκε παντού. Στους μαθητές, λόγου χάρη, δεν ζητήθηκε τέτοιου είδους μετακίνηση βέβαια.

Το κύριο χαρακτηριστικό, λοιπόν, των κινήσεων των κυρίαρχων ήταν η επιλογή του κατατεμαχισμού ευρύτατων κοινωνικών κομματιών. Αυτό που θα μας απασχολήσει στη συνέχεια όμως είναι κάτι διαφορετικό. Στο κατά πόσο μπόρεσε η κρατική πρόνοια ν'

άσκηση βίας που στοχεύει το ίδιο το κράτος και συνολικότερα την κυριαρχία.

Υποχρεώνονται, λοιπόν, οι καταπιεσμένοι, είτε με το γάντι, είτε με τον βούρδουλα, να μην πολεμήσουν μ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ενάντια σ' εκείνους που σκορπούν τον τρόμο, την αδικία και την εξαθλίωση στην ανθρώπινη κοινωνία. Προτρέπονται να δηλώσουν αποστασιοποιημένοι με τις πράξεις ή με τα λόγια από τη διεξαγωγή ενός πολέμου που επίμονα φιλοδοξείται από το κράτος να εξαφανισθεί: του κοινωνικού πο-

από τους εκμεταλευόμενους σαν η μοναδική νόμιμη κοινωνική ύπαρξη»(!), ή ότι «ο πόλεμος που συνεχίζεται μέχρι σήμερα είναι ο πόλεμος ανάμεσα σε υπηκόους», έχουμε να πούμε το εξής: Το μίσος ή την απέχθεια είναι πολύ λειτουργικότερο οι καταπιεσμένοι να την στρέφουν ενάντια στους δεσμώτες τους αποκλειστικά και όχι στην ίδια την κοινωνία. Η υπερεκτίμηση και η εξύψωση των δυνατοτήτων της κυριαρχίας δεν απέχει πολλές φορές και από τον θαυμασμό προς αυτήν. Και ο θαυμασμός για κάθε

λιάδες μικρές ή μεγάλες συγκρούσεις και εξεγέρσεις που συνεχίζουν να ξεσπούν σε κάθε γωνιά της γης και που διαψεύδουν τους κρατικούς μύθους και φαντασιώσεις. Το φανερώνουν οι εκκλήσεις των κρατιστών και οι εναγώνιες προσπάθειές τους για την περιλάλητη «κοινωνική ανακωχή», για την περισπούδαστη «κοινωνική παραίτηση» και για την περιζήτητη «κοινωνική εναγκάλιση» με την πολιτική.

Αλλά ας δούμε πιο συγκεκριμένα. Η περίοδος που διανύουμε, όπως έχει ξαναναφερθεί, χαρακτηρίστηκε από την παράδοση των εξουσιαστικών σκήπτρων στο ΠΑΣΟΚ. Και μάλιστα εσπευσμένα σε σχέση με τους παραδοσιακούς ρυθμούς αλληλοδιαδοχής και αλληλοκάλυψης των εξουσιαστικών σχηματισμών. Οι κοινωνικές αναταραχές, οι συγκρούσεις και τα εξεγερτικά γεγονότα της περιόδου '90-'93 είχαν ήδη καταδείξει στους κρατι-

εξαναγκαστική μετακίνησή τους από την προηγούμενη θέση που τους προσδιόριζε ως εκμεταλλευόμενους και η διεκδίκηση και διαπραγμάτευση μιας καινούργιας. Βέβαια, αυτό δεν συνέβηκε παντού. Στους μαθητές, λόγου χάρη, δεν ζητήθηκε τέτοιου είδους μετακίνηση βέβαια.

Το κύριο χαρακτηριστικό, λοιπόν, των κινήσεων των κυρίαρχων ήταν η επιλογή του κατατεμαχισμού ευρύτατων κοινωνικών κομματιών. Αυτό που θα μας απασχολήσει στη συνέχεια όμως είναι κάτι διαφορετικό. Στο κατά πόσο μπόρεσε η κρατική πρόνοια ν' απορροφήσει την ασυμφωνία εκείνων των καταπιεσμένων που έδειξαν με τον τρόπο τους αντιρρήσεις στη βία που τους ασκήθηκε για μια ακόμα φορά. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινήθηκε η τακτική αναδίπλωση που πραγματοποιήθηκε με την κλήση του σοσιαλδημοκρατικού σχηματισμού. Και δεν είναι άλλη από την εξασφάλιση της υπακοής που δεν μπόρεσε να κατοχυρώσει το κράτος με την ωμή και κάθετη επιβολή των νέων όρων υποταγής.

Το ΠΑΣΟΚ επανήλθε ως ο σχηματισμός εκείνος που θα μπορούσε να διαπραγματευ-

θεί με την κοινωνία για την επίτευξη της λεγόμενης «κοινωνικής συνοχής». Αν το 1981 το ΠΑΣΟΚ είχε αναρριχηθεί στα σκαλοπάτια της κρατικής πυραμίδας ως επιβεβαίωση του λεγόμενου μεταπολιτευτικού κύκλου, ως επιβεβαίωση της δημοκρατίας τους, το 1994 έρχεται ως ο ειδικός εντολοδόχος της κυριαρχίας για την επιβολή της «κοινωνικής ειρήνης». Προίκα του η εικόνα ενός κράτους δικαίου, με δοκιμασμένες μας λένε κοινωνικές ευαισθησίες. Μ' άλλα λόγια το ΠΑΣΟΚ ανέλαβε να επιβεβαιώσει, σε μιά κρίσιμη, είναι αλήθεια, περίοδο για τον κοινωνικό ανταγωνισμό, την κρατική ευχέρεια εκτόνωσης και αλλοίωσης των πολύμορφων αντικρατικών εκδηλώσεων της κοινωνίας.

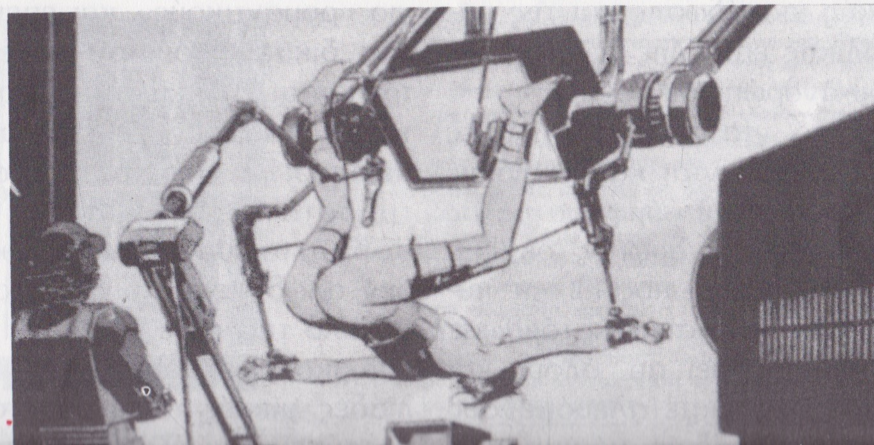
Η κοινωνική συνοχή που επαγγέλονται οι κρατιστές και οι υποτακτικοί τους δεν σημαίνει τίποτα άλλο για την κοινωνία παρά αναγκαστική προσαρμογή και συνταύτιση με τις λογικές του κράτους. Και οι κρατιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι ένα από τα σωσίβια τους που ονομάζεται πολιτική έχει ξεφουσκώσει επικίνδυνα και δεν τους διαξουσιαστές, για τον πρόσθετο λόγο της ανομοιομορφίας που χαρακτηρίζει πληθυσμιακά κομμάτια λόγω καταγωγών, ιδιαιτεροτήτων και διαφορετικοτήτων.

Ας μην ξεχνάμε πως η συγκρότηση του κράτους στον λεγόμενο Ελλαδικό χώρο προκάλεσε την συμπίεση και την περιχαράκωση στα συγκεκριμένα γεωγραφικά όρια πολλών και διαφορετικών ομάδων ανθρώπων, οι οποίες δεν ήταν εύκολο να υποταχθούν στην κρατική κυριαρχία δια μιάς. Αυτή η κατάσταση προκάλεσε για πολλές δεκαετίες σοβαρά προβλήματα στους εξουσιαστές οι οποίοι, στην προσπάθεια τους να σταθεροποιηθούν οι κρατικές δομές και να γίνει αποδεκτός ο κρατισμός σ' ένα ευρύτατα ανομοιόμορφο κοινωνικό σύνολο, διαίτερα την ριζωμένη στην κοινωνία αντιπάθεια προς το κράτος και τα όργανά του.

Το γεγονός αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι αυτή η διάθεση κοινωνικής απειδαρχίας και ανυπακοής απέναντι σε νόμους, θεσμούς και δομές δεν παίρνει συχνά στρεβλό χαρακτήρα. Και αυτό γίνεται συχνότερα όταν η εκδηλωμένη αντίθεση απομονώνεται και εξουδετερώνεται από τον μερικό της χαρακτήρα, όπως λ.χ. η διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων που δεν αντιτίθενται τελικά μ' οποιοδήποτε τρόπο στην δυνατότητα του κράτους να διαπραγματεύται και να παραχωρεί.

Από την άλλη πλευρά όσον αφορά την λεγόμενη ρευστότητα, που επικαλούνται όλο και πιο συχνά τώρα τελευταία οι εξουσιαστές, πρέπει να επιθούνται (Αποκέντρωση εξουσιών, Περιφέρειες κ.τ.λ.).

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, όταν μιλούν οι κρατιστές για εκσυγχρονισμό των κομματικών τους μηχανισμών, μιλούν ταυτόχρονα και προβάλλουν και την υπέρβαση της λεγόμενης μεταπολιτευτικής περιόδου (βλ. Δαμανάκη «Δεν υπάρχουν πλέον οι έννοιες αριστερός-δεξιός».). Αυτήν ακριβώς την ανασύνταξη έρχονται με βιασύνη να καλύψουν οι ενεργοποιημένες «νέες» δομές προβάλλοντας το ιδεολόγημα του ξεπεράσματος του κομματικού οπαδού από τον ενεργό απαιτητικό πολίτη. Φυσικά η πολιτική σταθεροποίηση που έρχεται να καλύψει το ΠΑΣΟΚ με τη επιβολή της «κοινωνικής συναίνεσης», απαιτεί και σφύξιμο των λουριών της «νέας» θεσμικής πρόσδεσης. Απαιτεί ακόμα για τους κρατιστές την ομαλή αντικατάσταση «ανταλλακτικών» στους μηχανισμούς ελέγχου της κοινωνίας που διαθέτουν και την τοποθέτηση καινούργιων. Μόνο που η αναπαλαίωση που επιχειρούν απαιτεί χρόνο και αφήνει επικίνδυνα γι' αυτούς κενά και αφύλαχτες διαβάσεις που μπορούν να φανούν λειτουρ-

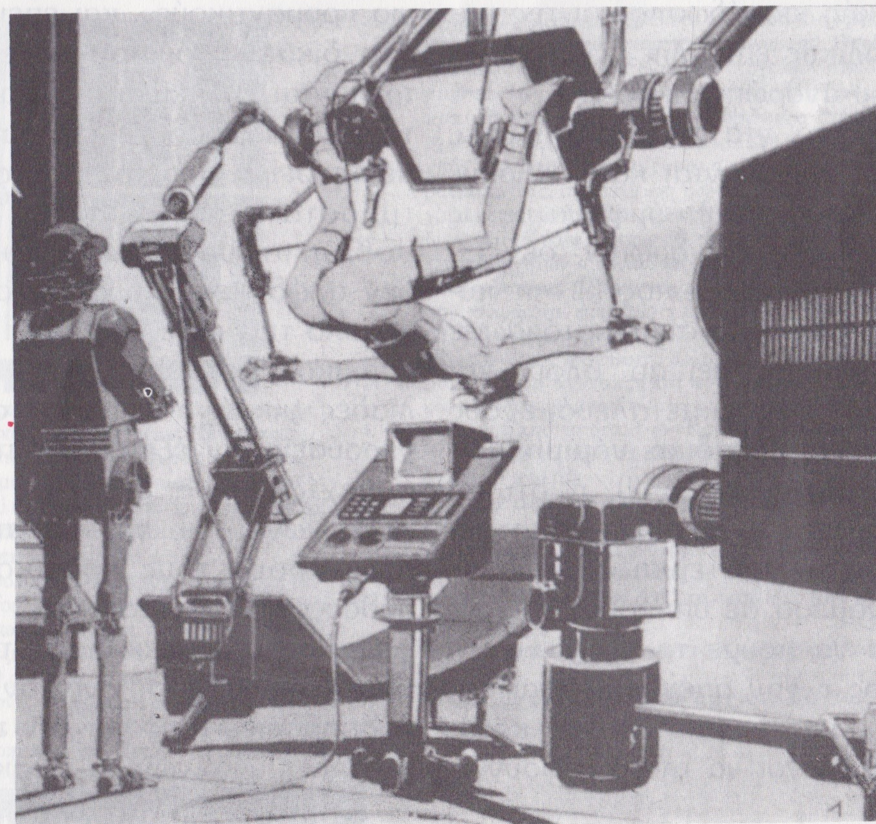

Μ' άλλα λόγια το ΠΑΣΟΚ α-νέλαβε να επιβεβαιώσει, σε μιά κρίσιμη, είναι αλήθεια, περίοδο για τον κοινωνικό α-νταγωνισμό, την κρατική ευ-χέρεια εκτόνωσης και αλλοί-ωσης των πολύμορφων αντι-κρατικών εκδηλώσεων της κοινωνίας.

Η κοινωνική συνοχή που επαγγέλονται οι κρατιστές και οι υποτακτικοί τους δεν ση-μαίνει τίποτα άλλο για την κοινωνία παρά αναγκαστική προσαρμογή και συνταύτιση με τις λογικές του κράτους. Και οι κρατιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι ένα από τα σωσίβια τους που ονομάζεται πολιτική έχει ξεφουσκώσει ε-πικίνδυνα και δεν τους δια-σφαλίζει όπως θα ήθελαν για την επίτευξη αυτού του σκο-πού τους.

Η όλο και αυξανόμενη αρ-νητική διάθεση μεγάλων κομ-ματιών της κοινωνίας για τους πολιτικούς δεν αποτελεί κοινωνιολογικού χαρακτήρα επισήμανση, ούτε βέβαια θα μπορούσαμε να την δούμε κάτω από ένα τέτοιο πρίσμα.

Αναμφίβολα έρχεται σε μια άμεση σχέση και σύνδεση με μια σειρά από ανεξέλεγκτες εκδηλωμένες αντιθέσεις απέ-ναντι στο κράτος, όπως η α-ποδοχή της βίαιης αντιπαρά-θεσης, έστω και σποραδικά α-πό κοινωνικά κομμάτια, ή α-κόμα όπως η άρνηση υπακο-α δια μιάς. Αυτή η κατάσταση προκάλεσε για πολλές δεκαε-τίες σοβαρά προβλήματα στους εξουσιαστές οι οποίοι, στην προσπάθεια τους να σταθεροποιηθούν οι κρατικές δομές και να γίνει αποδεκτός ο κρατισμός σ' ένα ευρύτατα ανομοιόμορφο κοινωνικό σύ-

νολο, άφηναν ανοικτά πολλά κενά στο οικοδόμημά τους α-ναπτύσσοντας πολύπλοκες και, σε πολλές περιπτώσεις, σχέσεις πελατειακού χαρα-κτήρα οι οποίες διευρύνονταν σε μεγάλο βαθμό μέσα από την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων.

Στην παρούσα περίοδο, η τίθενται τελικά μ' οποιοδήπο-τε τρόπο στην δυνατότητα του κράτους να διαπραγμα-τεύται και να παραχωρεί.

Από την άλλη πλευρά όσον αφορά την λεγόμενη ρευστό-τητα, που επικαλούνται όλο και πιο συχνά τώρα τελευταία οι εξουσιαστές, πρέπει να επι-σημάνουμε ότι δεν εννοούν απολύτως τίποτα άλλο από την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Και η όξυνση αυτή μπορεί να προσδιοριστεί σε συγκεκριμένες δυνατότη-τες, που ανοίγονται μπροστά μας, σύνθεσης ανεξέλεγχτων αντιθέσεων απέναντι στο κράτος. Δυνατότητες που λόγημα του ξεπεράσματος του κομματικού οπαδού από τον ενεργό απαιτητικό πολίτη. Φυσικά η πολιτική σταθερο-ποίηση που έρχεται να καλύ-ψει το ΠΑΣΟΚ με τη επιβολή της «κοινωνικής συναίνεσης», απαιτεί και σφύξιμο των λου-ριών της «νέας» θεσμικής πρόσδεσης. Απαιτεί ακόμα για τους κρατιστές την ομαλή αντικατάσταση «ανταλλακτι-κών» στους μηχανισμούς ε-λέγχου της κοινωνίας που διαθέτουν και την τοποθέτη-ση καινούργιων. Μόνο που η αναπαλαίωση που επιχειρούν απαιτεί χρόνο και αφήνει επι-κίνδυνα γι' αυτούς κενά και αφύλαχτες διαβάσεις που μπορούν να φανούν λειτουρ-γικότατες για τους αγωνιζό-μενους ανθρώπους.

Βέβαια ένα σημαντικό μέ-ρος των προβλημάτων, που δημιουργεί για την κυριαρχία τόσο η αποστροφή της κοι-νωνίας για την πολιτική όσο και ο χρόνος που χρειάζεται για να δοκιμαστεί η ανασύ-νταξη σχηματισμών, θεσμών και δομών, έρχονται να καλύ-ψουν τα Μ.Μ.Ε. Δεν είναι διό-λου ασήμαντη και τυχαία η υ-περτροφική παρουσία και α-ντικοινωνική δράση τους τα τελευταία χρόνια. Ο υπερεξο-πλισμός τους τονίζεται από τις τεχνολογικές δυνατότητες, που επιδεικνύουν, αλλά ούτε εξηγείται απ' αυτές ούτε, βέ-

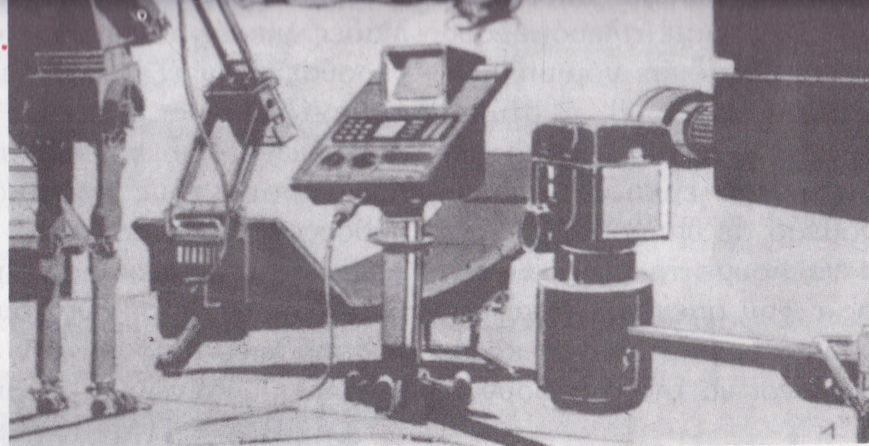
πολιτική έχει ξεφουσκώσει επικίνδυνα και δεν τους διασφαλίζει όπως θα ήθελαν για την επίτευξη αυτού του σκοπού τους.

Η όλο και αυξανόμενη αρνητική διάθεση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας για τους πολιτικούς δεν αποτελεί κοινωνιολογικού χαρακτήρα επισήμανση, ούτε βέβαια θα μπορούσαμε να την δούμε κάτω από ένα τέτοιο πρίσμα.

Αναμφίβολα έρχεται σε μια άμεση σχέση και σύνδεση με μια σειρά από ανεξέλεγκτες εκδηλωμένες αντιθέσεις απέναντι στο κράτος, όπως η αποδοχή της βίαιης αντιπαράθεσης, έστω και σποραδικά από κοινωνικά κομμάτια, ή ακόμα όπως η άρνηση υπακοής σε διάφορους νόμους ή θεσμούς.

Και όλα αυτά βέβαια σε συνθήκες κοινωνικού ανταγωνισμού όπου οι καταβολές δείχνουν κάθε άλλο παρά σταθερό τον δείκτη της λεγόμενης πολιτικής ομαλότητας.

Σ' ένα κοινωνικό χώρο στον οποίο τ' απελευθερωτικά προτάγματα ουδέποτε ήταν άγνωστα ή ισχνά. Σ' ένα κοινωνικό χώρο, που εντάσσεται στον ευρύτερο των Βαλκανίων, που οι αντικρατικές εκδηλώσεις της κοινωνίας ήταν συχνά εκρηκτικές για τους ε-

νολο, άφηναν ανοικτά πολλά κενά στο οικοδόμημά τους αναπτύσσοντας πολύπλοκες και, σε πολλές περιπτώσεις, σχέσεις πελατειακού χαρακτήρα οι οποίες διευρύνονταν σε μεγάλο βαθμό μέσα από την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων.

Στην παρούσα περίοδο, η ανασυγκρότηση της κυριαρχίας, τόσο σε επί μέρους γεωγραφικούς χώρους όσο και συνολικά, επιτάσσει και προτάσσει το στοιχείο του λεγόμενου εκσυγχρονισμού δηλαδή την κοινή δραστηριοποίηση της, κάτι που σημαίνει την εξάλειψη των προβλημάτων τα οποία καλλιεργήθηκαν τόσο τμηματικά όσο και συνολικά. Αυτά τα κενά έρχεται να καλύψει και να διαμορφώσει η τωρινή διαχείριση του ΠΑΣΟΚ, προσπαθώντας συνάμα να αντιμετωπίσει τον υπαρκτό κοινωνικό ανταγωνισμό και ι-

σημάνουμε ότι δεν εννοούν απολύτως τίποτα άλλο από την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Και η όξυνση αυτή μπορεί να προσδιοριστεί σε συγκεκριμένες δυνατότητες, που ανοίγονται μπροστά μας, σύνδεσης ανεξέλεγχτων αντιθέσεων απέναντι στο κράτος. Δυνατότητες που πολλαπλασιάζονται όσο τα ρήγματα που δημιουργήθηκαν το διάστημα των τελευταίων ετών παραμένουν, όπως ακριβώς οι ανοικτές πληγές, για το κράτος. Επίσης απ' ότι έχει διαφανεί η ανασύνταξη των κομματικών σχηματισμών, που κυοφορείται, βρίσκει σοβαρά προσκόμματα, τόσο σε σχέση με την οποία ιδεολογική φόρμουλα με την οποία πρέπει να συγχνωτιχθεί για να παρουσιαστεί στους εξουσιαζόμενους, όσο και με την αλληλοστήριξη των νέων θεσμικών δομών που προω-

αφύλαχτες διαβάσεις που μπορούν να φανούν λειτουργικότατες για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Βέβαια ένα σημαντικό μέρος των προβλημάτων, που δημιουργεί για την κυριαρχία τόσο η αποστροφή της κοινωνίας για την πολιτική όσο και ο χρόνος που χρειάζεται για να δοκιμαστεί η ανασύνταξη σχηματισμών, θεσμών και δομών, έρχονται να καλύψουν τα Μ.Μ.Ε. Δεν είναι διόλου ασήμαντη και τυχαία η υπερτροφική παρουσία και αντικοινωνική δράση τους τα τελευταία χρόνια. Ο υπερεξοπλισμός τους τονίζεται από τις τεχνολογικές δυνατότητες, που επιδεικνύουν, αλλά ούτε εξηγείται απ'αυτές ούτε, βέβαια, ταυτίζεται μ'αυτές. Μ' άλλα λόγια η μετατόπιση ενός σημαντικού φορτίου προβλημάτων, που αφορούν βέβαια το σύνολο των εξουσιαστών, στις πλάτες συγκροτημένων ομίλων που ελέγχουν τα Μ.Μ.Ε. δεν οφείλεται βέβαια στο γεγονός, ότι ο SKY διαθέτει και ελικόπτερο, ή σ' οποιεσδήποτε άλλες δυνατότητες μπορούν να έχουν τα ανθρωποειδή των Μ.Μ.Ε.

Πολύ απλά την ατροφία και τη μείωση των δυνατοτήτων ελέγχου της κοινωνίας, που ξεκάθαρα έχει διαφανεί στη

φάρα των πολιτικών, τρέχουν ν' αναπληρώσουν και να διευθετήσουν τα υπόλοιπα πλοκάμια της κυριαρχικής βδέλλας.

Γιατί τα Μ.Μ.Ε. δεν έρχονται να μεσολαβήσουν στην κρίση της πολιτικής μόνα τους. Η «πιστότητα» και η «αμεροληψία» της διαμεσολάβησής τους έρχεται να τονωθεί και να επιβεβαιωθεί από διάφορους γελωτοποιούς, επιστήμονες, καλλιτέχνες και πάσης φύσεως ειδικούς τεχνοκράτες.

Αυτή η μετατόπιση και η διαμεσολάβηση των Μ.Μ.Ε. στην λεγόμενη κρίση της πολιτικής μπορεί να γίνει εύκολα ορατή και κατανοητή στις πρόσφατες εκλογές. Οι προεκλογικές συγκεντρώσεις, ο βομβαρδισμός του «κοινού» με αφίσες, το κομματικό πάθος και μένος αντικαταστάθηκαν από «εποικοδομητικές» συζη-

λες της σκατοφυλλάδας Ελευθεροτυπίας, ή ακόμα τη διοργάνωση συναυλιών και πολιτιστικών γεγονότων και τέλος τις διάφορες έρευνες για θέματα υγείας που οδηγούσαν στην πανηγυρική δικαίωση με την επέμβαση εισαγγελέα.

Ένα άλλο γεγονός που έρχεται για να προσφέρει κάλυψη στην εκτεταμένη ανασύνταξη που επιχειρείται από την πλευρά της κυριαρχίας είναι και η ισχυροποίηση των μηχανισμών βίας και κατα-

επαναπροσδιορισμός» και «βελτίωση της χωροταξικής δόμησης της πρωτεύουσας».

Οι σχεδιασμοί τους για εκτεταμένες πεζοδρομήσεις του κέντρου της Αθήνας στα πλαίσια, εκτός των άλλων λόγων που παρουσιάζονται, της επαναφοράς της ιστορικότητας του. Η αλλαγή της ροής κεντρικών δρόμων ή λεωφόρων ή κόμβων και η παράλληλη δημιουργία ξεχωριστών λωρίδων δήθεν μόνο για τα λεωφορεία. Η κατασκευή του

ριόδους της λεγόμενης ύφεσης του κοινωνικού ανταγωνισμού, δηλαδή στις περιόδους που χαρακτηρίζονται από την έλλειψη συχνών γενικευμένων κοινωνικών συγκρούσεων. Φυσικά και ο κοινωνικός πόλεμος δεν διακόπτεται σ' αυτές τις περιόδους. Η όποια ένταση ή τα συγκεκριμένα χαραστηριστικά που μπορεί να έχει στις διάφορες «στιγμές» του μπορούν να λαμβάνονται υπόψιν από την αγωνιζόμενη κοινωνία. Και όχι φυσικά από καμμία διάθεση κοινωνιολογικής ενασχόλησης όπως καμώνονται ότι καταλαβαίνουν διάφοροι. Παρά για την λειτουργικότερη προετοιμασία συμβολής στην όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων η οποία διαδέχεται, προαναγγέλεται και κρύβεται πολλές φορές από τέτοιες «στιγμές ύφεσης».

Είναι ακριβώς μάλιστα σ' αυτές τις κρίσιμες «στιγμές ύφεσης» που

στήμονες, καλλιτέχνες και πάσης φύσεως ειδικούς τεχνοκράτες.

Αυτή η μετατόπιση και η διαμεσολάβηση των Μ.Μ.Ε. στην λεγόμενη κρίση της πολιτικής μπορεί να γίνει εύκολα ορατή και κατανοητή στις πρόσφατες εκλογές. Οι προεκλογικές συγκεντρώσεις, ο βομβαρδισμός του «κοινού» με αφίσες, το κομματικό πάθος και μένος αντικαταστάθηκαν από «εποικοδομητικές» συζητήσεις που διεύθυναν δημοσιογραφικά φερέφωνα και που συμμετείχαν για να παρέχουν τις κρίσεις τους και τις συμβουλές τους διάφοροι άλλοι μαϊντανοί εκτός από τους πολιτικούς. Αλλά και στο προηγούμενο διάστημα οι πρωτοβουλίες τους για τον πολιτισμό, το περιβάλλον, την υγεία και γενικά για οποιοδήποτε «κοινωνικό» πρόβλημα, ερχόντουσαν με έντονους ρυθμούς να την πλευρά της κυριαρχίας είναι και η ισχυροποίηση των μηχανισμών βίας και καταστολής. Αυτή η ισχυροποίηση που έχει έντονα παρατηρηθεί αντανακλά ξεκάθαρα την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού την οποία και γνωρίζουν πολύ καλά οι κυρίαρχοι. Ένας πραγματικός στρατός έχει δημιουργηθεί από πάσης φύσεως μπάτσους: Σεκιουριτάδες, πορτιέρηδες σε μαγαζιά, Τουριστική Αστυνομία, Δημοτική Αστυνομία, οι-

ληλη δημιουργία ξεχωριστών λωρίδων δήθεν μόνο για τα λεωφορεία. Η κατασκευή του μετρό ή η επαναφορά των τραμ. Όλες αυτές οι προσπάθειες ή φιλοδοξίες στοχεύουν σε μεγάλο βαθμό στον πειστικότερο έλεγχο για το κράτος των κινήσων των υπηκόων. Στον πολλαπλασιασμό των δυνατήτων του καταστολής πηγαίων διαθέσεων έκφρασης της κοινωνικής αντιπαράθεσης μ' ανεξέλεγχτο για την εξουσία τρόπο.

«στιγμές» του μπορούν να λαμβάνονται υπόψιν από την αγωνιζόμενη κοινωνία. Και όχι φυσικά από καμμία διάθεση κοινωνιολογικής ενασχόλησης όπως καμώνονται ότι καταλαβαίνουν διάφοροι. Παρά για την λειτουργικότερη προετοιμασία συμβολής στην όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων η οποία διαδέχεται, προαναγγέλεται και κρύβεται πολλές φορές από τέτοιες «στιγμές ύφεσης».

Είναι ακριβώς μάλιστα σ' αυτές τις κρίσιμες «στιγμές ύφεσης» που το κράτος ανασυντάσσεται, οχυρώνεται και αναδιπλώνει τους διάφορους σχηματισμούς του. Και όχι βέβαια για να κυνηγήσει την σκιά του, ούτε από ανία.

Είναι ακριβώς αυτές τις στιγμές που οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι και φυσικά ανάμεσα τους και οι αναρχικοί μπορούν με την σύνθεση εμπειρίας και κατανόησης των δοσμένων συνθηκών - που απορρέουν από την κινητικότη-

πό «εποικοδομητικές» συζητήσεις που διεύθυναν δημοσιογραφικά

φερέφωνα και που συμμετείχαν για να παρέχουν τις κρίσεις τους και τις συμβουλές τους διάφοροι άλλοι μαϊντανοί εκτός από τους πολιτικούς. Αλλά και στο προηγούμενο διάστημα οι πρωτοβουλίες τους για τον πολιτισμό, το περιβάλλον, την υγεία και γενικά για οποιοδήποτε «κοινωνικό» πρόβλημα, ερχόντουσαν με έντονους ρυθμούς να καταδείξουν την πληθωρική συνεργασία τους με τους υπόλοιπους μηχανισμούς και θεσμούς του κράτους. Φυσικά και κάτι τετοιο δεν είναι πρωτόγνωρο γεγονός. Η διαφορά βρίσκεται ότι τον τελευταίο καιρό επιδεικνύουν και μία άνεση και μια δυνατότητα αντικατάστασης και καθοδήγησης των μηχανισμών ή των θεσμών εκείνων που επιδεικνύουν έντονη δυσλειτουργικότητα για τους κρατιστές. Απλά υπενθυμίζουμε το ελικόπτερο του SKY ν' αλωνίζει τους αιθέρες για να εντοπίσει τα μάρμαρα που το ...έσκαγαν από την Πεντέλη, ή τη διοργάνωση δενδροφυτεύσεων, ή τις ...καθαρές ακτές με ομπρέστολής. Αυτή η ισχυροποίηση που έχει έντονα παρατηρηθεί αντανακλά ξεκάθαρα την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού την οποία και γνωρίζουν πολύ καλά οι κυρίαρχοι. Ένας πραγματικός στρατός έχει δημιουργηθεί από πάσης φύσεως μπάτσους: Σεκιουριτάδες, πορτιέρηδες σε μαγαζιά, Τουριστική Αστυνομία, Δημοτική Αστυνομία, οικονομική-εφοριακή αστυνομία, ειδικές μονάδες καταστολής, μηχανισμούς ελέγχου καυσαερίων, εντεταλμένους ελεγκτές της Εφορίας. Φαίνεται λοιπόν ότι η κοινωνία δεν είναι και πολύ υπάκουη, ότι δεν τα πάει και πολύ καλά στην εφαρμογή των νόμων, ότι ρέπει στην αταξία όλο και πιο έντονα, παρ' ότι πολλές φορές, είναι αλήθεια, με στρεβλό και αποσπασματικό τρόπο. Ανησυχούν φαίνεται οι νοικοκύρηδες και οι καθωσπρέπει ιδιοκτήτες, ανησυχεί και το κράτος.

Μόνο από την ίδια επίσης οπτική μπορούμε να δούμε τις κρατικές προσπάθειες που ονομάζονται «συγκοινωνιακός μετρό ή η επαναφορά των τραμ. Όλες αυτές οι προσπάθειες ή φιλοδοξίες στοχεύουν σε μεγάλο βαθμό στον πειστικότερο έλεγχο για το κράτος των κινήσων των υπηκόων. Στον πολλαπλασιασμό των δυνατήτων του καταστολής πηγαίων διαθέσεων έκφρασης της κοινωνικής αντιπαράθεσης μ' ανεξέλεγχτο για την εξουσία τρόπο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε άλλωστε ότι στην λεγόμενη ελληνική επικράτεια ουδέποτε έλειψαν εκείνα τα κοινωνικά ερείσματα και καταβολές που συνέδεταν συχνά μια εφιαλτική συνέχεια για τους κρατιστές κοινωνικών συγκρούσεων και αγώνων.

Η πολύμορφα εκφρασμένη βία των καταπιεσμένων προβλημάτισε κατά περιόδους έντονα τους διάφορους εξουσιαστές τόσο όσον αφορά την ένταση της όσο και από την πλευρά μιας πραγματικότητας ευρύτατης κοινωνικής αποδοχής της.

Η πραγματικότητα αυτή έχει αποδειχθεί ότι παραμένει ανέγγιχτη ακόμα και στις περις κρίσιμες «στιγμές ύφεσης» που το κράτος ανασυντάσσεται, οχυρώνεται και αναδιπλώνει τους διάφορους σχηματισμούς του. Και όχι βέβαια για να κυνηγήσει την σκιά του, ούτε από ανία.

Είναι ακριβώς αυτές τις στιγμές που οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι και φυσικά ανάμεσα τους και οι αναρχικοί μπορούν με την σύνθεση εμπειρίας και κατανόησης των δοσμένων συνθηκών - που απορρέουν από την κινητικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού να συνεχίζουν τη δράση τους ανασυντάσσοντας τις δυνάμεις για ακόμα ευρυτέρες επιθέσεις και κοινωνική δράση απέναντι στο κράτος. Υπενθυμίζοντας ότι ο κοινωνικός πόλεμος δεν έχει σταματήσει ούτε στιγμή. Περιγελώντας το παραμύθι του πανίσχυρου κράτους, επιβεβαιώνοντας την βαθιά ουσία της ανθρώπινης αλληλεγγύης, που εκφράζουν οι αγώνες ενάντια του.

Για την ***ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.***

Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΕΞΟΥΣΙΩΝ, Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΕΞΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΛΕΦΤΕΣ

Την περίοδο που διανύουμε δεν ήταν λίγες οι φορές που «εκλεκτοί» αξιωματούχοι του Κράτους, υπηρέτες των Νόμων και σφογγοκολάριοι των θεσμών παρουσιάζονταν ν' αντιδικούν και να τσακώνονται δήθεν για τις σχέσεις εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, την αντισυνταγματικότητα διατάξεων και την προσβολή της διάκρισης εξουσιών.

Εντελώς πληροφοριακά αναφέρουμε ότι στη Δημοκρατία τους, εκτός των άλλων συμφορών για την κοινωνία, προβλέπεται η ύπαρξη και η λειτουργία τριών εξουσιών: της νομοθετικής και εκτελεστικής (δηλαδή της κυβερνητικής εξουσίας τους) και της δικαστικής η οποία προβάλλεται ως ελεγκτική των δύο άλλων. Τουλάχιστον έτσι λέει το ποίημα.

Είχαμε, λοιπόν, την μια τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου τους, ν' απειλείται από τον υπουργό Δικαιοσύνης τους ότι θα ελεγχθεί πειθαρχικά για την καθυστέρηση της έρευνας για την ανασυντάξεις. Και κάθε μια εξουσιαστική κουστωδία (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ κτλ), όταν έρχεται η σειρά της να το ανακατέψει εποφθαλμιά την καλύτερη μερίδα. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο μια τέτοια περίοδος να φιλτράρεται και από διάφορες «κρίσεις», όπως αυτή στην οποία αναφερόμαστε και η οποία καλείται «σύγκρουση εξουσιών».

Εφ' όσον οι κυρίαρχοι επαγγέλλονται τον εκσυγχρονισμό τους και την ανασύνταξη των σχηματισμών τους εις βάρος της κοινωνίας, αυτό το εγχείρημα δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με παράλληλο τρόπο και σε παραπλήσιο χρόνο σ' όλο το φάσμα των θεσμών - μηχανισμών, που, φυσικά, αλληλοδιαπλέκονται. Κι επειδή ακρι-

την διάκριση εξουσιών από τον κύριο Ευτ. Παλαιοκαστρίτη διακεκριμένο γενικό γραμματέα της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων: «Με το σύστημα αυτό **η εκάστοτε εκτελεστική εξουσία κατόρθωνε ελάχιστα να θίγεται από τις αποφάσεις της δικαιοσύνης** και όσες φορές διατυπώνονταν παράπονα για τις αποφάσεις της είχε την δυνατότητα να οχυρώνεται πίσω από την ανεξαρτησία της. Το σύστημα, όμως, αυτό μπορούσε να λειτουργεί ομαλά όσο καιρό στην εξουσία ανεβοκατέβαινε η ίδια παράταξη, **οπότε οι κυρίαρχες δυ-**

σμένα προσχήματα, γι' αυτό και αναφέρουμε σε κάποια έκταση τις πράγματι κατατοπιστικότατες δηλώσεις του. Ας θυμηθούμε απλά σ' αυτό το σημείο το γεγονός ότι στο άμεσο παρελθόν ο εξουσιαστικός σχηματισμός που ονομάζεται ΠΑΣΟΚ «σύρθηκε» από τους υπόλοιπους σε Ειδικά δικαστήρια για την «κάθαρση» λέει «της πολιτικής ζωής του τόπου».

Ο λόγος και το αποτέλεσμα δεν ήταν, βέβαια, «να κλονισθεί η ισχύς της εκτελεστικής εξουσίας ». Ούτε φυσικά τώρα διεξάγεται η οποιαδήποτε σύγκρουση εξουσιών. Το μόνο που συνέβηκε τότε, που συμβαίνει και αλληλοδιαπλέκεται με τις τωρινές κινήσεις των εξουσιαστών και προαναγγέλλει, αλλά και εξηγεί τις αυριανές επιλογές τους είναι : η προσπάθεια καθενός σχηματισμού, είτε λέγεται ΠΑΣΟΚ, είτε ΝΔ, είτε ΣΥΝ να ισχυροποιήσει την θέση του και να μεταβάλλει τους εξουσιαστικούς ενδοσυσχετισμούς με τέτοιο τρόπο, ώστε, να προκρίνεται η ιδιαίτερη δυνατότητα καθοδήγησης και ορισμού πλεύσης

ξουσιών.

Εντελώς πληροφοριακά αναφέρουμε ότι στη Δημοκρατία τους, εκτός των άλλων συμφορών για την κοινωνία, προβλέπεται η ύπαρξη και η λειτουργία τριών εξουσιών: της νομοθετικής και εκτελεστικής (δηλαδή της κυβερνητικής εξουσίας τους) και της δικαστικής η οποία προβάλλεται ως ελεγκτική των δύο άλλων. Τουλάχιστον έτσι λέει το ποίημα.

Είχαμε, λοιπόν, την μια τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου τους, ν' απειλείται από τον υπουργό Δικαιοσύνης τους ότι θα ελεγχθεί πειθαρχικά για την καθυστέρηση της έρευνας για την πώληση της ΑΓΕΤ-Ηρακλής και την άρνηση του να παραδώσει τα πρωτότυπα της δικογραφίας. Την άλλη, πάλι, φορά έχουμε την «κόντρα» υπουργείου Δικαιοσύνης και Αρείου Πάγου για την συνταγματικότητα διάταξης του νόμου Κουβελάκη στην οποία αναφέρεται η παρουσία εκπροσώπων δικαστών στις συνεδριάσεις του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου (στο οποίο κρίνεται η υπηρεσιακή κατάσταση των δικαστικών) και πάει λέγοντας.

Η κοινωνία κυριολεκτικά βομβαρδίστηκε από ακαταλαβίστικες δηλώσεις συνταγματολόγων, σιορ δικηγόρων και λοιπών νομοδιδάσκαλων, αλλά και εκπροσώπων της φάρας των πολιτικών που ξεστόμιζαν διάφορα βαρύγδουπα: «Για τον κλονισμό της διάκρισης εξουσιών», «για την κάμψη της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας του

Εφ' όσον οι κυρίαρχοι επαγγέλλονται τον εκσυγχρονισμό τους και την ανασύνταξη των σχηματισμών τους εις βάρος της κοινωνίας, αυτό το εγχείρημα δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με παράλληλο τρόπο και σε παραπλήσιο χρόνο σ' όλο το φάσμα των θεσμών - μηχανισμών, που, φυσικά, αλληλοδιαπλέκονται. Κι επειδή ακριβώς οι σχέσεις θεσμών, μηχανισμών και δομών είναι αλληλοδιαπλεκόμενες δεν θα μπορούσαν ποτέ τα σχέδια και οι κινήσεις των κυρίαρχων να είναι ασυνάρτητες μεταξύ τους ακόμα κι όταν παρουσιάζονται με τέτοιο τρόπο στους καταπιεσμένους. Γι' αυτό το λόγο δεν θα ήταν διόλου ατυχές μιας και αναφερόμαστε στην περιβόητη «διάκριση» εξουσιών και στην

δυνατότητα να εξαρτάται πια από την ανεξαρτησία της. Το σύστημα, όμως, αυτό μπορούσε να λειτουργεί ομαλά όσο καιρό στην εξουσία ανεβοκατέβαινε η ίδια παράταξη, **οπότε οι κυρίαρχες δυνάμεις της δικαιοσύνης ταυτίζονταν σχεδόν πάντοτε μ' εκείνες της εκτελεστικής εξουσίας**. Τελευταία, όμως, με την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία έπαψε να υπάρχει αυτή η δυνατότητα. Ειδικά με την τελευταία αλλαγή το κόμ-

λα και εξηγεί τις αυριανές επιλογές τους είναι : η προσπάθεια καθενός σχηματισμού, είτε λέγεται ΠΑΣΟΚ, είτε ΝΔ, είτε ΣΥΝ να ισχυροποιήσει την θέση του και να μεταβάλλει τους εξουσιαστικούς ενδοσυσχετισμούς με τέτοιο τρόπο, ώστε, να προκρίνεται η ιδιαίτερη δυνατότητα καθοδήγησης και ορισμού πλεύσης των κυριαρχικών προβλημάτων και σχεδίων. Έτσι λοιπόν το καημένο το ΠΑΣΟΚ «όταν ανέλαβε την κυβέρνηση βρέθηκε μπροστά σε εντελώς κλειστές πόρτες». Τι θα θέλατε δηλαδή να κάνει;

«Να διαφοροποιήσει κυρίως με το αυτοδιοίκητο των δικαστηρίων βασικούς μοχλούς πολιτικού ελέγχου της Δι-

ελεγχθεί πειθαρχικά για την καθυστέρηση της έρευνας για την πώληση της ΑΓΕΤ-Ηρακλής και την άρνηση του να παραδώσει τα πρωτότυπα της δικογραφίας. Την άλλη, πάλι, φορά έχουμε την «κόντρα» υπουργείου Δικαιοσύνης και Αρείου Πάγου για την συνταγματικότητα διάταξης του νόμου Κουβελάκη στην οποία αναφέρεται η παρουσία εκπροσώπων δικαστών στις συνεδριάσεις του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου (στο οποίο κρίνεται η υπηρεσιακή κατάσταση των δικαστικών) και πάει λέγοντας.

Η κοινωνία κυριολεκτικά βομβαρδίστηκε από ακαταλαβίστικες δηλώσεις συνταγματολόγων, σιορ δικηγόρων και λοιπών νομοδιδάσκαλων, αλλά και εκπροσώπων της φάρας των πολιτικών που ξεστόμιζαν διάφορα βαρύγδουπα: «Για τον κλονισμό της διάκρισης εξουσιών», «για την κάμψη της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας του δικαστή», «για την ευρεία επέμβαση των κομματικών σχηματισμών στην ανεξαρτησία της δικαιοσύνης» κ.τ.λ.

Αλλά ας δούμε σιγά-σιγά τι κρύβεται πίσω απ' όλη αυτή την εξουσιαστική αναμπουμπούλα.

Διανύουμε μια περίοδο κατά την οποία το κρατικό καζάνι έχει παραγεμίσει με αναδιανομές εξουσιαστικών αρμοδιοτήτων, με «καινούργιους» θεσμούς, με αναδομήσεις εξουσιαστικών αρμοδιοτήτων και με κάθε είδους

θώς οι σχέσεις θεσμών, μηχανισμών και δομών είναι αλληλοδιαπλεκόμενες δεν θα μπορούσαν ποτέ τα σχέδια και οι κινήσεις των κυρίαρχων να είναι ασυνάρτητες μεταξύ τους ακόμα κι όταν παρουσιάζονται με τέτοιο τρόπο στους καταπιεσμένους. Γι' αυτό το λόγο δεν θα ήταν διόλου ατυχές μιας και αναφερόμαστε στην περιβόητη «διάκριση» εξουσιών και στην «σύγκρουση δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας» να υπενθυμίσουμε το προηγούμενο θεατρικό έργο που είχε παιχτεί και το είπαν παραμύθι της κάθαρσης και οι επτά νάνοι. Αλλά και να μαρτυρήσουμε το επόμενο σενάριο που θα παιχτεί, με το όνομα «το φρενάρισμα της »ιταλοποίησης» της πολιτικής ζωής και ο κοινωνικός έλεγχος».

Προτού, όμως, γίνουμε περισσότερο κατανοητοί, ας δούμε μερικές από τις δηλώσεις για

νάμεις της δικαιοσύνης ταυτίζονταν σχεδόν πάντοτε μ' εκείνες της εκτελεστικής εξουσίας. Τελευταία, όμως, με την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία έπαψε να υπάρχει αυτή η δυνατότητα. Ειδικά με την τελευταία αλλαγή, **το κόμμα που ανέλαβε την κυβέρνηση βρέθηκε μπροστά σε εντελώς κλειστές πόρτες για την ίδια και σ' ανοιχτά παράθυρα προς όλες τις κατευθύνσεις.** Το μόνο που της έμενε ήταν να κλείσει αυτά τα παράθυρα και το πέτυχε όσο το δυνατόν καλύτερα με την ψήφιση του τελευταίου νόμου για την δικαιοσύνη».

Ωμός και κυνικός ο κύριος δικαστής, όπως όλα τα γουρούνια, δεν χρησιμοποιεί καν ορι-

των κυριαρχικών προβλημάτων και σχεδίων. Έτσι λοιπόν το καημένο το ΠΑΣΟΚ «όταν ανέλαβε την κυβέρνηση βρέθηκε μπροστά σε εντελώς κλειστές πόρτες». Τι θα θέλατε δηλαδή να κάνει;

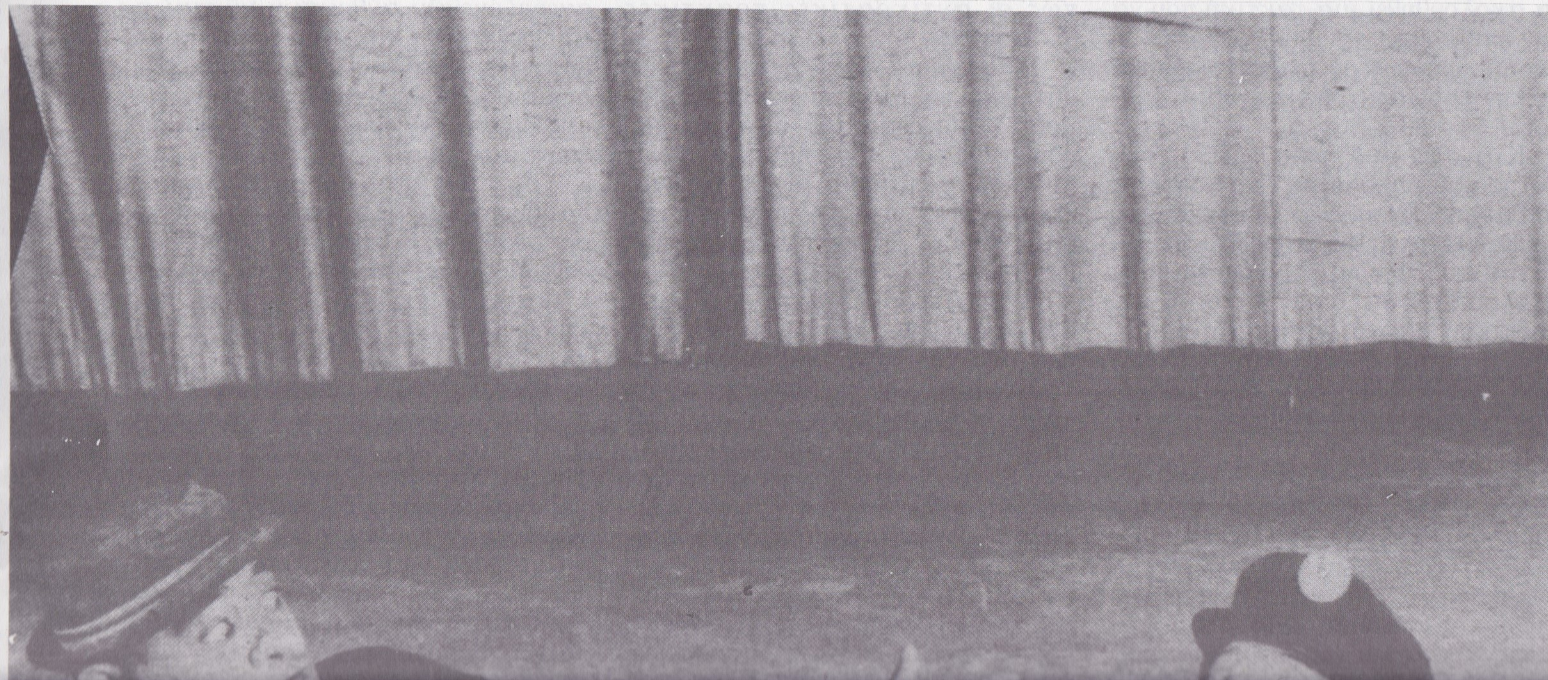
«Να διαφοροποιήσει κυρίως με το αυτοδιοίκητο των δικαστηρίων βασικούς μοχλούς πολιτικού ελέγχου της Δικαιοσύνης» απαντά ο κύριος πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών Γ. Παππάς. Προσέξτε, να διαφοροποιήσει και όχι να εξαλείψει τους μοχλούς πολιτικού ελέγχου της Δικαιοσύνης. Και έπειτα λένε ψεύτες τους δικηγόρους. Αισχρές συκοφαντίες! Αλλά, ας δούμε τι λέει και ο κύριος Αντ. Βγόντζας νομικός σύμβουλος του πρωθυπουργού τους: «Για μένα **η σημερινή διάταξη των πολιτικών δυνάμεων δεν επιτρέπει , ούτε ενδαρρύνει δυ-**

σάρεστα φαινόμενα θεσμικής δυσλειτουργίας ή θεσμικής αταξίας». Και σε άλλο σημείο προσθέτει : »Οι περισσότεροι δικαστές έχουν τιμίως πολιτικές πεποιθήσεις και κομματικές συμπάθειες. Μόνον ο Κων. Μητσοτάκης κατάφερε να τις μετατρέψει σε θεσμικώς ένοχες σχέσεις. Δεν είναι η ώρα να προσδιορίσω **την ιστορική διαδρομή αυτής της ένοχης σχέσης.** Αλλά δυστυχώς κατάντησε αυταπόδεικτη». Αποκαλυπτικότατος και ο κύριος Συμβουλάτορας. Φυσικά όταν αναφέρεται σε «θεσμική αταξία» υπονοεί την περιβόητη «κάθαρση». Και όταν επικαλείται τη «σημερινή διάταξη των πολιτικών δυνάμεων», θέλει να πει ότι το ΠΑΣΟΚ σταθεροποίησε την εξουσιάζει και κάτι ακόμα. Όταν αποκλείει «φαινόμενα θεσμικής δυσλειτουργίας» επειδή δεν επιτρέπεται κάτι τέτοιο από τη σημερινή διάταξη των πολιτικών δυνάμεων υπονοεί ότι δεν βρίσκεται μέσα στα σχέδια ή στις επιλογές των κυρίαρχων η «ιταλοποίηση της πολιτικής ζωής». (Δηλαδή το κομμάτιασμα των κομματικών σχηματισμών με τη μορφή που σήμερα διαθέτουν και η συχνότερη εναλλαγή στην διακυβέρνηση μέσω διαφόρων συνεργασιών).

Το φρενάρισμα φυσικά της λεγόμενης «ιταλοποίησης της πολιτικής ζωής του τόπου»φαίνεται, ότι είναι συνολικότερη επιλογή των εξουσιαστικών σχηματισμών που απορρέει από το φόβο που τους διακατέχει από την «κοινωνική συναίνεση» συνολικά για τις επιλογές του επιδεικνύοντας ανθρωπιστικό προσωπείο.

Αν τ' αναφέρουμε όλα αυτά ο λόγος δεν είναι ότι θέλουμε ν' αποδείξουμε π.χ. ότι τα «περί ανεξάρτητης δικαιοσύνης, «διάκρισης εξουσιών», «συνταγματικότητας των διαχωρισμένων αρμοδιοτήτων που απορρέουν από τους θεσμούς» είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Αυτά φαίνεται ότι δεν τα υποστηρίζουν πλέον ούτε οι ίδιοι οι κρατιστές. Έχουν γίνει πολύ περισσότερο ωμοί απ' ότι θα νόμιζε κανείς. Ούτε φυσικά για να προτρέψουμε σ' αγώνα ενάντια σ' επιμέρους κινήσεις των εξουσιαστών, ούτε βέβαια για ν' αβαντάρουμε την μία ή την άλλη πολιτική φατρία.

καν νόμοι ειδικής περίπτωσης...», «**Το ΠΑΣΟΚ και το 1981 και τώρα ήρθε σαν απαίτηση να επανέλθει η νομιμότητα της εξουσίας.** Στο πλαίσιο αυτής της νομιμότητας, πιστεύω ότι θ' αποκατασταθώ κι εγώ.» (Τάδε έφη ο κοινωνιολόγος Επαμεινώντας Σκυφτούλης, όπως άλλωστε είναι ευρύτατα γνωστό.) Έχουμε μόνο να πούμε το εξής σ' όλον εκείνο τον επίδοξο συρφετό που στηρίζει ή πατρονάρει με τον ιδιαίτερο τρόπο του και από την ιδιαίτερη θέση του τον αγώνα ενάντια στην «θεσμική ανεπάρκεια», στην «αυταρχική εκδοχή» της κυβερνητικής διαχείρησης, «σε τμήματα μηχανισμών ή θεσμών» (βλέπε κακή Αντιτρομοκρατική, «κακοί» δικαστές, κτλ) : Θα συνεχίσουμε ν' αρνούμαστε να συμμετάσχουμε πεισματικά σ' οποιοδήποτε τέτοιο παζάρι, σ' οποιαδήποτε κίνηση συγκάλυψης ή στήριξης εξουσιαστικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων όσο και αν ενοχλεί η αντικρατική μας αυτή στάση όποιο τίμημα και αν έχει. Εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι η γη της επαγγελίας για όλα τα εξουσιαστικά γουρούνια βρίσκεται στην εξασφάλιση των προϋποθέσεων εκείνων που θα τους διαφυλάξουν από την ένταση του κοινωνικού πολέμου. Σαν Αναρχικοί δεν έχουμε πάψει να θεωρούμε ότι κοινός σκοπός τους είναι η επιβολή της ολο

να συμμετάσχουμε πεισματικά σ' οποιοδήποτε τέτοιο παζάρι, σ' οποιαδήποτε κίνηση συγκάλυψης ή στήριξης εξουσιαστικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων όσο και αν ενοχλεί η αντικρατική μας αυτή στάση όποιο τίμημα και αν έχει. Εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι η γη της επαγγελίας για όλα τα εξουσιαστικά γουρούνια βρίσκεται στην εξασφάλιση των προϋποθέσεων εκείνων που θα τους διαφυλάξουν από την ένταση του κοινωνικού πολέμου. Σαν Αναρχικοί δεν έχουμε πάψει να θεωρούμε ότι κοινός σκοπός τους είναι η επιβολή της όλο και περισσότερο δυσβάσταχτης κτηνωδίας τους απέναντι στην ανθρώπινη κοινωνία ώστε να επιφέρει και την υποχώρηση του ασίγαστου κοινωνικού πολέμου. Τα διάφορα τερτίπια τους δεν μας ξεγελούν. Οι λυκοφιλίες τους είναι ξεκάθαρες και δεδομένες. Θέλουν να μας πολεμήσουν χωρισμένους. **Θα συνεχίσουμε να συμμετέχουμε σ'εκείνο τον πόλεμο που τους βλέπει αδιαχώριστους.** Καμμία υποχώρηση ή συνδιαλλαγή με το κράτος και τις παραφυάδες του...

θεωρούμε ότι κοινός σκοπός τους είναι η επιβολή της όλο και περισσότερο δυσβάσταχτης κτηνωδίας τους απέναντι στην ανθρώπινη κοινωνία ώστε να επιφέρει και την υποχώρηση του ασίγαστου κοινωνικού πολέμου. Τα διάφορα τερτίπια τους δεν μας ξεγελούν. Οι λυκοφιλίες τους είναι ξεκάθαρες και δεδομένες. Θέλουν να μας πολεμήσουν χωρισμένους. **Θα συνεχίσουμε να συμμετέχουμε σ'εκείνο τον πόλεμο που τους βλέπει αδιαχώριστους.** Καμμία υποχώρηση ή συνδιαλλαγή με το κράτος και τις παραφυάδες του...

σιαστική του δυναμική παρ' όλα τα Ειδικά Δικαστήρια και δεν θ' ανεχθεί ορισμένοι ενδοεξουσιαστικοί συσχετισμοί να παραμένουν δυσανάλογοι εις βάρος του. (Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι κατά της διάταξης που προσπάθησε να περάσει το ΠΑΣΟΚ ψήφισαν 42 αεροπαγίτες, ενώ υπέρ μόνο 9). Αλλά φανε-

την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Οι ιδιαίτερες κινήσεις πάντως των Πασοκιστών έχουν και ένα δεύτερο σκέλος, που όπως είναι γνωστό πήρε τη μορφή εξυγίανσης και του σωφρονιστικού συστήματος με την πάταξη δήθεν των «βρώμικων κυκλωμάτων». Ο στόχος βέβαια είναι να κερδίσει το ΠΑΣΟΚ

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι ξεχνάμε ή δεν κατανοούμε αυτή την στιγμή ακόμα καλύτερα δηλώσεις του είδους: «Όχι μόνο ο Κουβελάκης όχι μόνο ο Πλαγιαννάκος, **όλοι οι δικαστές οι έντιμοι με υποστηρίξανε.** Για να με βάλουνε φυλακή διώχθηκαν έντιμοι δικαστές, ποδοπατήθηκαν οι νόμοι, δεσμοθετήθη-

ΟΜΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις κατά τις οποίες αγωνιζόμενοι άνθρωποι, ή όσοι θεωρούνται από το κράτος πως ανήκουν στο εχθρικό προς αυτό στρατόπεδο, διώκονται και φυλακίζονται και φυσικά αυτή είναι μια κατάσταση που θα συνεχίζεται, γιατί οι άνθρωποι δεν πρόκειται να σταματήσουν τον αγώνα τους ενάντια στην κυριαρχία και την κάθε είδους εκμετάλλευση.

Το κράτος όσο θα υπάρχει θα ασκεί τη κάθε μορφής βία του με βουλευτές και υπουργούς, με δημάρχους και κλητήρες, με νόμους και διατάγματα, με μπάτσους κι εφοριακούς, με δικαστές και φύλακες, με ελεγκτές και δεσμοφύλακες και μ' όλο τον συρφετό των υπάκουων και πρόθυμων να το υπηρετήσουν ανθρωποειδών, που έχοντας αποδεχθεί τα ιδεώδη της κυριαρχίας στρέφονται ενάντια στην κοινωνία.

Οι περιπτώσεις να βρεθεί κάποιος στα χέρια του κράτους σαν αποτέλεσμα της κατασταλτικής βίας που εξαπολύεται είναι συνήθως δύο: α) αυτή της άμεσης συμμετοχής του στον κοινωνικό πόλεμο ή με άλλα λόγια της δραστηριοποίησης του μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό με την συγκεκριμένη σημασία του (στενή έννοια του όρου), είτε β) εξ αιτίας της γενικότερης στάσης και θέσης του μέσα στην κοινωνία και σε σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνισμό (πλατειά έννοια του όρου).

έχει ιδιαίτερη σημασία είναι να σταθούμε στη συνηθέστερη περίπτωση που έχει παρουσιαστεί και που έχει σχέση με την χαρακτηριζόμενη γενικά σαν κατάσταση ομηρίας.

Μετά από μια ανάλογη περίπτωση, όπως αυτή της σύλληψης και απαγγελίας κατηγοριών εκ μέρους του κράτους και των μηχανισμών του, αρχίζει μερικές φορές μια ιστορία της οποίας είναι σημαντικό να εξεταστούν κάποια μη λειτουργικά στοιχεία σε σχέση με τον αντικρατικό αγώνα.

Ένα από τα πολλαπλά ζητήματα που προβάλλονται και επιχειρούνται να επιβληθούν σ' όσους είναι διατεθειμένοι να κινηθούν σε σχέση και ενάντια στη συγκεκριμένη κατασταλτική εκδήλωση εκ μέρους του κράτους είναι πως "θα πρέπει να ακολουθηθεί μια τακτική που να μην επιβαρύνει τον συλληφθέντα" ο οποίος γενικότερα χαρακτηρίζεται με την ευρείας χρήσης έννοια όμηρος.

Και στις δύο περιπτώσεις τόσο αυτής του ομήρου όσο και εκείνης του αιχμαλώτου, από τη στιγμή που προβάλλεται η ως άνω θεωρητικολογία, προτάσσονται ορισμένοι όροι (καλούπια) διεξαγωγής του αντικρατικού αγώνα βασισμένοι σ' αυτήν, η οποία θέλει να αποτελέσει τον θεμέλιο λίθο των επιδιωκόμενων να πραγματοποιηθούν πρακτικών.

Πρώτα- πρώτα, κάτω από μια τέτοια οπτική δεν λαμβάνεται υπόψη ο πολύμορφος κοινωνικός - αντικρατικός αγώνας αλλά ακόμα περισσότερο όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια καλούνται να μπουν σε ορισμένα πλαίσια. Συνεπώς, δεν ανα-

και με βάση τις επιλογές αντιπαράθεσης και σύγκρουσης που έχουν κάνει τόσο συνολικά όσο και συγκεκριμένα.

Από κεί και πέρα το ζήτημα των ευθυνών που θα κατανεμηθούν από το κράτος και τα όργανά του σ' αυτόν ή σ'αυτούς προς τους οποίους έχει στρέψει την κατασταλτική του βία, είναι κάτι το υπαρκτό και δεδομένο, αλλά σε καμμιά περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει ανασταλτικό ή αρνητικό παράγοντα των δραστηριοποιήσεων.

Στο βαθμό, λοιπόν, που προτάσσεται ο ισχυρισμός πως "θα επιβαρυνθεί η θέση " του ομήρου ή των ομήρων υπάρχει ένα σαφές κατηγορητήριο σε βάρος των αντικρατικών δραστηριοποιήσεων.

Δηλαδή, σαν νά μην έφθανε η κρατική συκοφαντία και διαστρέβλωση των κοινωνικών αγώνων, έρχεται το συγκεκριμένα διατυπωμένο κατηγορητήριο να λειτουργήσει σαν προσθετικό στοιχείο αυτών των αισχροτήτων με την αποδοχή πως οι αντικρατικές πρακτικές βλάπτουν!!!

Σ' αυτή τη λογική είναι πολύ δύσκολο να διακρίνει κανείς την κρατική συκοφαντία από την παρουσιαζόμενη σαν άποψη κοινωνικού αγώνα η οποία ρίχνει το ανάθεμα σε κάθε συγκρουσιακή πρακτική μέσω της θεωρητικολογίας πως θα γίνει κακό στον όμηρο.

Για να δούμε τις προεκτάσεις που υπάρχουν, θα πρέπει να πούμε πως από τη στιγμή που σκοπός του κράτους, με την άσκηση της συγκεκριμένης κατασταλτικής βίας, είναι να αναχαιτίσει τους κοινωνικούς αγώνες, τότε η προβολή της ως άνω θεωρητικολογίας που έχει σαν συνακόλουθη την οποιαδήποτε πολιτική και των ανάλογων με αυτή τακτικών όχι μόνο καθορίζεται, πλέον, από τις κινήσεις της κυριαρχίας (χάνοντας την αυτονομία έκφρασης

σε συγκεκριμένους κανόνες τους οποίους θα πρέπει να ακολουθήσουν όλοι οι αναρχικοί-ες σαν άτομα ή συλλογικότητες.

Αλλά μέσα από μια τέτοια τοποθέτηση και προτεινόμενη στάση η οποία συνήθως παίρνει την μορφή συγκεκριμένων προσπαθειών επιβολής ένα περιστατικό του συνολικότερου κοινωνικού αγώνα παίρνει τις διαστάσεις εκείνες οι οποίες το καθιστούν κυρίαρχο.

Ο όμηρος ή οι όμηροι μετατρέπονται μέσα από μια ιεραρχική αντίληψη σε καθοριστικούς συντελεστές των κοινωνικών πρακτικών. Θεωρείται, πλέον, δεδομένο πως η στάση, όσων θέλουν να εκφράσουν με συγκεκριμένους τρόπους την αντίθεσή τους στην κατασταλτική βία του κράτους, θα πρέπει να εξαρτιέται από τη υποτιθέμενη ή πραγματική επιθυμία όσων βρίσκονται εκείνη τη στιγμή στα χέρια του κράτους.

Επιπλέον, μέσα από τη θεωρητικολογία της "μη επιβάρυνσης της θέσης του συλληφθέντα" στόχος των αγωνιζόμενων ανθρώπων γίνεται η αποφυλάκιση του-τους και προς χάριν αυτού όλα τα δυναμικά και δημιουργικά στοιχεία της κοινωνικής δράσης καλούνται να υπηρετήσουν αυτό το στόχο.

Ολες αυτές οι θεωρητικολογίες παρουσιάζουν ένα διπλό χαρακτήρα ο οποίος σε καμμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να θεωρείται πως αντικαθρεπτίζει και εκφράζει ένα κοινωνικό αγώνα. Ο διπλός αυτός χαρακτήρας εκδηλώνεται σε σχέση με την κοινωνία με μια θυματολογία και μια δικονομική άποψη περί αθωότητας ενώ προς τους αναρχικούς-ες παρουσιάζεται με την αναγόρευση του-ων συλληφθέντα-ων σε παράγοντα που όχι μόνο θα πρέπει να καθορίζει τη στάση και τις απόψεις τους, αλλά και η αποφυλάκιση η μή χαρακτηρίζεται σαν νίκη ή ήττα του "κινήματος" ή έστω των κοι-

ριακούς, με δικαστές και φύλακες, με ελεγκτές και δεσμοφύλακες και μ' όλο τον συρφετό των υπάκουων και πρόθυμων να το υπηρετήσουν ανθρωποειδών, που έχοντας αποδεχθεί τα ιδεώδη της κυριαρχίας στρέφονται ενάντια στην κοινωνία.

Οι περιπτώσεις να βρεθεί κάποιος στα χέρια του κράτους σαν αποτέλεσμα της κατασταλτικής βίας που εξαπολύεται είναι συνήθως δύο: α) αυτή της άμεσης συμμετοχής του στον κοινωνικό πόλεμο ή με άλλα λόγια της δραστηριοποίησης του μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό με την συγκεκριμένη σημασία του (στενή έννοια του όρου), είτε β) εξ αιτίας της γενικότερης στάσης και θέσης του μέσα στην κοινωνία και σε σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνισμό (πλατειά έννοια του όρου).

Στην πρώτη περίπτωση μπορούμε να μιλάμε για έναν αιχμάλωτο του κοινωνικού πολέμου, ο οποίος αναπτύσσεται πολύμορφα ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς μηχανισμούς του συμβάλλοντας δημιουργικά στην κοινωνική απελευθέρωση.

Στην άλλη περίπτωση υπάρχει μια ομηρία η οποία μπορεί μεν να έχει αναφορές στον κοινωνικό πόλεμο αλλά αυτό δεν σημαίνει οπωσδήποτε μια άμεση και συνεκτική σχέση με τα όσα συνέβησαν στο συγκεκριμένο σημείο ανάπτυξης της σύγκρουσης ή, ακόμα κι αν υπάρχει πράγματι, αυτή δεν είναι ορατή και αυταπόδεικτη.

Για να γίνουμε πιο κατανοητοί χρειάζεται να πούμε πως από τη στιγμή που κάποιος αγωνιζόμενος άνθρωπος συλλαμβάνεται τη στιγμή που πραγματοποιείται μια συγκεκριμένη σύγκρουση έχοντας συμβάλλει σ' αυτήν, τότε αυτός είναι ενας αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου.

Στην περίπτωση που το κράτος μέσω των μηχανισμών του προβαίνει σε συλλήψεις στην περιφέρεια των πραγματοποιημένων συγκρούσεων - ή μετά την λήξη τους - τότε θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας πως γενικά ισχύει η κατάσταση της ομηρίας στην οποία ούτως ή άλλως μπορεί να βρεθεί οποιοδήποτε κοι-

ο οποίος γενικότερα χαρακτηρίζεται με την ευρείας χρήσης έννοια όμηρος.

Και στις δύο περιπτώσεις τόσο αυτής του ομήρου όσο και εκείνης του αιχμαλώτου, από τη στιγμή που προβάλλεται η ως άνω θεωρητικολογία, προτάσσονται ορισμένοι όροι (καλούπια) διεξαγωγής του αντικρατικού αγώνα βασισμένοι σ' αυτήν, η οποία θέλει να αποτελέσει τον θεμέλιο λίθο των επιδιωκόμενων να πραγματοποιηθούν πρακτικών.

Πρώτα- πρώτα, κάτω από μια τέτοια οπτική δεν λαμβάνεται υπόψη ο πολύμορφος κοινωνικός - αντικρατικός αγώνας αλλά ακόμα περισσότερο όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια καλούνται να μπουν σε ορισμένα πλαίσια. Συνεπώς, δεν αναγνωρίζεται ο ιδιαίτερος τρόπος με τον οποίο κάθε άτομο ή συλλογικότητα επιθυμεί να αντιμετωπίσει το συγκεκριμένο γεγονός της κρατικής βίας. (Μιλάμε πάντα από τη

Σ' αυτή τη λογική είναι πολύ δύσκολο να διακρίνει κανείς την κρατική συκοφαντία από την παρουσιαζόμενη σαν άποψη κοινωνικού αγώνα η οποία ρίχνει το ανάθεμα σε κάθε συγκρουσιακή πρακτική μέσω της θεωρητικολογίας πως θα γίνει κακό στον όμηρο.

Για να δούμε τις προεκτάσεις που υπάρχουν, θα πρέπει να πούμε πως από τη στιγμή που σκοπός του κράτους, με την άσκηση της συγκεκριμένης κατασταλτικής βίας, είναι να αναχαιτίσει τους κοινωνικούς αγώνες, τότε η προβολή της ως άνω θεωρητικολογίας που έχει σαν συνακόλουθη την οποιαδήποτε πολιτική και των ανάλογων με αυτή τακτικών όχι μόνο καθορίζεται, πλέον, από τις κινήσεις της κυριαρχίας (χάνοντας την αυτονομία έκφρασης και δράσης) αλλά σκοπεύει στον ευνουχισμό των πηγαίων αντικρατικών διαθέσεων και των εκδηλωμένων πρακτικών

Όλα αυτά φυσικά συνδέονται

χάριν αυτού όλα τα δυναμικά και δημιουργικά στοιχεία της κοινωνικής δράσης καλούνται να υπηρετήσουν αυτό το στόχο.

Ολες αυτές οι θεωρητικολογίες παρουσιάζουν ένα διπλό χαρακτήρα ο οποίος σε καμμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να θεωρείται πως αντικαθρεπτίζει και εκφράζει ένα κοινωνικό αγώνα. Ο διπλός αυτός χαρακτήρας εκδηλώνεται σε σχέση με την κοινωνία με μια θυματολογία και μια δικονομική άποψη περί αθωότητας ενώ προς τους αναρχικούς-ες παρουσιάζεται με την αναγόρευση του-ων συλληφθέντα-ων σε παράγοντα που όχι μόνο θα πρέπει να καθορίζει τη στάση και τις απόψεις τους, αλλά και η αποφυλάκιση η μή χαρακτηρίζεται σαν νίκη ή ήττα του "κινήματος" ή έστω των κοινωνικών αγώνων.

Όμως όλα αυτά συνιστούν μια οικογενειακού χαρακτήρα κατάσταση η οποία δεν έχει σχέση με τους κοινωνικούς - αντικρατικούς

σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνι-
σμό (πλατειά έννοια του όρου).

Στην πρώτη περίπτωση μπορούμε να μιλάμε για έναν αιχμάλωτο του κοινωνικού πολέμου, ο οποίος αναπτύσσεται πολύμορφα ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς μηχανισμούς του συμβάλλοντας δημιουργικά στην κοινωνική απελευθέρωση.

Στην άλλη περίπτωση υπάρχει μια ομηρία η οποία μπορεί μεν να έχει αναφορές στον κοινωνικό πόλεμο αλλά αυτό δεν σημαίνει οπωσδήποτε μια άμεση και συνεκτική σχέση με τα όσα συνέβησαν στο συγκεκριμένο σημείο ανάπτυξης της σύγκρουσης ή, ακόμα κι αν υπάρχει πράγματι, αυτή δεν είναι ορατή και αυταπόδεικτη.

Για να γίνουμε πιο κατανοητοί χρειάζεται να πούμε πως από τη στιγμή που κάποιος αγωνιζόμενος άνθρωπος συλλαμβάνεται τη στιγμή που πραγματοποιείται μια συγκεκριμένη σύγκρουση έχοντας συμβάλλει σ' αυτήν, τότε αυτός είναι ενας αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου.

Στην περίπτωση που το κράτος μέσω των μηχανισμών του προβαίνει σε συλλήψεις στην περιφέρεια των πραγματοποιημένων συγκρούσεων - ή μετά την λήξη τους - τότε θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας πως γενικά ισχύει η κατάσταση της ομηρίας στην οποία ούτως ή άλλως μπορεί να βρεθεί οποιοδήποτε κοινωνικό κομμάτι ή άτομο.

Είναι, βέβαια, άλλο πράγμα το ζήτημα της προσωπικής στάσης ενός εκάστου των συλληφθέντων μέσα στον κοινωνικό πόλεμο και της ειδικώτερης σχέσης του με αυτόν για το κατά πόσον θα προσδιορίζεται σαν αιχμάλωτος ή όμηρος.

Σε αυτές τις περιπτώσεις εκδήλωσης της κρατικής βίας που έχει σα στόχο την καταστολή των κοινωνικών αγώνων συνηθίζεται να γίνεται λόγος για την ύπαρξη ομήρων στα χέρια του κράτους. Γι' αυτό το λόγο, πέρα από τις περιπτώσεις που γενικώτερα διακρίναμε, εκείνο που

κομμάτια καλούνται να μπουν σε ορισμένα πλαίσια. Συνεπώς, δεν αναγνωρίζεται ο ιδιαίτερος τρόπος με τον οποίο κάθε άτομο ή συλλογικότητα επιθυμεί να αντιμετωπίσει

το συγκεκριμένο γεγονός της κρατικής βίας. (Μιλάμε πάντα από τη σκοπιά των κοινωνικών κομματιών που αγωνίζονται ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς μηχανισμούς του κι όχι για εκείνα τα πολιτικά κι εξουσιαστικά σχήματα και τις προσωπικότητες, που είναι πρόθυμα να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην κατεύθυνση διαστρέβλωσης των κοινωνικών αγώνων και αφομοίωσης των ανθρώπων μέσα στις λογικές και πρακτικές του κράτους).

Οι αναρχικοί-ες, αλλά και κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας εκφράζουν όχι μόνο πολύμορφα την αντικρατική τους δράση, αλλά

ση, από τις κινήσεις της κυριαρχίας (χάνοντας την αυτονομία έκφρασης και δράσης) αλλά σκοπεύει στον ευνουχισμό των πηγαίων αντικρατικών διαθέσεων και των εκδηλωμένων πρακτικών

Όλα αυτά φυσικά συνοδεύονται με τον ανάλογο τεχνητό πανικό που θέλει να συνδέει κάθε πρακτική κοινωνικού αγώνα με την πιθανότητα επιβάρυνσης της θέσης του ή των ομήρων. Το πόσο αντιθετική με τους κοινωνικούς - αντικρατικούς αγώνες είναι μια τέτοια θέση είναι ευνόητο από τη στιγμή που αυτοί μπαίνουν στη ζυγαριά των επιβαρυντικών στοιχείων.

Επιπλέον, προτάσσεται μια λογική που θέλει να προβάλλει το γεγονός της συγκεκριμένης κατάστασης σαν κυρίαρχο και αποκλειστικό μέσο ενασχόλησης των αναρχικών το οποίο υποτίθεται πως υπόκειται

η μη χαρακτηρίζεται σαν νίκη ή ήττα του "κινήματος" ή έστω των κοινωνικών αγώνων.

Όμως όλα αυτά συνιστούν μια οικογενειακού χαρακτήρα κατάσταση η οποία δεν έχει σχέση με τους κοινωνικούς - αντικρατικούς αγώνες και επιλέον θέλει να μετατρέψει την αντικρατική δράση σε μια πολιτική φανφάρα.

Κι όπως συμβαίνει σε κάθε πολιτική πρακτική εκείνο που επιδιώκεται είναι να βγούν οφέλη που ονομάζονται πολιτική υπεραξία μεταβάλλοντας την σύλληψη-ομηρία σε ένα εμπορεύσιμο - παραγωγικό είδος και να μεταφερθεί ο κοινωνικός αγώνας στο επίπεδο της φτηνής εξαπάτησης και της χειραγώγησης. Μιας εξαπάτησης που στρέφεται όχι μόνο προς τους ίδιους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους αλλά και προς την κοινωνία γενικώτερα. Κι εδώ

είναι που δεν μπορεί να διακρίνει κανείς πιο από τα δύο είναι το χειρότερο.

Από τη σκοπιά του κοινωνικού-αντικρατικού αγώνα το ζήτημα της σύλληψης-ομηρίας μπαίνει στην βάση ενός αναπόφευκτου συμβάντος μέσα στον διεξαγόμενο αγώνα ενάντια στο κράτος.

Φυσικά, τέτοια συμβάντα δεν αποτελούν μια ευχάριστη κατάσταση για τους αγωνιζόμενους, ενάντια στην κρατική κυριαρχία κι εκμετάλλευση, ανθρώπους. Δεν μπορεί να αντιμετωπίζονται με ψυχρή αδιαφορία, αλλά και δεν υπόκεινται σε πολιτικούς χειρισμούς γεγονός εξ ίσου αντίθετο με την ανθρωπινότητα της κοινωνικής- αντικρατικής αντίληψης και δράσης.

Δεν θα πρέπει από την άλλη πλευρά να λησμονείται πως μια σύλληψη-ομηρία δεν είναι ούτε ήττα ούτε νίκη του κοινωνικού αγώνα. Δεν αποτελεί ούτε κορυφαίο γεγονός για το κράτος ούτε μια πανωλεθρία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Η αντιμετώπιση μιας τέτοιας κατάστασης μέσα από την οπτική του διεξαγόμενου συνολικότερου αντικρατικού αγώνα αποτελεί την πραγματική διάσταση. Ετσι, μετά από κάθε σύλληψη-ομηρία δεν αποτελεί ήττα ή νίκη η παραμονή στις φυλακές όσων υφίστανται την συγκεκριμένη κρατική βία και συνεπώς ο στόχος του κοινωνικού αγώνα δεν μετατρέπεται σε ένα στόχο αποφυλάκισης.

Οπως έχουμε ξαναπεί από τη στιγμή που ο στόχος είναι η αποφυλάκιση κάποιων κρατουμένων τότε υπάρχει το ενδεχόμενο να αναπτυχθεί μια πολιτική πρακτική που ούτως ή άλλως στηρίζεται στο εφικτό και σε έμμεσες ή άμεσες ζητουλίστικες πρακτικές, με την επιστράτευση προσωπικοτήτων, την εφαρμογή ανειλικρινών κι εξουσιαστικών πρα- παράθεσης προς το κράτος και τις επιλογές του δεν αποτελούν ένα μονοδιάστατο γεγονός που περιορίζεται στην απελευθέρωση ή μη των ομήρων αλλά σχετίζεται με την διεύρυνση της αντικρατικής δράσης.

Αν υπάρχει περίπτωση το κράτος να αναδιπλωθεί σε σχέση με την κατάσταση ομηρίας που προκάλεσε με την συγκεκριμένη κίνησή του τότε αυτό θα το κάνει μόνο κάτω από συνθήκες συνέχισης των κοινωνικών αγώνων κι όχι μέσα από πολιτικές πρακτικές που επικαλούνται τη συμπόνοια των εχθρών του ανθρώπινου γένους, εκδηλώνουν μια αναξιοπρεπή στάση και εγκλωβίζονται στη λογική της ενοχής ή της αθωότητας, της συμμετοχής ή μη αναφορικά με το γεγονός κλπ.

Επίσης είναι σημαντικό να γίνει λόγος στην έμμεση πλην σαφή αποκήρυξη των κοινωνικών συγκρουσιακών πρακτικών τις οποίες το κράτος επιχειρεί να καταστείλει. Πολλοί όμηροι δεν αποφεύγουν μια τέτοια κατάσταση. Και δεν μιλάμε για τις περιπτώσεις εκείνες όπου δηλώνεται το διαβατάριο ή ταξιδιωτικό άλλοθι αλλά για την απόδειξη μιας αθωότητας ή μη συμμετοχής σε συγκεκριμένο γεγονός ή γεγονότα.

Σ' αυτό το θέμα θα πρέπει να ειπωθεί πως από τη σκοπιά του κοινωνικού αγώνα κανένας δεν νοιώθει υποχρεωμένος να απαντά στις κρατικές αιτιάσεις και στη λογική που βάζει το κράτος με τον εκβιασμό να δοθεί μια απάντηση με ένα ναι ή με ένα όχι.

Σαν αντικρατιστές αρνούμαστε την εμπλοκή σε τέτοιου είδους ερωταποκρίσεις , απ' όπου κι αν προέρχονται, οι οποίες καταλήγουν είτε στην ψευδολογία και τον αυτο-εξευτελισμό, είτε στην έμμεση αποκήρυξη των κοινωνικών - αντικρατικών πρακτικών. Θεωρούμε πως οποιαδήποτε ενέργεια στρέφεται ουσιαστικά κι όχι επιφανειακά ενάντια στο

ση της κατασταλτικής βίας.

Εκείνο που επιδιώκεται είναι η σύνθεση στη βάση του κοινωνικού αγώνα κι όχι μια τεχνητή σύνδεση στη βάση της ύπαρξης κάποιου οργάνου ή μιας κοινής γραμμής. Φυσικά, όλα αυτά αποκλείουν τον καθορισμό-εξάρτηση από το τί θα ειπωθεί από όσους υφίστανται την συγκεκριμένη κατασταλτική βία σε σχέση με κάποια "υπερασπιστική γραμμή" (πεπαλαιωμένο επιχείρημα όψιμων δικολάβων και πολιτικάντηδων) γιατί σε μια τέτοια περίπτωση προκύπτει μια αναγνώριση ενός καθοδηγητικού κέντρου που θα υποδεικνύει τους τρόπους έκφρασης και δράσης των αναρχικών και των αγωνιζόμενων ανθρώπων γενικότερα. Μια αντιμετώπιση που σαν αναρχικοί δεν είμαστε διατεθειμένοι να αποδεχτούμε γιατί μια τέτοια κατάσταση είναι τελείως ανταγωνιστική στην κοινωνική απελευθερωτική δράση.

Είναι λοιπόν σαφές πως μια ομηρία δεν αποτελεί μοναδικό σημείο αναφοράς της δράσης μας για ωρισμένο διάστημα και δεν μπορεί να αποτελέσει παράγοντα εγκλωβισμού των δραστηριοτήτων των αναρχικών. Αντίθετα, είναι σημαντική η διεύρυνση - και σ' αυτή την περίπτωση - των αντικρατικών δραστηριοτήτων και η ανάπτυξη συνθέσεων κι όχι συνδέσεων μέσα στην πολύμορφη διάσταση των κοινωνικών αγώνων.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Τρείς μήνες μετά το γεγονός

δια η παραπάνω πολιτική γραμμή σκόπιμα άφησε σε ομιχλώδη κατάσταση). Ωστόσο αρκετοί δημοσιογραφίσκοι ξερνοβολούν (Ρουμελιώτης, Κυριακόπουλος) τον τελευταίο καιρό υπονοούμενα και υποδείξεις σχετικά με την υπόθεση και τη στάση που τηρήθηκε απέναντι στις διωκτικές αρχές πυκνώνοντας ακόμα περισσότερο την ομίχλη χωρίς κανείς από τους “αρμόδιους” να διαψεύσει ή τέλος πάντων να απαντήσει με κάποιο τρόπο επί της ουσίας παρότι αρκετές αρκετές φορές δόθηκε η... “ευκαιρία” να συνεντευξιασθούν ή να “φιλοξενηθεί” κείμενό τους σε εφημερίδες.

Β.- Η πολιτική αυτή γραμμή συνεπής στο ρόλο της κατέφυγε σε ανακρίβειες και ψέμματα αποκορύφωμα των οποίων υπήρξε η “συνομωτική” απόφαση για την “κατάληψη” της ΑΣΟΕΕ από 52 άτομα. Αλλά, την προηγούμενη ημέρα στη διάρκεια συζήτησης, όχι μόνο διαβεβαιώνονταν οι παριστάμενοι σύντροφοι ότι δεν επρόκειτο να γίνει τίποτα αλλά κλείστηκε μάλιστα και ραντεβού(!!!) δυό μέρες μετά, για να συζητηθεί μια ενδεχόμενη κατάληψη. Μετά και την δικαστική λήξη του επεισοδίου δηλώθηκε ανοιχτά και ανερυθρίαστα σε συντρόφους (από άτομα της Πρω

σύλληψη-ομηρία δεν είναι ούτε ήττα ούτε νίκη του κοινωνικού αγώνα. Λεν αποτελεί ούτε κορυφαίο γεγονός για το κράτος ούτε μια πανωλεθρία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Η αντιμετώπιση μιας τέτοιας κατάστασης μεσα από την οπτική του διεξαγόμενου συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα αποτελεί την πραγματική διάσταση. Ετσι, μετά από κάθε σύλληψη-ομηρία δεν αποτελεί ήττα ή νίκη η παραμονή στις φυλακές όσων υφίστανται την συγκεκριμένη κρατική βία και συνεπώς ο στόχος του κοινωνικού αγώνα δεν μετατρέπεται σε ένα στόχο αποφυλάκισης.

Οπως έχουμε ξαναπεί από τη στιγμή που ο στόχος είναι η αποφυλάκιση κάποιων κρατουμένων τότε υπάρχει το ενδεχόμενο να αναπτυχθεί μια πολιτική πρακτική που ούτως ή άλλως στηρίζεται στο εφικτό και σε έμμεσες ή άμεσες ζητουλίστικες πρακτικές, με την επιστράτευση προσωπικοτήτων, την εφαρμογή ανειλικρινών κι εξουσιαστικών πρακτικών, με την προσπάθεια εξαπάτησης των αγωνιζόμενων ανθρώπων κλπ.

Από τη στιγμή που το συγκεκριμένο γεγονός σε σχέση με το οποίο εκδηλώθηκε η κρατική βία αποτελεί μέρος του κοινωνικού αγώνα, κατά το ίδιο λόγο και η σύλληψη - ομηρία αποτελεί ένα επί μέρους συμβάν αυτού του αγώνα. Η οποιαδήποτε πρωτοκαθεδρία ή προτεραιότητα που τυχόν επιχειρείται να δοθεί σ΄αυτό το συμβάν επιδιώκει την ανατροπή μιας υφιστάμενης πραγματικότητας και την απομάκρυνση απο τον κοινωνικό - αντικρατικό αγώνα.

Εκείνο που θα πρέπει να τονισθεί είναι πως δεν αμφισβητείται η σημασία του συγκεκριμένου σπασίματος- ανατροπής της σύλληψης-ομηρίας με την αποφυλάκισι-εις. Το ζήτημα είναι κατά πόσον μια τέτοια δυνατότητα υπάρχει μέσα από μια μερικότητα ή μέσα από την συνολική αντιπαράθεση στο κράτος.

Ξεκινώντας από την κοινή αποδοχή, πώς μια εκδηλωμένη κρατική

κήρυξη των κοινωνικών συγκρουσιακών πρακτικών τις οποίες το κράτος επιχειρεί να καταστείλει. Πολλοί όμηροι δεν αποφεύγουν μια τέτοια κατάσταση. Και δεν μιλάμε για τις περιπτώσεις εκείνες όπου δηλώνεται το διαβατάριο ή ταξιδιωτικό άλλοθι αλλά για την απόδειξη μιας αθωότητας ή μη συμμετοχής σε συγκεκριμένο γεγονός ή γεγονότα.

Σ' αυτό το θέμα θα πρέπει να ειπωθεί πως από τη σκοπιά του κοινωνικού αγώνα κανένας δεν νοιώθει υποχρεωμένος να απαντά στις κρατικές αιτιάσεις και στη λογική που βάζει το κράτος με τον εκβιασμό να δοθεί μια απάντηση με ένα ναι ή με ένα όχι.

Σαν αντικρατιστές αρνούμαστε την εμπλοκή σε τέτοιου είδους ερωταποκρίσεις , απ' όπου κι αν προέρχονται, οι οποίες καταλήγουν είτε στην ψευδολογία και τον αυτο-εξευτελισμό, είτε στην έμμεση αποκήρυξη των κοινωνικών - αντικρατικών πρακτικών. Θεωρούμε πως οποιαδήποτε ενέργεια στρέφεται ουσιαστικά κι όχι επιφανειακά ενάντια στο κράτος και το βλάπτει, αποτελεί στοιχείο της κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης και σαν τέτοια την υποστηρίζουμε χωρίς να χρειάζεται να έχουμε συμμετάσχει σ΄αυτήν ούτε σημαίνει πως μια μια τέτοια στάση θα μας επιβαρύνει δικονομικά (κάτι άλλωστε που είναι αδιάφορο από τη σκοπιά του κοινωνικού αγώνα).

Για να αναφερθούμε πιο συγκεκριμένα, οι αναρχικοί στάθηκαν στο πλευρό των συνολικών αντικρατικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων του Χρήστου Τσουτσουβή. Αυτό θα γινόταν είτε ο Τσουτσουβής επιζούσε της σύγκρουσης στου Γκύζη είτε όχι. Λεν σημαίνει πως επιφορτίζονται το σύνολο των δραστηριοτήτων του Τσουτσουβή και των συντρόφων του ούτε αναγκαστικά πως ταυτίζονται μ' αυτές. Η ιδιαιτερότητα και η διαφορετικότητα είναι αναπαλλοτρίωτες. Τόσο σε σχέση με τον νεκρό αντάρτη Τσουτσουβή όσο και σε σχέση με τους αναρχικούς που στάθηκαν υπερασπιστές της μνήμης του όχι προσωπικά αλλά από τη σκοπιά των κοινωνικών αγώ-

κατάσταση είναι τελείως ανταγωνιστική στην κοινωνική απελευθερωτική δράση.

Είναι λοιπόν σαφές πως μια ομηρία δεν αποτελεί μοναδικό σημείο αναφοράς της δράσης μας για ωρισμένο διάστημα και δεν μπορεί να αποτελέσει παράγοντα εγκλωβισμού των δραστηριοτήτων των αναρχικών. Αντίθετα, είναι σημαντική η διεύρυνση - και σ' αυτή την περίπτωση - των αντικρατικών δραστηριοτήτων και η ανάπτυξη συνθέσεων κι όχι συνδέσεων μέσα στην πολύμορφη διάσταση των κοινωνικών αγώνων.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΛΩΝ

Τρείς μήνες μετά το γεγονός στον Περισσό και έχοντας υπ' όψη μας όλα όσα συνέβησαν στο διάστημα αυτό - και δηλώθηκαν σε σχέση με την χαρακτηριζόμενη σαν αλληλεγγύη - θεωρούμε απαραίτητο να καταθέσουμε ανοιχτά ορισμένα ζητήματα τα οποία αφορούν άμεσα όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και τον συνολικώτερο κοινωνικό αντικρατικό αγώνα.

Α.- Αυτοί που ανέλαβαν εν είδει "εργολαβίας", όπως φαίνεται , την εν λόγω υπόθεση όχι απλά διανοήθηκαν αλλά και τόνισαν πως "κάνουν πολιτική". Στα πλαίσια αυτά υπήρξε η πολιτική απόφαση για μια ανειλικρινή στάση η οποία συνδυάστηκε με μια πολιτική γραμμή η ο-

να συνεντευξιασθούν ή να "φιλοξενηθεί" κείμενό τους σε εφημερίδες.

Β.- Η πολιτική αυτή γραμμη συνεπής στο ρόλο της κατέφυγε σε ανακρίβειες και ψέμματα αποκορύφωμα των οποίων υπήρξε η "συνομωτική" απόφαση για την "κατάληψη" της ΑΣΟΕΕ από 52 άτομα. Αλλά, την προηγουμένη ημέρα στη διάρκεια συζήτησης, όχι μόνο διαβεβαιώνονταν οι παριστάμενοι σύντροφοι ότι δεν επρόκειτο να γίνει τίποτα αλλά κλείστηκε μάλιστα και ραντεβού(!!!) δυό μέρες μετά, για να συζητηθεί μια ενδεχόμενη κατάληψη. Μετά και την δικαστική λήξη του επεισοδίου δηλώθηκε ανοιχτά και ανερυθρίαστα σε συντρόφους (από άτομα της Πρωτοβουλίας) πως "τους ειπώθηκαν ψέμματα στη συζήτηση για να μη μαθευτεί από το κράτος" η επικείμενη κατάληψη!!!

Αυτό αποτελεί ένα καινοφανές δείγμα "αναρχικής" συμπεριφοράς!!!

Λεν χρειάζεται να πούμε πως αυτή η πολιτική και συνάμα "συνομωτική" πρακτική κατέληξε στην οικειοθελή παράδοση 52 ατόμων στα χέρια του κράτους εκτρέφοντας ένα κλίμα καταστολής το οποίο δεν έχασαν καθόλου την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν οι κρατιστές.

Γ.-Φυσικά κάθε πολιτική επιδιώκει μέσα από την μισαλλοδοξία την επιβολή με κάθε μέσο της κεντρικής γραμμής και χα-

προσωπικότητων, την εφαρμογή α-νειλικρινών κι εξουσιαστικών πρακτικών, με την προσπάθεια εξαπάτησης των αγωνιζόμενων ανθρώπων κλπ.

Από τη στιγμή που το συγκεκριμένο γεγονός σε σχέση με το οποίο εκδηλώθηκε η κρατική βία αποτελεί μέρος του κοινωνικού αγώνα, κατά το ίδιο λόγο και η σύλληψη - ομηρία αποτελεί ένα επί μέρους συμβάν αυτού του αγώνα. Η οποιαδήποτε πρωτοκαθεδρία ή προτεραιότητα που τυχόν επιχειρείται να δοθεί σ΄αυτό το συμβάν επιδιώκει την ανατροπή μιας υφιστάμενης πραγματικότητας και την απομάκρυνση απο τον κοινωνικό - αντικρατικό αγώνα.

Εκείνο που θα πρέπει να τονισθεί είναι πως δεν αμφισβητείται η σημασία του συγκεκριμένου σπασίματος- ανατροπής της σύλληψης-ομηρίας με την αποφυλάκιση-εις. Το ζήτημα είναι κατά πόσον μια τέτοια δυνατότητα υπάρχει μέσα από μια μερικότητα ή μέσα από την συνολική αντιπαράθεση στο κράτος.

Ξεκινώντας από την κοινή αποδοχή πώς μια εκδηλωμένη κρατική κατασταλτική βία που συνεπάγεται σύλληψη - ομηρία αποσκοπεί στην αναχαίτιση των κοινωνικών συγκρούσεων τό ζήτημα που μπαίνει είναι κατά πόσον θα αποτραπεί κάτι τέτοιο όχι μόνο μακροπρόθεσμα αλλά και βραχυπρόθεσμα.

Η συνέχιση, η επέκταση και η ένταση των πολύμορφων κοινωνικών συγκρουσιακών πρακτικών ενάντια στο κράτος αποτελεί την καλύτερη συνθήκη για την αποτροπή της συγκεκριμένης κρατικής επιδίωξης, δεδομένου πως το κράτος μετρά το εναντίον του κόστος και αντιλαμβάνεται πως η συγκεκριμένη του ενέργεια δεν έφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Οι πρακτικές αλληλεγγύης που πραγματοποιούνται σαν αποτέλεσμα της σύλληψης - ομηρίας μέσα απδ την ολικότητα λόγου και αντιδήποτε ενέργεια στρέφεται ουσιαστικά κι όχι επιφανειακά ενάντια στο κράτος και το βλάπτει, αποτελεί στοιχείο της κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης και σαν τέτοια την υποστηρίζουμε χωρίς να χρειάζεται να έχουμε συμμετάσχει σ΄αυτήν ούτε σημαίνει πως μια μια τέτοια στάση θα μας επιβαρύνει δικονομικά (κάτι άλλωστε που είναι αδιάφορο από τη σκοπιά του κοινωνικού αγώνα).

Για να αναφερθούμε πιο συγκεκριμένα, οι αναρχικοί στάθηκαν στο πλευρό των συνολικών αντικρατικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων του Χρήστου Τσουτσουβή. Αυτό θα γινόταν είτε ο Τσουτσουβής επιζούσε της σύγκρουσης στου Γκύζη είτε όχι. Δεν σημαίνει πως επιφορτίζονται το σύνολο των δραστηριοτήτων του Τσουτσουβή και των συντρόφων του ούτε αναγκαστικά πως ταυτίζονται μ' αυτές. Η ιδιαιτερότητα και η διαφορετικότητα είναι αναπαλλοτρίωτες. Τόσο σε σχέση με τον νεκρό αντάρτη Τσουτσουβή όσο και σε σχέση με τους αναρχικούς που στάθηκαν υπερασπιστές της μνήμης του όχι προσωπικά αλλά από τη σκοπια των κοινωνικών αγώνων. Το ίδιο ισχύει και για διάφορα γεγονότα. Είμαστε αλληλεγυοι στις κοινωνικές πρακτικές που αναπτύσονται από άτομα και συλλογικότητες και δεν ταυτιζόμαστε κατ' ανάγκη με αυτά. Αυτό σημαίνει για μας την ουσιαστική αναγνώριση των κοινωνικών αντικρατικών δραστηριοτήτων και της πολυμορφίας της αντικρατικής δράσης.

Στη ίδια βάση που οι πρακτικές αλληλεγγύης δεν είναι μονοδιάστατες θα πρέπει να αναγνωρισθεί η διαφορετική αντιμετώπιση μιας κατάστασης σύλληψης-ομηρίας. Κάθε συλλογικότητα ή άτομο μπορεί να αναπτύσσει τις απόψεις και τις πρακτικές του σε σχέση με το γεγονός χωρίς να καθορίζεται κατ' ανάγκη με τα όσα θα διατυπωθούν από εκείνον ή εκείνους που αντιμετωπίζουν την συγκεκριμένη εκδηλω-

Τρείς μήνες μετά το γεγονός στον Περισσό και έχοντας υπ' όψη μας όλα όσα συνέβησαν στο διάστημα αυτό - και δηλώθηκαν σε σχέση με την χαρακτηριζόμενη σαν αλληλεγγύη - θεωρούμε απαραίτητο να καταθέσουμε ανοιχτά ορισμένα ζητήματα τα οποία αφορούν άμεσα όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και τον συνολικώτερο κοινωνικό αντικρατικό αγώνα.

Α.- Αυτοί που ανέλαβαν εν είδει "εργολαβίας", όπως φαίνεται , την εν λόγω υπόθεση όχι απλά διανοήθηκαν αλλά και τόνισαν πως "κάνουν πολιτική". Στα πλαίσια αυτά υπήρξε η πολιτική απόφαση γιά μια ανειλικρινή στάση η οποία συνδυάστηκε με μια πολιτική γραμμή η οποία επιχειρήθηκε να επιβληθεί μέσα από συγκεκριμένες απόψεις και πρακτικές ακόμα και μέσα στην Πρωτοβουλία Αναρχικών.

Η ίδια πολιτική γραμμή, κινούμενη μέσα σε γενικότητες και αοριστολογίες θεώρησε πως οι αναρχικοί-ες και η αγωνιζόμενη κοινωνία θα πρέπει να βρίσκονται σε μια κατάσταση ομιχλώδη (κάτι άλλωστε που είναι γνωστό πως εξυπηρετεί την κάθε πολιτική).

Δεν μας ενδιαφέρει η δικονομική υπεράσπιση σε σχέση με το γεγονός του Περισσού (που η ί-

συντρόφους (από άτομα της Πρωτοβουλίας) πως "τους ειπώθηκαν ψέμματα στη συζήτηση για να μη μαθευτεί από το κράτος" η επικείμενη κατάληψη!!!

Αυτό αποτελεί ένα καινοφανές δείγμα "αναρχικής" συμπεριφοράς!!!

Δεν χρειάζεται να πούμε πως αυτή η πολιτική και συνάμα "συνομωτική" πρακτική κατέληξε στην οικειοθελή παράδοση 52 ατόμων στα χέρια του κράτους εκτρέφοντας ένα κλίμα καταστολής το οποίο δεν έχασαν καθόλου την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν οι κρατιστές.

Γ.-Φυσικά κάθε πολιτική επιδιώκει μέσα από την μισαλλοδοξία την επιβολή με κάθε μέσο της κεντρικής γραμμής και χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια αποκλεισμού μέ κάθε τρόπο απόψεων και πρακτικών που δεν είναι σύμφωνες μ' αυτήν.

Ετσι, δεν ξενίζουν οι απόπειρες αποκλεισμού συντρόφων και συντροφισσών που από την πρώτη στιγμή κινήθηκαν πρωτοβουλιακά στη βάση μιας πηγαίας αλληλεγγύης με τον ισχυρισμό πως αποτελούν "αναρχικές σέχτες" που με την πρακτική τους θα χαντακώσουν τον κρατούμενο, ούτε οι χυδαίες συμπεριφορές εν μέσω εκδηλώσεων (προς τέρψιν μπάτσων και χαφιέδων) προς

όσους θεωρήθηκαν υποκλοπείς της παραγόμενης πολιτικής υπεραξίας(!), ούτε και οι αποπομπές όσων παρεξέκλιναν από τις αποφάσεις των οργάνων(!). Επιπλέον, είναι αδιανόητο, σε κάθε περίπτωση, να επιρρίπτονται ευθύνες σε συντρόφους αναρχικούς για τα όσα τυχόν θα συμβούν σε κάποιον που βρίσκεται όμηρος στα χέρια του κράτους!!!

Ακριβώς επειδή όλα αυτά σαν στοιχεία της πολιτικής δεν ξενίζουν, από την άλλη επ' ουδενί θα πρέπει να θεωρηθούν πως βρίσκονται σε οποιαδήποτε σχέση με την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Δ.-Στα πλαίσια της εν λόγω πολιτικής οι τακτικές τύπου Σκυφτούλη δεν βρήκαν απλά μιμητές αλλά και ξεπεράστηκαν από κάποια άτομα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών.

Η κορύφωση των προσπαθειών επιβολής της πολιτικής γραμμής κατέληξε στο δείξιμο συντρόφων, από συγκεκριμένα άτομα της Πρωτοβουλίας, σαν δήθεν ενεχόμενων σε πρακτικές με τις οποίες δεν συμφωνούσε η Πρωτοβουλία. Γεγονός που έγινε σε ανοικτούς χώρους και σε δρόμους όπου η παρουσία ασφαλιτών και χαφιέδων δεν είναι απλά αυτονόητη αλλά δεδομένη. Το ίδιο δείξιμο έγινε και μέσα στις συζητήσεις όπου σύμφωνα με τις "συνωμοτι-

διάστημα - μέσα από ατέλειωτους αποχαυνωτικούς μονολόγους με απολογισμούς και εκτιμήσεις για την ανασύσταση του πολιτικού της λόγου(!)], καλλιεργώντας με αυτό τον τρόπο ένα συνολικώτερο κλίμα εξαπάτησης της κοινωνίας και των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Παρ' όλες τις προσπάθειες επιβολής της πολιτικής γραμμής, τα δείξιματα σε δημόσιους χώρους, τις περιφρουρούμενες προς τα "έσω" πορείες και τα κάθε είδους πολιτικά τεχνάσματα, θεωρούμε πως οι ανεξέλεγκτες αναρχικές αντικρατικές πρακτικές έδωσαν το δικό τους αυτόνομο και πηγαίο παρόν ΚΑΙ σ' αυτό το διάστημα με αφορμή το συγκεκριμένο γεγονός της σύλληψης του Ο. Καμπούρη ή και ανεξάρτητα απ' αυτό.

Αναφερθήκαμε σ' όλα τα παραπάνω ζητήματα γιατί, εκτός των άλλων, αποτελούν γεγονότα και καταστάσεις που εμφανίζουν μια θεωρητική τάση, έναν "Αντιεξουσιαστικό Αριστερισμό" ο οποίος - όπως και η κάθε είδους πολιτική - στέκεται με ανταγωνιστικό τρόπο απέναντι σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Η κοινωνία είναι γεμάτη από κάθε είδους πολιτικούς και τεχνικούς της εξουσίας και της ε-

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΡΟΥΑΝΤΑ;;

Όταν οι απανταχού εξουσιαστικοί οργανισμοί άρχισαν να χύνουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους για "το δράμα του λαού της Ρουάντα" και καλούσαν τους ανθρώπους να συνεισφέρουν για να απαλύνουν τον πόνο των προσφύγωνελάχιστα είναι αυτά που ειπώθηκαν για να κάνουν σαφή την πραγματική κατάσταση.

Αυτό που όλα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία μετέδιδαν ήταν οι σφαγές των ανθρώπων της φυλής Τούτσι από τους Χούτου.

Η πραγματικότητα βρίσκεται ακριβώς στο σημείο πως οι εκατοντάδες χιλιάδες σφαγές γινόντουσαν από οργανωμένες συμμορίες του κράτους την διαχείριση του οποίου είχαν από κοινού οι Χούτου με τους Τούτσι.

Το ξεκίνημα των σφαγών άρχισε με την εξόντωση όσων ανήκαν στην αντιπολίτευση και οι οποίοι ήταν Χούτου. Αυτοί που είχαν την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων και το Γενικό Επιτελείο του στρατού της Ρουάντα εξαπέλυσαν μια ανελέητη ανθρωποσφαγή, ανάβο-

Όλα, λοιπόν, τα παραμύθια που θέλουν να παρουσιάζουν αυτήν την τεράστιας έκτασης ανθρωποσφαγή (υπολογίζεται πως πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι σφαγιάστηκαν) σαν μια διαμάχη μεταξύ φυλών επιχειρούν να συγκαλύψουν μια ακόμα κρατική κτηνωδία.

Γιατί, δεν επρόκειτο για σφαγές των Τούτσι ή των Χούτου αλλά για μια γενικευμένη ανθρωποσφαγή με σκοπό την κατάκτηση της κρατικής μηχανής και την επιβολή των θελήσεων των κυρίαρχων πάνω στους εξαθλιωμένους ανθρώπους αυτής της περιοχής που πλήρωσαν και πληρώνουν τα σπασμένα.

Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε και πάλι ένα χειροπιαστό παράδειγμα εξαπάτησης των ανθρώπων σε σχέση με τις πραγματικές συνθήκες που επιτελέσθηκε ένα τεράστιου μεγέθους έγκλημα ενάντια στο ανθρώπινο γένος.

Οι άνθρωποι χρησιμοποιήθηκαν όχι μόνο σαν ασπίδα αλλά και σαν μέσο για την επικράτηση των εξουσιαστικών μερίδων που παλεύουν με αντιμαχόμενα συμφέροντα αλλά με κοινό στόχο την διατήρηση της κυριαρχίας τους πάνω στουςκατατρεγμένους πληθυσμούς.

Οι καταπιεσμένοι σύρθηκαν κυριολεκτικά μέσα στην εξουσιαστική θύελλαεξαναγκασμέ-

Δ.-Στα πλαίσια της εν λόγω πολιτικής οι τακτικές τύπου Σκυφτούλη δεν βρήκαν απλά μιμητές αλλά και ξεπεράστηκαν από κάποια άτομα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών.

Η κορύφωση των προσπαθειών επιβολής της πολιτικής γραμμής κατέληξε στο δείξιμο συντρόφων, από συγκεκριμένα άτομα της Πρωτοβουλίας, σαν δήθεν ενεχόμενων σε πρακτικές με τις οποίες δεν συμφωνούσε η Πρωτοβουλία. Γεγονός που έγινε σε ανοικτούς χώρους και σε δρόμους όπου η παρουσία ασφαλιτών και χαφιέδων δεν είναι απλά αυτονόητη αλλά δεδομένη. Το ίδιο δείξιμο έγινε και μέσα στις συζητήσεις όπου σύμφωνα με τις "συνωμοτικές" απόψεις υπήρχε περίπτωση να μάθει το κράτος τα όσα λέγονται.

Ε.- Είναι ακλόνητη άποψη και πρακτική μας και αποτελεί θεμελιακή αναρχική αντίληψη πως κανένα όργανο και κανένα άτομο δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό σαν καθοδηγητικό κέντρο. Κάθε συλλογικότητα και ομαδοποίηση μπορεί να εφαρμόζει τα όσα αποφάσισε από κοινού μέσα σε κλίμα συντροφικότητας και αλληλοσεβασμού. Αυτές τις επιθυμίες της μπορεί να τις θέσει με τον δικό της τρόπο σε εφαρμογή.

Οχι μόνο δεν δεχτήκαμε κανένα αυτοχριζόμενο καθοδηγητικό κέντρο και κανένα κρατούμενο σαν καθοδηγητή των αναρχικών, στις θελήσεις και αποφάσεις του

κές έδωσαν το δικό τους αυτόνομο και πηγαίο παρόν ΚΑΙ σ' αυτό το διάστημα με αφορμή το συγκεκριμένο γεγονός της σύλληψης του Ο. Καμπούρη ή και ανεξάρτητα απ' αυτό.

Αναφερθήκαμε σ' όλα τα παραπάνω ζητήματα γιατί, εκτός των άλλων, αποτελούν γεγονότα και καταστάσεις που εμφανίζουν μια θεωρητική τάση, έναν "Αντιεξουσιαστικό Αριστερισμό" ο οποίος - όπως και η κάθε είδους πολιτική - στέκεται με ανταγωνιστικό τρόπο απέναντι σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Η κοινωνία είναι γεμάτη από κάθε είδους πολιτικούς και τεχνικούς της εξουσίας και της επιβολής και δεν έχουμε την πρόθεση να επιτρέψουμε τον πολλαπλασιασμό τους αλλά και την ύπαρξη τους μέσα στις αναρχικές δραστηριότητες και απόψεις.

Το κείμενο αυτό απευθύνεται σ' όλους όσους έχουν καθαρή καρδιά, δεν ανήκουν στην κατηγορία των "παλιών ιδεολόγων αναρχικών" και δεν έχουν τοίχους στ' αυτιά τους....

Αναρχική Ομάδα "ΑΤΑΞΙΑ"

Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Αναρχική Ομάδα "ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ"

Αναρχική Παρέμβαση

Συσπείρωση Αναρχικών

κατάσταση.

Αυτό που όλα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία μετέδιδαν ήταν οι σφαγές των ανθρώπων της φυλής Τούτσι από τους Χούτου.

Η πραγματικότητα βρίσκεται ακριβώς στο σημείο πως οι εκατοντάδες χιλιάδες σφαγές γινόντουσαν από οργανωμένες συμμορίες του κράτους την διαχείριση του οποίου είχαν από κοινού οι Χούτου με τους Τούτσι.

Το ξεκίνημα των σφαγών άρχισε με την εξόντωση όσων ανήκαν στην αντιπολίτευση και οι οποίοι ήταν Χούτου. Αυτοί που είχαν την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων και το Γενικό Επιτελείο του στρατού της Ρουάντα εξαπέλυσαν μια ανελέητη ανθρωποσφαγή, ανάλογη με την "νικηφόρα" δράση του Πατριωτικού Μετώπου της Ρουάντα.

Τέλος, αξιοσημείωστο είναι πως το κύμα προσφύγων που υποκινήθηκε από τους ηττημένους σ' αυτό τον άθλιο πόλεμο δημιούργησε μια ασπίδα προστασίας και ένα μέσο για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών τους προκειμένου να ανακαταλάβουν την εξουσία από το Πατριωτικό Μέτωπο.

Όσο για το περίφημο Πατριωτικό Μέτωπο της Ρουάντα, που ανέλαβε τη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, μετά την ήττα των αντιπάλων του, αρκεί να πούμε απλά πως ο Αρχηγός του Πωλ Καγκαμέ δεν είναι Τούτσι, οπως ίσως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, αλλά

σαν και πληρώνουν τα σπασμένα.

Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε και πάλι ένα χειροπιαστό παράδειγμα εξαπάτησης των ανθρώπων σε σχέση με τις πραγματικές συνθήκες που επιτελέσθηκε ένα τεράστιου μεγέθους έγκλημα ενάντια στο ανθρώπινο γένος.

Οι άνθρωποι χρησιμοποιήθηκαν όχι μόνο σαν ασπίδα αλλά και σαν μέσο για την επικράτηση των εξουσιαστικών μερίδων που παλεύουν με αντιμαχόμενα συμφέροντα αλλά με κοινό στόχο την διατήρηση της κυριαρχίας τους πάνω στουςκατατρεγμένους πληθυσμούς.

Οι καταπιεσμένοι σύρθηκαν κυριολεκτικά μέσα στην εξουσιαστική θύελλαεξαναγκασμένοι για πολλοστή φορά να διαλέξουν όχι τόσο ανάμεσα σε λιγότερη ή περισσότερη ελευθερία αλλά στο να αποδεχθούν την δουλεία με την μία ή την άλλη της μορφή.

Τα ανθρωπιστικά καραγκιοζιλίκια των διάφορων μηχανισμών της κυριαρχίας όσο κι αν το προσπαθούν δεν μπορούν να αποκρύψουν την ωμή πραγματικότητα πως η κύρια και μοναδική πηγή των δεινών που υφίσταται η ανθρωπότητα είναι η ύπαρξη κρατών κι εξουσιαστικών σχέσεων.

που σύμφωνα με τις "συνομωτικές" απόψεις υπήρχε περίπτωση να μάθει το κράτος τα όσα λέγονται.

Ε.- Είναι ακλόνητη άποψη και πρακτική μας και αποτελεί θεμελιακή αναρχική αντίληψη πως κανένα όργανο και κανένα άτομο δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό σαν καθοδηγητικό κέντρο. Κάθε συλλογικότητα και ομαδοποίηση μπορεί να εφαρμόζει τα όσα αποφάσισε από κοινού μέσα σε κλίμα συντροφικότητας και αλληλοσεβασμού. Αυτές τις επιθυμίες της μπορεί να τις θέσει με τον δικό της τρόπο σε εφαρμογή.

Όχι μόνο δεν δεχτήκαμε κανένα αυτοχριζόμενο καθοδηγητικό κέντρο και κανένα κρατούμενο σαν καθοδηγητή των αναρχικών, στις θελήσεις και αποφάσεις του οποίου θα πρέπει να υποταχθούν όλοι οι υπόλοιποι, αλλά και έμπραχτα μέχρι τώρα πετάξαμε στα σκουπίδια κάθε τέτοια απόπειρα. Το ίδιο θα συνεχίσουμε να κάνουμε και στο μέλλον.

ΣΤ.- Μέσα από τις εκτιμήσεις και τις πρακτικές της η Πρωτοβουλία Αναρχικών (σχεδόν στο σύνολό της, με κάποιες φωτεινές εξαιρέσεις) έδειξε πως ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ πως ο Καμπούρης έκανε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ απεργία πείνας, [επιδεικνύοντας αδιαφορία σε σχέση με την αγωνία που έκφραζαν διάφοροι σύντροφοι εκτός πρωτοβουλίας, ασχολούμενη στο τελευταίο τουλάχιστον χνικούς της εξουσίας και της επιβολής και δεν έχουμε την πρόθεση να επιτρέψουμε τον πολλαπλασιασμό τους αλλά και την ύπαρξη τους μέσα στις αναρχικές δραστηριότητες και απόψεις.

Το κείμενο αυτό απευθύνεται σ' όλους όσους έχουν καθαρή καρδιά, δεν ανήκουν στην κατηγορία των "παλιών ιδεολόγων αναρχικών" και δεν έχουν τοίχους στ' αυτιά τους....

Αναρχική Ομάδα "ΑΤΑΞΙΑ"

Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Αναρχική Ομάδα "ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ"

Αναρχική Παρέμβαση

Συσπείρωση Αναρχικών

Αθήνα 14 Σεπτέμβρη 1994

Ρουάντα εξαπέλυσαν μια ανελέπητη ανθρωποσφαγή, ανάλογη με την "νικηφόρα" δράση του Πατριωτικού Μετώπου της Ρουάντα.

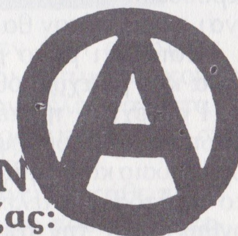
Τέλος, αξιοσημείωστο είναι πως το κύμα προσφύγων που υποκινήθηκε από τους ηττημένους σ' αυτό τον άθλιο πόλεμο δημιούργησε μια ασπίδα προστασίας και ένα μέσο για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών τους προκειμένου να ανακαταλάβουν την εξουσία από το Πατριωτικό Μέτωπο.

Όσο για το περίφημο Πατριωτικό Μέτωπο της Ρουάντα, που ανέλαβε τη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, μετά την ήττα των αντιπάλων του, αρκεί να πούμε απλά πως ο Αρχηγός του Πωλ Καγκαμέ δεν είναι Τούτσι, οπως ίσως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, αλλά Χούτου!!!

σιαστική θύελλαεξαναγκασμένοι για πολλοστή φορά να διαλέξουν όχι τόσο ανάμεσα σε λιγότερη ή περισσότερη ελευθερία αλλά στο να αποδεχθούν την δουλεία με την μία ή την άλλη της μορφή.

Τα ανθρωπιστικά καραγκιοζιλίκια των διάφορων μηχανισμών της κυριαρχίας όσο κι αν το προσπαθούν δεν μπορούν να αποκρύψουν την ωμή πραγματικότητα πως η κύρια και μοναδική πηγή των δεινών που υφίσταται η ανθρωπότητα είναι η ύπαρξη κρατών κι εξουσιαστικών σχέσεων.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Αριθμός Λογαριασμού Εθνικής Τράπεζας: 157/882717-63

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

«ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΤΩΡΑ ΠΙΑ... ΕΣΥ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙΣ!»

Αυτά ήταν τα κεντρικά συνθήματα της διαφημιστικής καμπάνιας για τον α΄ και β΄ βαθμό τοπικής αυτοδιοίκησης.

Όμως τα ωραιοποιημένα γέματα τους, δεν έγιναν και πάλι πιστευτά και οι άνθρωποι για μια ακόμη φορά έδειξαν την αποδοκιμασία τους στο θεσμό των εκλογών με την μεγάλη αποχή.

Η απόρριψη και η απέχθεια στην πολιτική, από την κοινωνία, που γίνεται πραγματικότητα είναι ο μεγάλος φόβος των εξουσιαστών. Πρόκειται για μια αδυναμία τους να πείσουν τους ανθρώπους να συμμετάσχουν στο εκλογικό πανηγύρι και να νομιμοποιήσουν με την ψήφο τα σχέδια τους. Δεν είναι τυχαίο το ότι στελέχη του Πασοκικού μπλοκ κυριαρχίας τόνισαν πως πρέπει να κρατηθεί μακρυά από το κόμμα μια ενδεχόμενη αποτυχία του ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές εκλογές. Καθώς επίσης και ο εκσυγχρονιστής Νεοδημοκράτης εξουσιαστής Έβερτ, ο οποίος ανήμερα των εκλογών - της πρώτης Κυριακής- σε έκτακτη δήλωσή του κάλεσε τους ανθρώπους να μην απέχουν από τις εκλογές ανεξάρτητα ποιον θα ψηφίσουν. Για να πεί-

μια τέτοια κατεύθυνση εκσυγχρονισμού και αναβάθμισης γιατί μ« αυτές επιχειρήθηκε μια προσπάθεια καθιέρωσης ενός νέου θεσμού. Η προσπάθεια εισαγωγής του β΄ βαθμού τοπικής αυτοδιοίκησης έχει πίσω της μια ιστορία ...160 χρόνων. Αρκετές απόπειρες έγιναν για την καθιέρωση αυτού του θεσμού όμως όλες κατέληξαν σε χρεωκοπία. (1) Αμέσως μετά την μεταπολίτευση οι εξουσιαστές μερίμνησαν για αυτόν και οι βάσεις τέθηκαν με το Σύνταγμα του 1975. Η προτελευταία προ-

γη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των τοπικών αρχών της Ε.Ε. με το ίδιο θέμα. Για το λόγο αυτό λίγα «έργα» της τοπικής αυτοδιοίκησης δεν θα τύχουν υποστήριξης από τους Ευρωπαίους Εξουσιαστές. Τα σχέδιά τους είναι και παλιά αλλά και απλώνονται πέρα από τα «στενά» όρια του Ελλαδικού χώρου εξυπηρετώντας γενικότερες ανάγκες των αφεντικών και του Κράτους.

Η λογική αυτής της διεύρυνσης της τοπικής αυτοδιοίκησης εντάσσεται στα πλαίσια της

μια εθνική ομοιομορφία.

Εκσυγχρονίζοντας λοιπόν την εξουσιαστική οργάνωση στις κατά τόπον κοινωνίες ισχυροποιείται η ενότητα της εξουσίας, δηλαδή ενδυναμώνεται εφόσον κάθε πηγή σύγκρουσης προλαμβάνεται και καταστέλλεται ενώ παράλληλα γίνεται προσπάθεια αναζωογόνησης του ενδιαφέροντος των ανθρώπων και εμπλοκή τους στα γρανάζια της πολιτικής.

Οι νέες δομές δίνουν στο Κράτος εκείνες τις αρμοδιότητες οι οποίες έχουν χαρακτήρα

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΒΑΘΜΟΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

(Κάλπες και κάλπικες υποσχέσεις)

σπάθεια ανήκει στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1986 ενώ οι ίδιοι διαχειριστές της εξουσίας μετά από 8 χρόνια ψηφίζουν νόμο με τον οποίο καθιερώνεται ο β΄ βαθμός τοπικής αυτο-

«κοινωνικής και οικονομικής συνοχής», που αποτελεί τον στόχο του κράτους. Δηλαδή επιδιώκουν τη μεγιστοποίηση και την ομοιομορφία της εκμετάλλευσης στους ανθρώπους και τα

συντονιστικό ενώ ένα πλήθος από κρατικά ελεγχόμενες αρμοδιότητες επιλεκτικά παραχωρούνται στις κατά τόπον εξουσίες. Εάν και φαίνεται πως το κράτος παραχωρεί μέρος της εξουσίας

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΒΑΘΜΟΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

(Κάλπες και κάλπικες υποσχέσεις)

ποχή.

Η απόρριψη και η απέχθεια στην πολιτική, από την κοινωνία, που γίνεται πραγματικότητα είναι ο μεγάλος φόβος των εξουσιαστών. Πρόκειται για μια αδυναμία τους να πείσουν τους ανθρώπους να συμμετάσχουν στο εκλογικό πανηγύρι και να νομιμοποιήσουν με την ψήφο τα σχέδια τους. Δεν είναι τυχαίο το ότι στελέχη του Πασοκικού μπλοκ κυριαρχίας τόνισαν πως πρέπει να κρατηθεί μακρυά από το κόμμα μια ενδεχόμενη αποτυχία του ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές εκλογές. Καθώς επίσης και ο εκσυγχρονιστής Νεοδημοκράτης εξουσιαστής Έβερτ, ο οποίος ανήμερα των εκλογών -της πρώτης Κυριακής- σε έκτακτη δήλωσή του κάλεσε τους ανθρώπους να μην απέχουν από τις εκλογές ανεξάρτητα ποιον θα ψηφίσουν. Για να πείσουν μάλιστα οι υποψήφιοι δυνάστες τους καταπιεσμένους να επισκεφθούν τις κάλπες δήλωναν ότι τα κόμματα δεν έχουν ούτε πρέπει να έχουν σχέση με την τοπική αυτοδιοίκηση, εξυπηρετώντας παράλληλα και βαθύτερες πολιτικές σκοπιμότητες εφόσον ο β΄ γύρος εκλογών παίχτηκε με ευρύτερες κομματικές συνεργασί-

του 1975. Η προτελευταία προσπάθεια ανήκει στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1986 ενώ οι ίδιοι διαχειριστές της εξουσίας μετά από 8 χρόνια ψηφίζουν νόμο με τον οποίο καθιερώνεται ο β΄ βαθμός τοπικής αυτοδιοίκησης. Δεν πρόκειται λοιπόν για κάτι καινούργιο, αλλά για την επαναφορά μιας ξαναμασημένης τροφής η οποία παρουσιάζεται ωραιοποιημένη, έτοιμη να προσφερθεί ξανά για κατανάλωση από τους καταπιεσμένους.

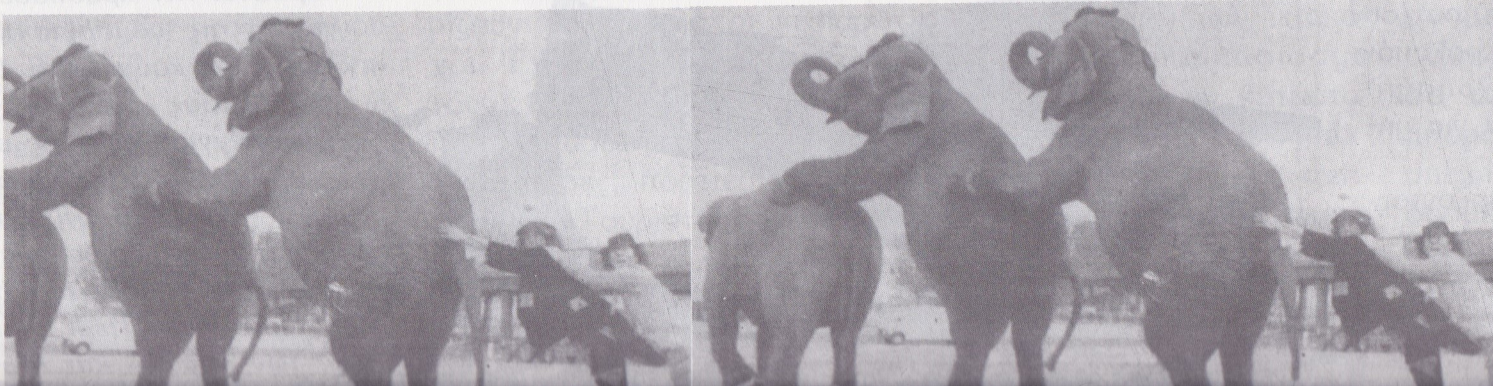
Η κίνηση αυτή ανταποκρίνε-

εντάσσεται στα πλαίσια της «κοινωνικής και οικονομικής συνοχής», που αποτελεί τον στόχο του κράτους. Δηλαδή επιδιώκουν τη μεγιστοποίηση και την ομοιομορφία της εκμετάλλευσης στους ανθρώπους και τα αγαθά των τοπικών κοινωνιών. Μ' αυτό τον τρόπο βελτιώνουν τον έλεγχο και εξουσιάζουν πιο αποτελεσματικά παίρνοντας πάντα υπόψη τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής. Η καλύτερη γνώση αυτών των ιδιαιτεροτήτων βοηθά στο να γίνει ουσιαστική προσπάθεια επαναπροσ-

τες οι οποίες έχουν χαρακτήρα συντονιστικό ενώ ένα πλήθος από κρατικά ελεγχόμενες αρμοδιότητες επιλεκτικά παραχωρούνται στις κατά τόπον εξουσίες. Εάν και φαίνεται πως το κράτος παραχωρεί μέρος της εξουσίας και των προνομίων του, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική, ισχυροποιείται χωρίς να χάνει τίποτε από την δύναμή του εφόσον κατέχει τον κεντρικό ρόλο του σχεδιαστή, του συντονιστή και του ελεγκτή σ' όλες τις αρμοδιότητες που το ίδιο παραχωρεί. Εξάλλου η τοπική αυτοδιοίκηση ασκείται από όργανα-υπηρέτες του κράτους.

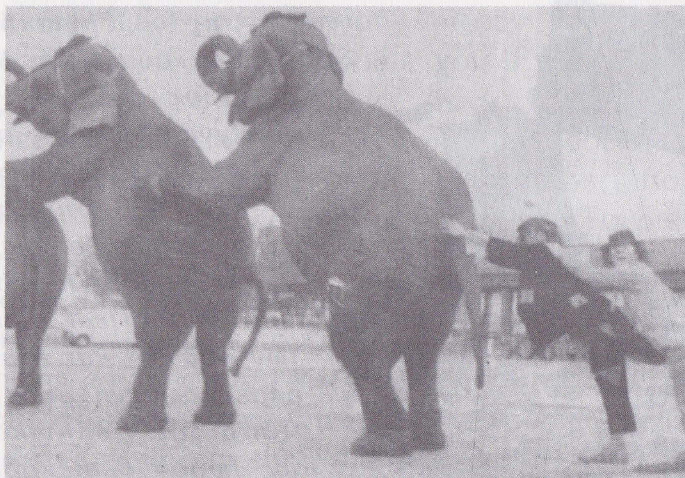
Τα επιπλέον οφέλη του κράτους απ« αυτή τη νέα στρατηγική είναι διπλά:

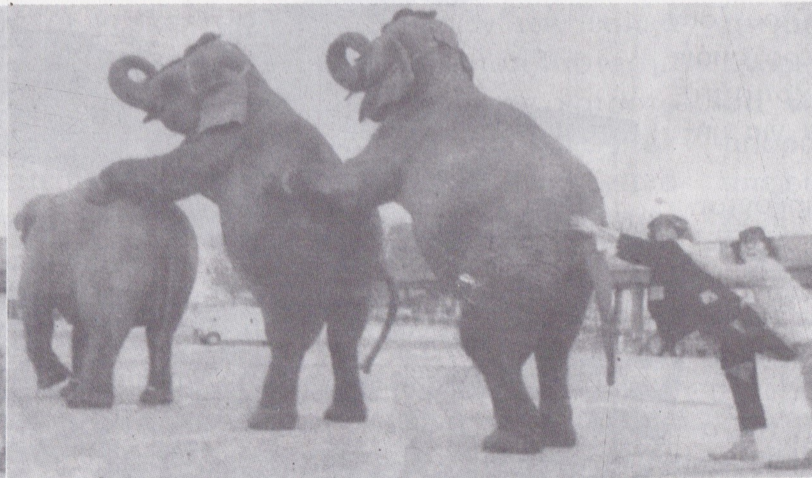
Η ανάγκη του να ελέγχει την κοινωνία του δημιουργεί ένα

ποιον θα ψηφίσουν. Για να πείσουν μάλιστα οι υποψήφιοι δυνάστες τους καταπιεσμένους να επισκεφθούν τις κάλπες δήλωναν ότι τα κόμματα δεν έχουν ούτε πρέπει να έχουν σχέση με την τοπική αυτοδιοίκηση, εξυπηρετώντας παράλληλα και βαθύτερες πολιτικές σκοπιμότητες εφόσον ο β΄ γύρος εκλογών παίχτηκε με ευρύτερες κομματικές συνεργασίες (όλα αυτό «υπερκομματικά» βέβαια!). Φυσικά και πάλι δεν έπεισαν και αναγκάστηκαν να επιστρατεύσουν μια σειρά από δικαιολογίες για να καλύψουν την πραγματική σημασία της αποχής επικαλούμενοι αιτίες όπως την πρόσφατη πλημμύρα (μια βροχή θα μας σώσει!), ενώ παράλληλα ερμήνευσαν τα «μηνύματα» αυτού του γεγονότος ως ένα λόγο επίσπευσης της διαδικασίας του εκσυχρονισμού των κομμάτων και της γενικότερης αναβάθμισης της πολιτικής.

Οι πρόσφατες εκλογές είχαν ται ο β΄ βαθμός τοπικής αυτοδιοίκησης. Δεν πρόκειται λοιπόν για κάτι καινούργιο, αλλά για την επαναφορά μιας ξαναμασημένης τροφής η οποία παρουσιάζεται ωραιοποιημένη, έτοιμη να προσφερθεί ξανά για κατανάλωση από τους καταπιεσμένους.

Η κίνηση αυτή ανταποκρίνεται στην ανάγκη του κράτους να απλώσει την καταπίεση και τον έλεγχο του και στο τελευταίο κομμάτι της κοινωνίας. Συμβαδίζει με τη γενικότερη κίνηση αναμόρφωσης και εκσυχρονισμού της οργάνωσης της καταπίεσης και της ισχυροποίησης της σκλαβιάς που γίνεται σε Ευρωπαϊκό επίπεδο. Σίγουρα δεν είναι τυχαίο το ότι την ίδια ακριβώς περίοδο που ετοιμαζόταν να ψηφιστεί ο νόμος αυτός από τους εδώ διαχειριστές της εξουσίας, στην Ευρώπη διεξαγόταν για πρώτη φορά διάσκε-λευσης στους ανθρώπους και τα αγαθά των τοπικών κοινωνιών. Μ' αυτό τον τρόπο βελτιώνουν τον έλεγχο και εξουσιάζουν πιο αποτελεσματικά παίρνοντας πάντα υπόψη τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής. Η καλύτερη γνώση αυτών των ιδιαιτεροτήτων βοηθά στο να γίνει ουσιαστική προσπάθεια επαναπροσέγγισης των καταπιεσμένων και έτσι ο νέος θεσμός να λειτουργήσει ως ένα φυτώριο νέων ψηφοφόρων. Η Δυτική Θράκη χωρίστηκε σε δύο υπερνομαρχίες, οι οποίες συμπεριλαμβάνουν 2 και 3 διαφορετικούς νομούς. Η επιλογή της γεωγραφικής αυτής κατάτμησης - μοναδικής και συγκεκριμένης - έχει να κάνει σε σχέση με το «πρόβλημα» της λεγόμενης μουσουλμανικής μειονότητας της περιοχής αυτής. Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρούν να ενσωματώσουν ολόκληρες κοινωνικές ομάδες σε παραχωρεί μέρος της εξουσίας και των προνομίων του, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική, ισχυροποιείται χωρίς να χάνει τίποτε από την δύναμή του εφόσον κατέχει τον κεντρικό ρόλο του σχεδιαστή, του συντονιστή και του ελεγκτή σ' όλες τις αρμοδιότητες που το ίδιο παραχωρεί. Εξάλλου η τοπική αυτοδιοίκηση ασκείται από όργανα-υπηρέτες του κράτους.

Τα επιπλέον οφέλη του κράτους απ« αυτή τη νέα στρατηγική είναι διπλά:

Η ανάγκη του να ελέγχει την κοινωνία του δημιουργεί ένα πλήθος αρμοδιότητες εξουσιαστικής φύσεως που καθώς μπλεκότανε στα χρονοβόρα γρανάζια της γραφειοκρατίας το καθιστούσαν εν μέρη αναποτελεσματικό σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Με το νέο θεσμό δίνει σε υπηρέτες του όργανά του, ένα μέρος απ' αυτές και έτσι αποσυμφορείται για να γίνει πιο ευέλικτο στις σύγχρονες εξελίξεις, χωρίς να χάνει μέρος της εξουσίας του.

Από την άλλη υπάρχει μια εικονική «πολυδιάσπαση» της εξουσίας και μια διάχυση του, με τέτοιο τρόπο μέσα στην κοινωνία έτσι ώστε να φαίνεται ανύ-

παρκτο ενώ είναι πανταχού παρών. Οι νέες ραγδαίες και συνεχείς εξελίξεις δεν ευνοούν το συγκεντρωτικό κράτος. Οι ίδιοι οι κρατιστές ζητούν «λιγότερο κράτος» και περισσότερη «συμμετοχή» των ανθρώπων και μ« αυτή την υποτιθέμενη «συμμετοχή» τους πιπιλίζουν τα μυαλά για να καλύψουν την πανταχού ύπαρξή του. Το ρόλο αυτό της προσπάθειας ενεργοποίησης των ανθρώπων για «συμμετοχή» στην πολιτική έρχονται να καλύψουν οι διάφοροι σύλλογοι και οργανισμοί. Πολιτιστικοί σύλλογοι του Πειραιά κατάθεσαν απόψεις για τα προβλήματα του Πειραιά στους υποψήφιους δημάρχους. Γυναικείοι σύλλογοι ζήτησαν από τις γυναίκες να ψηφίσουν και μάλιστα να ψηφίσουν γυναίκα (βλέπε βρεφοκρατούσα Δαμανάκη). Ενώ οι Δημαρχαίοι ανταποκρινόμενοι σ« αυτές τις κινήσεις υποσχέθηκαν στέκια πολιτιστικά και στέγες γυναικών. Χαρακτηριστική ήταν και η δραστηριότητα των Οικολόγων. Η Greenpeace κατάθεσε συγκεκριμένες προτάσεις για το περιβάλλον της Αθήνας πάνω στο οποίο τοποθετήθηκαν οι υποψήφιοι ψηφοθήρες της Αθήνας. Οι οικολόγοι αποτελούν μια από τις πολιτικές ομάδες που αναζητούν ζωτικό χώρο στην πολιτική σκηνή για να αναπτυχθούν και να πάρουν μέρος στο μοίρασμα της κυριαρχίας

φασίζεις δεν μπορεί παρά να έχει μια σημασία: τη συνέχιση της καταπίεσης και της σκλαβιάς. Προεκλογικά φιλόδοξοι εξουσιαστές (δημαρχέοι-νομαρχέοι) επιδίδονται σ' ένα ανταγωνισμό ύφους και ήθους εξαντλώντας τις οικολογικές τους συνειδήσεις στο ότι δεν κολλήθηκαν αφίσες ενώ είναι οι ίδιοι που την επαύριο των εκλογών θα υπογράψουν την καταστροφή των χώρων διαβίωσης στις σύγχρονες πόλεις- φυλακές μετέχοντας σαν γρανάζια στο γενικότερο κρατικό μηχανισμό. Υποσχέθηκαν ξανά ότι και σε τούτες τις εκλογές δεν θα μας φορτωθούν οικονομικά - 600 εκατομμύρια ήταν μόνο τα φανερά τους έξοδα για τις προεκλογικές τους καμπάνιες- χωρίς να υπολογισθούν αυτά που απαρτίζουν το εκλογικό πανηγύρι (κάλπες - ψηφοδέλτια «σεντόνια») και οι υπέρογκοι μισθοί των νομαρχών και των αναδυομένων άχρηστων γραφειοκρατών τους.

Ο εκσυγχρονισμός, λοιπόν, περιλαμβάνει όλα τα κομμάτια της πολιτικής σκηνής. Τα κόμματα επιδιώκουν να μετατραπούν σε πολυφωνικές δημοκρατίες για να δικαιολογήσουν τις ενδοεξουσιαστικές τους αντιθέσεις και να ξαναπλησιάσουν τους ψηφοφόρους τους. Ένας νέος τύπος κομμάτων μιας νέας εποχής εξουσιαστών για το ξασμό.

Μια πρακτική αντίφαση στην όλη διαδικασία του εκσυχρονισμού είναι το πελατειακό σύστημα, γερή κληρονομιά των παλαιών δομών. Οι δημοτικές εκλογές ήταν πάντα συνδεμένες μ« αυτό το σύστημα εφόσον συνυπήρχε και τονιζόνταν κυρίως το προσωπικό στοιχείο, δηλ. η καθημερινή επαφή με το δήμαρχο, κοινοτάρχη. Ακόμη και στην Αθήνα όπου η προσωπική επαφή είναι λιγότερο αισθητή η μικρή αγγελία με τους 50.000 ψηφοφόρους της Α΄ Αθηνών επιδίωξε γνωριμία με τον ενδιαφερόμενο δήμαρχο. Αγοραπωλησία εξακριβωμένων κουκιών που θα πέσουν όμως μυστικά -καθότι μυστική ψηφορία-.

....Και αυτή τη φορά το θέαμα υπήρξε πλούσιο ... φόρεσαν οι Δημαρχέοι τις εκλογικές τους φάτσες, χαμογέλασαν όσο περισσότερο μπορούσαν στις εφημερίδες και τις άδειες πλατείες, δήλωσαν ο καθένας ξέχωρα οραματιστής και στρατηλάτης μιας νέας εποχής, έψαξαν στα λεξικά να βρουν άγνωστες γι« αυτούς λέξεις για τους κομματικούς τους συνδυασμούς όπως Αλληλεγγύη, Πρωτοβουλία, Ζωή, Δημιουργία προς επίδειξη εντυπωσιασμού....

Η γελοιότητα των εκλογών είναι πραγματικότητα. Πραγματικότητα είναι επίσης και ο ανώ-

την επαρχία και την πρωτεύουσα είναι αρνητική στη συνολική προσπάθεια των καταπιεσμένων. Τίποτε δεν αξιολογείται ως περισσότερο ή λιγότερο σοβαρό σ« έναν αγώνα ανθρώπων ενάντια στην εξουσία, την ιεράρχηση, την αξιολόγηση.

ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΥΝΟΙΚΙΑ!!!

(1) Το 1833 η αντιβασιλεία εισάγει για πρώτη φορά ένα διάταγμα » περί διαιρέσεως του βασιλείου και της διοικήσεώς του», που ήταν ουσιαστικά και η πρώτη προσπάθεια καθιέρωσης του νομαρχιακού συστήματος διοικήσεως μετά την επανάσταση. Το 1845 ο Χαρίλαος Τρικούπης μ' ένα σχέδιο του θέτει τις βάσεις της εξουσιαστικής αντίληψης για μια πραγματική νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, ενώ στο ενδιάμεσο διάστημα καθώς και στα μετέπειτα χρόνια υπήρξαν πολλές νοσταλγικές εκκλήσεις διάφορων πολιτικών προς την υιοθέτηση της σκέψης αυτής. Το 1845, για παράδειγμα, γερουσιαστής τελειώνει την αγόρευσή του στη Γερουσία μ« αυτό: «Δότε μοι εν τοιούτον νομαρχέδιον μεθ' δέ-

του Πειραιά στους υποψήφιους δημάρχους. Γυναικείοι σύλλογοι ζήτησαν από τις γυναίκες να ψηφίσουν και μάλιστα να ψηφίσουν γυναίκα (βλέπε βρεφοκρατούσα Δαμανάκη). Ενώ οι Δημαρχαίοι ανταποκρινόμενοι σ« αυτές τις κινήσεις υποσχέθηκαν στέκια πολιτιστικά και στέγες γυναικών. Χαρακτηριστική ήταν και η δραστηριότητα των Οικολόγων. Η Greenpeace κατάθεσε συγκεκριμένες προτάσεις για το περιβάλλον της Αθήνας πάνω στο οποίο τοποθετήθηκαν οι υποψήφιοι ψηφοθήρες της Αθήνας. Οι οικολόγοι αποτελούν μια από τις πολιτικές ομάδες που αναζητούν ζωτικό χώρο στην πολιτική σκηνή για να αναπτυχθούν και να πάρουν μέρος στο μοίρασμα της κυριαρχίας. Κεντρική θέση στα προεκλογικά μπαλκόνια είχε η προσπάθεια για την ανάδειξη μιας οικολογικής συνείδησης, παρουσιάζοντας πράσινες διαδρομές και πράσινα άλογα.

Η προστασία του περιβάλλοντος είναι ένα θέμα που λόγω του ότι δημιουργεί μια ευαισθησία στους ανθρώπους που ζουν σ« όλο και περισσότερο απάνθρωπες συνθήκες, χρησιμοποιήθηκε σαν δόλωμα για ψηφοφόρους.

Φυσικά όλα παρουσιάζονται πως γίνονται για το συμφέρον των ανθρώπων, που επιτυγχάνεται με την «ανάπτυξη». Οι εξουσιαστές επιβάλλουν την αποκέντρωση ως αναγκαιότατο προωθητή της ανάπτυξης ενώ παράλληλα στα

φορτωθούν οικονομικά - 600 εκατομμύρια ήταν μόνο τα φανερά τους έξοδα για τις προεκλογικές τους καμπάνιες- χωρίς να υπολογισθούν αυτά που απαρτίζουν το εκλογικό πανηγύρι (κάλπες - ψηφοδέλτια «σεντόνια») και οι υπέρογκοι μισθοί των νομαρχών και των αναδυομένων άχρηστων γραφειοκρατών τους.

Ο εκσυγχρονισμός, λοιπόν, περιλαμβάνει όλα τα κομμάτια της πολιτικής σκηνής. Τα κόμματα επιδιώκουν να μετατραπούν σε πολυφωνικές δημοκρατίες για να δικαιολογήσουν τις ενδοεξουσιαστικές τους αντιθέσεις και να ξαναπλησιάσουν τους ψηφοφόρους τους. Ένας νέος τύπος κομμάτων μιας νέας εποχής εξουσιαστών για το ξαναμάντρωμα των καταπιεσμένων. Οι επαγγελματίες πολιτικοί χάνουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο πολιτικό σκηνικό στο οποίο αναδύο-

Αγοραπωλησία εξακριβωμένων κουκιών που θα πέσουν όμως μυστικά -καθότι μυστική ψηφορορία-.

....Και αυτή τη φορά το θέαμα υπήρξε πλούσιο ... φόρεσαν οι Δημαρχέοι τις εκλογικές τους φάτσες, χαμογέλασαν όσο περισσότερο μπορούσαν στις εφημερίδες και τις άδειες πλατείες, δήλωσαν ο καθένας ξέχωρα οραματιστής και στρατηλάτης μιας νέας εποχής, έψαξαν στα λεξικά να βρουν άγνωστες γι« αυτούς λέξεις για τους κομματικούς τους συνδυασμούς όπως Αλληλεγγύη, Πρωτοβουλία, Ζωή, Δημιουργία προς επίδειξη εντυπωσιασμού....

Η γελοιότητα των εκλογών είναι πραγματικότητα. Πραγματικότητα είναι επίσης και ο αγώνας ενάντια στο κράτος για κάθε άνθρωπο που θέλει να απεγκλωβιστεί απ' όλη αυτή τη χυδαιότητα της πολιτικής, επιδιώκοντας μια ισό-

σάγει για πρώτη φορά ένα διάταγμα » περί διαιρέσεως του βασιλείου και της διοικήσεώς του», που ήταν ουσιαστικά και η πρώτη προσπάθεια καθιέρωσης του νομαρχιακού συστήματος διοικήσεως μετά την επανάσταση. Το 1845 ο Χαρίλαος Τρικούπης μ' ένα σχέδιο του θέτει τις βάσεις της εξουσιαστικής αντίληψης για μια πραγματική νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, ενώ στο ενδιάμεσο διάστημα καθώς και στα μετέπειτα χρόνια υπήρξαν πολλές νοσταλγικές εκκλήσεις διάφορων πολιτικών προς την υιοθέτηση της σκέψης αυτής. Το 1845, για παράδειγμα, γερουσιαστής τελειώνει την αγόρευσή του στη Γερουσία μ« αυτό: «Δότε μοι εν τοιούτον νομοσχέδιον υπό δέκα νομάρχας, όχι διοικούντας αλλ' εφορεύοντας ως είπα, τας διοικούσας τοπικάς αρχάς, και είμαι έτοιμος να το υποστηρίξω πάσαις δυνάμεσιν...» (Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Γερουσίας 1844-1845).

Το 1887 ο Τρικούπης επαναλαμβάνει την προσπάθεια εισαγωγής της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης και από το 1899 αρχίζει μιας συνεχής νομική προσέγγιση ψήφισης σχετικών μ' αυτό το θέμα νόμων.

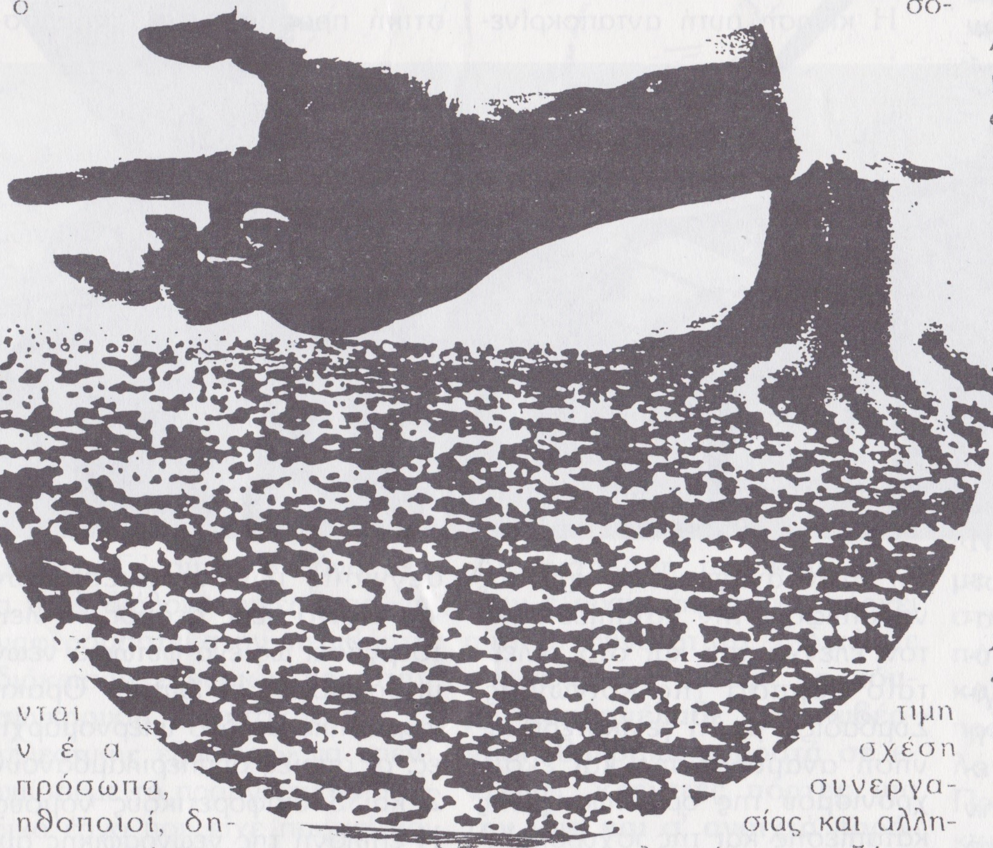
Το 1923 δημοσιεύεται στην εφημερίδα της κυβέρνησης νομοθετικό βασιλικό διάταγμα «Περί διοικήσεως των νομών» και ήταν η πιό ολοκληρωμένη από την σύσταση του Ελληνικού κράτους προσπάθεια καθιέρωσης

νάπτυχθούν και να πάρουν μέρος στο μοίρασμα της κυριαρχίας. Κεντρική θέση στα προεκλογικά μπαλκόνια είχε η προσπάθεια για την ανάδειξη μιας οικολογικής συνείδησης, παρουσιάζοντας πράσινες διαδρομές και πράσινα άλογα.

Η προστασία του περιβάλλοντος είναι ένα θέμα που λόγω του ότι δημιουργεί μια ευαισθησία στους ανθρώπους που ζουν σ« όλο και περισσότερο απάνθρωπες συνθήκες, χρησιμοποιήθηκε σαν δόλωμα για ψηφοφόρους.

Φυσικά όλα παρουσιάζονται πως γίνονται για το συμφέρον των ανθρώπων, που επιτυγχάνεται με την «ανάπτυξη». Οι εξουσιαστές επιβάλλουν την αποκέντρωση ως αναγκαιότατο προωθητή της ανάπτυξης ενώ παράλληλα στα πλαίσια εκσυγχρονισμού του α΄ βαθμού τοπικής αυτοδιοίκησης το κράτος χαρίζει υπέρογκα χρηματικά ποσά για τη συνένωση και συνεργασία δήμων και χωριών ενισχύοντας το συγκεντρωτισμό. Όμως οι αντιφάσεις τους απλώς υπογραμμίζουν τον μοναδικό τους στόχο που είναι η ανάπτυξη της κρατικής μηχανής. Η ευημερία του ανθρώπου δεν ταυτίζεται με τις επιλογές των εξουσιαστών. Η ελευθερία που υπόσχονται οι κρατιστές δεν είναι παρά μία ακόμη μεγαλύτερη σκλαβιά - το εσύ απο-

νέος τύπος κομμάτων μιας νέας εποχής εξουσιαστών για το ξαναμάντρωμα των καταπιεσμένων. Οι επαγγελματίες πολιτικοί χάνουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο πολιτικό σκηνικό στο οποίο αναδύονται νέα πρόσωπα, ηθοποιοί, δημοσιογράφοι, τεχνοκράτες (όπως είδαμε στις τελευταίες εκλογές μέσα στους κομματικούς συνδυασμούς). Το Σύνταγμα, το ευαγγέλιο του κράτους, προβλέπεται και αυτό να αναθεωρηθεί για να ανταποκριθεί σ« αυτόν τον εκσυγχρονι-

ναι πραγματικότητα. Πραγματικότητα είναι επίσης και ο αγώνας ενάντια στο κράτος για κάθε άνθρωπο που θέλει να απεγκλωβιστεί απ' όλη αυτή τη χυδαιότητα της πολιτικής, επιδιώκοντας μια ισότιμη σχέση συνεργασίας και αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων. Η Σύγκρουση με το κράτος οπουδήποτε και αν διαξάγεται είναι κομμάτι ενός ενιαίου αγώνα. Κάθε διάκριση για ιεράρχηση προτεραιοτήτων σ' αυτόν τον αγώνα ανάμεσα στα προάστια και το κέντρο ή

ρουσία μ« αυτό: «Δότε μοι εν τοιούτον νομοσχέδιον υπό δέκα νομάρχας, όχι διοικούντας αλλ' εφορεύοντας ως είπα, τας διοικούσας τοπικάς αρχάς, και είμαι έτοιμος να το υποστηρίζω πάσαις δυνάμεσιν...» (Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Γερουσίας 1844-1845).

Το 1887 ο Τρικούπης επαναλαμβάνει την προσπάθεια εισαγωγής της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης και από το 1899 αρχίζει μιας συνεχής νομική προσέγγιση ψήφισης σχετικών μ' αυτό το θέμα νόμων.

Το 1923 δημοσιεύεται στην εφημερίδα της κυβέρνησης νομοθετικό βασιλικό διάταγμα «Περί διοικήσεως των νομών» και ήταν η πιό ολοκληρωμένη από την σύσταση του Ελληνικού κράτους προσπάθεια καθιέρωσης του θεσμού.

Από τότε και για μιά μακρόχρονη περίοδο ως το 1974 οι εξουσιαστές τοποθετούν αυτή τη σκέψη στο περιθώριο και την επαναφέρουν ανάλογα με τα σχέδιά τους, τις προτεραιότητες και τις ανάγκες τους.

ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τον τελευταίο καιρό, ξετυλίχθηκε στον ελλαδικό χώρο μια νέα οργανωμένη κρατική θηριωδία, η μαζική απέλαση χιλιάδων καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων αλβανών πίσω στο αλβανικό κράτος .

Το γεγονός αυτό δεν είναι κάτι το διαφορετικό από την προηγούμενη στάση των εδώ εξουσιαστών, αλλά εντάσσεται στην γενικότερη τακτική του ελληνικού κράτους που χρησιμοποιούσε και συνεχίζει να χρησιμοποιεί τους εξαθλιωμένους αλβανούς για την προώθηση των σχεδίων και των σκοπών του, τόσο για τον ενδοεξουσιαστικό αγώνα στα Βαλκάνια (μοίρασμα ζωνών επιρροής), όσο και για την χειραγώγηση-καταπίεση της κοινωνίας.

Οι εξαθλιωμένοι-πεινασμένοι του «αλβανικού χώρου» αποτέλεσαν το βασικό πιόνι στην ελληνοαλβανική πολιτική σκακιέρα και από τα δύο κράτη που έσπευσαν να εκμεταλλευθούν την εξαθλίωσή τους-εξαθλίωση για την οποία είναι υπεύθυνα.

Χρησιμοποιήθηκαν επίσης, σαν βασικός μοχλός στον αλβανικό ενδοεξουσιαστικό αγώνα από τους νέους υποψήφιους διαχειριστές, για να ανατρέψουν το προηγούμενο κρατικό σύστημα καταπίεσης και να εγκαθιδρύσουν νέο, γινόμενοι Χαλίφηδες στην θέση του Χαλίφη. (Και οι «νέοι» εξουσιαστές δεν ήταν πάρα οι «παλιοί» που απλά άλλαξαν το όνομα, απ' το επέτρεπε.Το Αλβανικό κράτος έπρεπε να εκσυγχρονιστεί για την εξυπηρέτηση γενικότερων συμφερόντων στην περιοχή. Η παραμονή χιλιάδων εξαθλιωμένων πεινασμένων ανθρώπων σ' αυτό, θα οδηγούσε τον κοινωνικό ανταγωνισμό στα άκρα , μιας και οι συγκρούσεις , οι λεηλασίες είχαν ήδη αρχίσει. Τα σύνορα έτσι άνοιξαν και οι δεκάδες χιλιάδες εκμεταλλευόμενοι άρχισαν να εισρρέουν καθημερινά στον ελλαδικό χώρο. Η μετανάστευση αυτή αποτέλεσε την ασφαλιστική δικλείδα του συστήματος, δίνοντας πίστωση χρόνου στους αλβανούς διαχειριστές της εξουσίας, να προχωρήσουν στον εκσυγχρονισμό ξεφουσκώνοντας τις εξεγέρσεις έως ότου οργανωθεί το κράτος, σύμφωνα με τις νέες απαιτήσεις. Ταυτόχρονα στον ελλαδικό χώρο, οι κεφαλαιοκράτες πλούτιζαν με την εκμετάλλευση της

πό την πρώτη στιγμή να οργανώνεται σε ασίγαστη συνεργασία με τους εδώ εξουσιαστές, για τον άμεσο έλεγχο των μεταναστών. Όσοι προσπαθούν να ξεφύγουν απ' αυτή και την «προστασία της», την πληρώνουν από τα γουρούνια με ξυλοδαρμό και θάνατο. Οι συνεργάτες του κράτους δεν απελαύνονται ποτέ και βέβαια δεν διαβιούν όπως οι χιλιάδες εξαθλιωμένοι που κοιμούνται στην ύπαιθρο ή στοιβάζονται σε εγκατελειμμένα σπίτια, αλλά ζουν σε πλούσια σπίτια και χρησιμοποιούν για την μετακίνησή τους πολυτελή αυτοκίνητα. Οι χιλιάδες μετανάστες καταλαβαίνουν σιγά-σιγά ότι πίσω από τον υποσχόμενο παράδεισο κρύβεται η εγκληματική ύπαρξη του κράτους και ότι όχι μόνο τίποτε δεν άλλαξε από την προηγούμενη κατάσταση τους αλλά, ότι ήταν και χειρότερη από πριν.

Το ελληνικό κράτος για να χειραγωγήσει και να συσπειρώσει την κοινωνία γύρω του, ώστε να προχωρήσει στα «εκσυγχρονιστικά» του σχέδια (σε μια περίοδο μάλιστα που η κοινωνική αναταραχή διογκώνονταν στον ελλαδικό χώρο και οι βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις του ήταν συνεχόμενες) χρησιμοποίησε το αποχαυνωτικό χάπι του εθνικισμού πρώτα με το «μακεδονικό θέμα» και μετά την μάτα από τους μπάτσους, τις στρατιωτικές περιπόλους, βασανιστήρια σε αστυνομικά τμήματα και σε φυλάκια, δολοφονίες, βιασμοί. Στα όργανα του κράτους προστέθηκε και όλο εκείνο το άμεσα ελεγχόμενο εξουσιαστικό, ρατσιστικό, φασιστικό, συνάφι της «ανώτερης φυλής». Στις περιπτώσεις δε που το κράτος κατάφερε να κάνει και συνενόχους του, καταπιεσμένους του ελλαδικού χώρου, δεν έκρυβε την χαρά του και με αγαλλίαση παρακολουθούσε την διαμάχη μεταξύ των καταπιεσμένων που το αφήνει ανέπαφο και βέβαια αποκρύβει, ότι το πρόβλημα, όπως και κάθε πρόβλημα της κοινωνίας το δημιουργεί η ύπαρξη και η δράση του...

Οι χιλιάδες μετανάστες από το αλβανικό χώρο χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται από τους εδώ εξουσιαστές σαν ένας μοχλός πίεσης προς τους αλβανούς όμοιούς τους, σαν ένα διπλωματικό τραπουλόχαρτο (δείχνοντας έτσι για άλλη μια φορά, το πόσο και πως υπολογίζει η εξουσία την ανθρώπινη ύπαρξη) κι όλα αυτά στο παιχνίδι της ανακατανομής των σφαιρών επιρροής. Από την άλλη πλευρά όμοια οι αλβανοί εξουσιαστές χρησιμοποιούν την ύπαρξη της λεγόμενης μειονότητας στα Νότια της επικράτειάς τους. Το εξουσιαστικό παιχνίδι το πληρώνουν έτσι όπως πάντα οι καταπιεσμένοι, στο σύνολό τους. Οι απελάσεις χιλιάδων ανθρώπων που βρίσκονται σε απόγνωση εξυπηρετούν, τους στόχους τα συμφέροντα και τα σχέδια που έχουν τα εδώ εξουσιαστικά σκουλίκια για την περιοχή και τον αλβανικό χώρο και την Β. Ήπειρο ειδικά, αλλά, και για το μέγεθος της επιρροής πάνω στους εκεί διαχειριστές της εξουσίας, επιρροή που διεκδικούν και οι Ιταλοί και Τούρκοι όμοιοί τους.

Η τακτική της όξυνσης συμφέρει

στάση των εδώ εξουσιαστών, αλλά εντάσσεται στην γενικότερη τακτική του ελληνικού κράτους που χρησιμοποιούσε και συνεχίζει να χρησιμοποιεί τους εξαθλιωμένους αλβανούς για την προώθηση των σχεδίων και των σκοπών του, τόσο για τον ενδοεξουσιαστικό αγώνα στα Βαλκάνια (μοίρασμα ζωνών επιρροής), όσο και για την χειραγώγηση-καταπίεση της κοινωνίας.

Οι εξαθλιωμένοι-πεινασμένοι του «αλβανικού χώρου» αποτέλεσαν το βασικό πιόνι στην ελληνοαλβανική πολιτική σκακιέρα και από τα δύο κράτη που έσπευσαν να εκμεταλλευθούν την εξαθλίωση τους-εξαθλίωση για την οποία είναι υπεύθυνα.

Χρησιμοποιήθηκαν επίσης, σαν βασικός μοχλός στον αλβανικό ενδοεξουσιαστικό αγώνα από τους νέους υποψήφιους διαχειριστές, για να ανατρέψουν το προηγούμενο κρατικό σύστημα καταπίεσης και να εγκαθιδρύσουν νέο, γινόμενοι Χαλίφηδες στην θέση του Χαλίφη. (Και οι «νέοι» εξουσιαστές δεν ήταν πάρα οι «παλιοί» που απλά άλλαξαν το όνομα, από κομμουνιστές βαφτίστηκαν καπιταλιστές και τον τρόπο διαχείρησης της εξουσίας, από λαική δημοκρατία τον βάφτισαν σε Αστική...)

Οι απ' εδώ διαχειριστές της εξουσίας, για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα από καιρό πραγματοποιούσαν, έντονη προπαγάνδα , διακηρρύσοντας τα καλά της κρατικής οργάνωσης δυτικού τύπου (μέσω των οργάνων της και των Μ.Μ.Α) ως παράδεισο που όλα ήταν τέλεια, καλή ζωή, άφθονα χρήματα, τροφή και ελευθερία και καλούσαν τους καταπιεσμένους να περάσουν τα σύνορα που οι ίδιοι δημιούργησαν για να βρούν την «ευτυχία», στην νέα Εδέμ.

Οταν το κομμουνιστικό σύστημα άρχισε να κλυδωνίζεται οι εδώ εξουσιαστές βοήθησαν με κάθε μέσο τους «αντιπάλους τους» (κόμμα Μπερίσα) να αναριχηθούν στην εξουσία... και ταυτόχρονα στα λόγια υποδέχονται ως αδελφούς τους χιλιάδες λαθρομε-

ήδη αρχίσει. Τα σύνορα έτσι άνοιξαν και οι δεκάδες χιλιάδες εκμεταλλευόμενοι άρχισαν να εισρρέουν καθημερινά στον ελλαδικό χώρο. Η μετανάστευση αυτή αποτέλεσε την ασφαλιστική δικλείδα του συστήματος, δίνοντας πίστωση χρόνου στους αλβανούς διαχειριστές της εξουσίας, να προχωρήσουν στον εκσυγχρονισμό ξεφουσκώνοντας τις εξεγέρσεις έως ότου οργανωθεί το κράτος, σύμφωνα με τις νέες απαιτήσεις. Ταυτόχρονα στον ελλαδικό χώρο, οι κεφαλαιοκράτες πλούτιζαν με την εκμετάλλευση της

εξαθλίωσης, ενώ οι μετανάστες αποτελούσαν πακτωλό χρήματος και αναζωογονούσαν κλάδους όπως ο κτηνοτροφικός και ο αγροτικός που περνούσαν κρίση.

Στις υπόλοιπες εργασίες χρησιμοποιήθηκαν «σαν το σχεδόν δωρεάν εργατικό δυναμικό...» δυναμικό, που επιπλέον ήταν απόλυτα ελεγχόμενο. Δεν πρέπει εδώ να ξεχνάμε ότι, εκμεταλλευόμενοι την εξαθλίωσή τους, τους χρησιμοποιήσαν και σαν απεργοσπαστικό μηχανισμό (π.χ. στην απεργία των σκουπιδιάρηδων). Για χιλιάδες άλλους-ες, οι υποσχέσεις για τον παράδεισο πραγματώνονταν με μια θέση στην πορνεία. Το «εμπόριο

άλλαξε από την προηγούμενη κατάσταση τους αλλά, ότι ήταν και χειρότερη από πριν.

Το ελληνικό κράτος για να χειραγωγήσει και να συσπειρώσει την κοινωνία γύρω του, ώστε να προχωρήσει στα «εκσυγχρονιστικά» του σχέδια (σε μια περίοδο μάλιστα που η κοινωνική αναταραχή διογκώνονταν στον ελλαδικό χώρο και οι βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις του ήταν συνεχόμενες) χρησιμοποίησε το αποχαυνωτικό χάπι του εθνικισμού πρώτα με το «μακεδονικό θέμα» και μετά την

παταγώδη του αποτυχία σε αυτό, με το «αλβανικό- βορειοηπειρωτικό». Αλλαξε έτσι την στάση του προς τους αλβανούς εξουσιαστές. Τώρα ο Μπερίσα και οι λοιποί διαχειριστές της εξουσίας, κηρύττονταν εχθροί του έθνους και οι αλβανοί λαθρομετανάστες από αδέλφια που είχαν προσκαλεστεί, γίνονταν οι αποδιοπομπαίοι της κοινωνίας: οι «φονιάδες, βιαστές, κλέφτες, αυτοί που πέρνουν τις δουλειές».

Το κράτος φόρτωσε όλα τα «ανεξιχνίαστα» εγκλήματα, φόνους, ληστείες, βιασμούς, στους αλβανούς λαθρομετανάστες και τα Μ.Μ.Α(= αποβλάκωσης) έπεσαν σαν τα κοράκια να

χρησιμοποιούνται από τους εδώ εξουσιαστές σαν ένας μοχλός πίεσης προς τους αλβανούς όμοιούς τους, σαν ένα διπλωματικό τραπουλόχαρτο (δείχνοντας έτσι για άλλη μια φορά, το πόσο και πως υπολογίζει η εξουσία την ανθρώπινη ύπαρξη) κι όλα αυτά στο παιχνίδι της ανακατανομής των σφαιρών επιροής. Από την άλλη πλευρά όμοια οι αλβανοί εξουσιαστές χρησιμοποιούν την ύπαρξη της λεγόμενης μειονότητας στα Νότια της επικράτειάς τους. Το εξουσιαστικό παιχνίδι το πληρώνουν έτσι όπως πάντα οι καταπιεσμένοι, στο σύνολό τους. Οι απελάσεις χιλιάδων ανθρώπων που βρίσκονται σε απόγνωση εξυπηρετούν, τους στόχους τα συμφέροντα και τα σχέδια που έχουν τα εδώ εξουσιαστικά σκουλίκια για την περιοχή και τον αλβανικό χώρο και την Β. Ήπειρο ειδικά, αλλά, και για το μέγεθος της επιροής πάνω στους εκεί διαχειριστές της εξουσίας, επιροή που διεκδικούν και οι Ιταλοί και Τούρκοι όμοιοί τους.

Η τακτική της όξυνσης συμφέρει και τους δυο εξουσιαστές λύνοντάς τους πολλά προβλήματα και δύνοντάς τους πίστωση χρόνου για την εφαρμογή του εκσυγχρονιστικού τους σχεδιασμού. Οι αλβανοί εξουσιαστές συσπειρώνουν τους καταπιεσμένους του αλβανικού χώρου με την παρουσίαση του εξωτερικού μπαμπούλα ελλήνων και σέρβων και μιλώντας ταυτόχρονα για αλύτρωτες πατρίδες (Τσαμουριά, Κόσοβο, αλβανοί στο μακεδονικό κράτος) αποφεύγοντας έτσι την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού ώστε να μπορέσουν να ολοκληρώσουν την «αλλαγή» των δομών-θεσμών με νέους ώστε να λειτουργούν καλύτερα στην παγκόσμια κρατική μηχανή κι από την άλλη πλευρά, οι εδώ εξουσιαστές με την παρουσίαση του « απειλητικού Μουσουλμανικού τόξου» και τις κραυγές για την « αλύτρωτη και βασανιζόμενη Β. Ηπειρο» καθώς και την «ελληνικότητα της μακεδονίτσας» επιτυγχάνουν μέχρι αυτή την

ξουσιαστές δεν ήταν πάρα οι «παλιοί» που απλά άλλαξαν το όνομα, από κομμουνιστές βαφτίστηκαν καπιταλιστές και τον τρόπο διαχείρησης της εξουσίας, από λαική δημοκρατία τον βάφτισαν σε Αστική...)

Οι απ' εδώ διαχειριστές της εξουσίας, για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα από καιρό πραγματοποιούσαν, έντονη προπαγάνδα, διακηρρύσοντας τα καλά της κρατικής οργάνωσης δυτικού τύπου (μέσω των οργάνων της και των Μ.Μ.Α) ως παράδεισο που όλα ήταν τέλεια, καλή ζωή, άφθονα χρήματα, τροφή και ελευθερία και καλούσαν τους καταπιεσμένους να περάσουν τα σύνορα που οι ίδιοι δημιούργησαν για να βρούν την «ευτυχία», στην νέα Εδέμ.

Οταν το κομμουνιστικό σύστημα άρχισε να κλυδωνίζεται οι εδώ εξουσιαστές βοήθησαν με κάθε μέσο τους «αντιπάλους τους» (κόμμα Μπερίσα) να αναριχηθούν στην εξουσία... και ταυτόχρονα στα λόγια υποδέχονται ως αδελφούς, τους χιλιάδες λαθρομετανάστες στη «γη της επαγγελίας» που τους είχαν υποσχεθεί... οι εξαθλιωμένοι άρχισαν να φτάνουν κατά χιλιάδες στον ελλαδικό χώρο αφού περνούσαν τους μύριους κινδύνους από τον αλβανικό στρατό και την εκμετάλλευση από τους κρατικούς υπαλλήλους και των δύο χωρών και «περιλαμβάνονταν με ανοιχτές αγκάλες», από τους κρατιστές και τα κάθε λογής σκουλήκια, που διαβιούν στον ελλαδικό χώρο, ρίχνοντάς τους σε όλες τις βαριές εργασίες στις πόλεις και την ύπαιθρο, « αμειβοντάς τους» με ψίχουλα ... οι αλβανοί άρχισαν να στιβάζονται σε παράγκες και χαμόσπιτα και να χρησιμεύουν σα φθηνά εργατικά χέρια, ανακαλύπτοντας σιγά σιγά τι κρύβεται κάτω από τον υποσχόμενο παράδεισο...

Οι διώξεις κι οι απελάσεις βέβαια δεν είχαν ακόμη αρχίσει και αυτό, γιατί η κατάσταση στην Αλβανία δεν

εξαθλίωσης, ενώ οι μετανάστες αποτελούσαν πακτωλό χρήματος και αναζωογονούσαν κλάδους, όπως ο κτηνοτροφικός και ο αγροτικός που περνούσαν κρίση.

Στις υπόλοιπες εργασίες χρησιμοποιήθηκαν «σαν το σχεδόν δωρεάν εργατικό δυναμικό...» δυναμικό, που επιπλέον ήταν απόλυτα ελεγχόμενο. Δεν πρέπει εδώ να ξεχνάμε ότι, εκμεταλλευόμενοι την εξαθλίωσή τους, τους χρησιμοποιήσαν και σαν απεργοσπαστικό μηχανισμό (π.χ. στην απεργία των σκουπιδιάρηδων). Για χιλιάδες άλλους-ες, οι υποσχέσεις για τον παράδεισο πραγματώνονταν με μια θέση στην πορνεία. Το «εμπόρειο της σάρκας» περνάει έτσι μια νέα άνθηση...

Με την πάροδο του χρόνου και το κλείσιμο των συννόρων το δουλεμπόριο άρχισε να διοργανώνεται καλύτερα. Εκμετάλλευση από τους κρατικούς υπαλλήλους για το φτιάξιμο κανονικών ή γεύτικων διαβατηρίων και αδειών παραμονής, εκμετάλλευση από τα γουρούνια που τους «μετέφεραν» έναντι αδρότατης αμοιβής στους τόπους εκμετάλλευσης, εκμετάλλευση και ξύλο από τον μπάτσο που θα τους έπαιρνε ποσοστά από την εργασία τους για να τους «καλύψει» κάθε λογής εκμετάλλευση από τους εργοδότες, που πολλές φορές τους κάρφωναν στους μπάτσους λίγο μετά το τέλος της εργασίας, ώστε να γλυτώσουν και τα πενιχρά που έπρεπε να δώσουν. Πέρα απ' όλους αυτούς όμως, είχαν να αντιμετωπίσουν την περίφημη «αλβανική μαφία», που άρχισε α-

παταγώδη του αποτυχία σε αυτό, με το «αλβανικό- βορειοηπειρωτικό». Αλλαξε έτσι την στάση του προς τους αλβανούς εξουσιαστές. Τώρα ο Μπερίσα και οι λοιποί διαχειριστές της εξουσίας, κηρύττονταν εχθροί του έθνους και οι αλβανοί λαθρομετανάστες από αδέλφια που είχαν προσκαλεστεί, γίνονταν οι αποδιοπομπαίοι της κοινωνίας: οι «φονιάδες, βιαστές, κλέφτες, αυτοί που πέρνουν τις δουλειές».

Το κράτος φόρτωσε όλα τα «ανεξιχνίαστα» εγκλήματα, φόνους, ληστείες, βιασμούς, στους αλβανούς λαθρομετανάστες και τα Μ.Μ.Α(= αποβλάκωσης) έπεσαν σαν τα κοράκια να παραπληροφορήσουν και να διαιρέσουν τους καταπιεσμένους ώστε να συνεχίσει το κράτος αλώβητο την πορεία του και τα σχέδιά του. Ολοι οι φόνοι της «αλβανικής μαφίας» που γινόταν ενάντια σε λαθρομετανάστες έγιναν οι μπαμπούλες των δελτίων ειδήσεων και οι κλοπές για να φάνε οι πεινασμένοι, ληστείες και κατάλυση της κοινωνικής ειρήνης, φόβος και τρόμος.

Βέβαια οι εξαθλιωμένοι, πεινασμένοι αλβανοί προχώρησαν σε αρπαγές γιατί οι καταπιεσμένοι όταν πεινούν κλέβουν για να επιζήσουν, η ίδια δε η καταπίεση, ο ρατσισμός, η εκμετάλλευση, τους έκαναν να σφάξουν μερικούς απο τους εκμεταλλευτές τους, αλλά και να στραφούν και ενάντια στους εδώ καταπιεσμένους σε μερικές περιπτώσεις. Αρχισε έτσι ένας ατελείωτος κύκλος κρατικής βίας. Πογκρόμ εναντίον τους σ' όλο τον ελλαδικό χώρο, μαζικές απελάσεις, ξυλοκοπή-

όμοιοί τους.

Η τακτική της όξυνσης συμφέρει και τους δυο εξουσιαστές , λύνοντάς τους πολλά προβλήματα και δύνοντάς τους πίστωση χρόνου για την εφαρμογή του εκσυγχρονιστικού τους σχεδιασμού. Οι αλβανοί εξουσιαστές συσπειρώνουν τους καταπιεσμένους του αλβανικού χώρου με την παρουσίαση του εξωτερικού μπαμπούλα ελλήνων και σέρβων και μιλώντας ταυτόχρονα για αλύτρωτες πατρίδες (Τσαμουριά, Κόσοβο, αλβανοί στο μακεδονικό κράτος) αποφεύγοντας έτσι την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού ώστε να μπορέσουν να ολοκληρώσουν την «αλλαγή» των δομών-θεσμών με νέους ώστε να λειτουργούν καλύτερα στην παγκόσμια κρατική μηχανή κι από την άλλη πλευρά, οι εδώ εξουσιαστές με την παρουσίαση του « απειλητικού Μουσουλμανικού τόξου» και τις κραυγές για την « αλύτρωτη και βασανιζόμενη Β. Ηπειρο» καθώς και την «ελληνικότητα της μακεδονίτσας» επιτυγχάνουν μέχρι αυτή την στιγμή την σίγαση μέχρι ενός σημείου του Κοινωνικού Πολέμου για να προχωρήσουν στα γενικότερα ευρωπαικά σχέδια. Εξάλλου ο ελλαδικός χώρος που αποτελεί τα ανατολικότερα σύνορα της Ευρωπαικής Ενωσης δεν θα μπορούσε να αποτελεί για καιρό ακόμη το «ξέφραγο αμπέλι». Το ευρωπαικό κράτος πρέπει να έχει απόλυτα, ασφαλή κι ελεγχόμενα σύνορα.

Ετσι προωθείται το στήσιμο ενός καλύτερα οργανωμένου δουλεμπορίου, όπου οι χιλιάδες καταπιεσμένοι της αλβανίας θα συνεχίζουν να είναι οι εκμεταλλευόμενοι-καταπιεζόμενοι και στον ελλαδικό χώρο, αλλά πλέον η είσοδος τους, θα είναι απόλυτα ελεγχόμενη τώρα. Η μαζική λοιπόν απέλαση δημιουργεί και τις προυποθέσεις για την μεγαλύτερη εκμετάλλευση των μεταναστών πάνω σε νέες πια βάσεις.

ΝΑ ΠΡΟΩΘΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕΣΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ Σ Χ Ο Λ Ι Κ Α Κ Λ Ο Υ Β Ι Α

Είναι αλήθεια ότι οι βιομηχανίες παραγωγής υπάκουων, πειθαρχημένων και καλοκουρδισμένων ρομπότ που ονομάζονται σχολεία συνεχίζουν να λειτουργούν.

Είναι αλήθεια ότι σ' αυτά τα καταναγκαστικά στρατόπεδα οι εξουσιοδοτημένοι υπαλληλίσκοι του κράτους που ονομάζονται καθηγητές εξακολουθούν να βάζουν στην σειρά και να στοιχίζουν τις ζωές των μαθητευόμενων στην καταπίεση. Να τους προστάζουν κάθε μέρα να προσκυνούν θεούς, σημαίες και διευθυντάδες. Να τους οδηγούν στις αίθουσες εμφύτευσης και εξέτασης της ιερής κρατικής γνώσης. Να κυνηγούν και να κλέβουν τη χαρά και τη ζωντάνια, να σπρώχνουν στην απόγνωση αφαιρώντας και κυριολεκτικά την ζωή

Όλοι τους όμως υπουργοί, καθηγητούληδες, σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων και οι καμαρωτοί εκπρόσωποι των δεκαπενταμελών συμβουλίων συνεχίζουν να κάνουν ένα λάθος.

Νομίζουν ότι έχουμε ησυχάσει πια, ότι πιστέψαμε τις υποσχέσεις τους, τα ωραία συμβουλευτικά τους λόγια, ότι θα ξερογλείψουμε τα κόκκαλα που μας πετάνε.

Νομίζουν ότι σβήστηκαν από την μνήμη μας οι φλογισμένοι δρόμοι, τα οδοφράγματα, τα κατειλλημένα και κατεστραμμένα σχολεία, η αβίαστη δημιουργικότητα και η συνεργασία μεταξύ μας. Θέλουν να νομίζουν ότι μας φυλάνε καλά τα μπατσοειδή αποβράσματα, που έχουν στείλει έξω από τα σιδερόφραχτα κτίρια, στα οποία μας σταυλίζουν και ότι όλα πια κυλάνε ήρεμα και ωραία.

Είναι όμως πάρα πολύ γελασμένοι. Γιατί ο δρόμος της παραίτησης και της ανακωχής δεν ταιριάζει σ' όλους μας. Γιατί υπάρχουν ακόμα τρόποι και καθαρές καρδιές που θα διασαλεύσουν την τάξη τους. Που θα φτύσουν τα υποκριτικά τους πρόσωπα, που θα ταράξουν τον ύπνο τους. Μπορούμε ακόμη να βρίσκουμε τρόπους για να συναντηθεί η οργή μας, να οργανωθεί η Δράση μας.

Ας τους το δείξουμε στην πράξη !!!

ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΑΟΥΣΒΙΤΣ

Άλλη μια νέα σχολική χρονιά άρχισε. Η ζωή σου ξαναμπαίνει στο ασφυκτικό καλούπωμα του σχολείου (που έτσι κι αλλιώς όλοι ζούμε ή ζήσαμε). Οι καλοκαιρινές μέρες "ξεγνοιασιάς",

σχολειο, δηλαδή μια θέση στο πανεπιστήμιο προεξοφλεί την μετατροπή σου σ' έναν τεχνοκράτη δολοφόνο-αυριανό δυνάστη της κοινωνίας. Οι εξετάσεις, οι βαθμολογίες, οι διαχωρισμοί περί "καλών" και "κακών" μαθητών στοχεύουν στη δημιουργία κλίματος ανταγωνισμού μεταξύ των μαθητών, ώστε το δόγμα "ο θάνατος σου η ζωή μου", που προσπαθούν να επιβάλλουν οι κρατιστές σε κάθε πτυχή των ανθρώπινων σχέσεων, να θεωρείται ύστερα απ' όλη αυτή την σχολική επεξεργασία σαν αξίωμα. Στο σχολείο, που είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας, για κάθε παρεκτροπή υπάρχει και η τιμωρία. Ποινολόγια, αποβολές, εκβιασμοί μέσω της βαθμολογίας, αστυνόμευση των σχολικών χώρων,- όπως ήδη συμβαίνει σε αρκετά σχολεία -. χρησιμοποιούνται σαν φόβητρο στους μαθητές για να συγκρατήσουν τις εξεγερτικές τους διαθέσεις. Κύρια λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος, έτσι όπως αυτή εκφράζεται μέσω των καθηγητών-εξουσιαστών του μυαλού μας- είναι να τιθασεύσει και να συντρίψει ολοκληρωτικά τις ακατέργαστες δυνάμεις της φύσης που ωθούν τον άνθρωπο στην εξέγερση και στην ελευθερία. εμφυτεύοντάς του τα αναγνωρισμένα από το Κράτος ιδανικά του γλυψίματος και της υποταγής, που θα διαμορφώσουν τέλεια στη συνέχεια η επιμελημένη πειθαρχία του στρατού και της μισθωτής σκλαβιάς. Απέναντι σ' αυτήν την άθλια κατάσταση, τα αδιάκοπα Σαμποτάζ, η Ανυπακοή και η Αταξία, οι απαλλοτριώσεις των σχολείων, οι φλεγόμενοι δρόμοι και τα οδοφράγματα είναι η μόνη πραγματικότητα που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο και την κοινωνία από τα δεσμά του Κράτους και των θεσμών-μηχανισμών του.

ιερής κρατικής γνώσης. Να κυνηγούν και να κλέβουν τη χαρά και τη ζωντάνια, να σπρώχνουν στην απόγνωση αφαιρώντας και κυριολεκτικά την ζωή .

Όλοι τους όμως υπουργοί, καθηγητούλη-δες, σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων και οι καμαρωτοί εκπρόσωποι των δεκαπενταμελών συμβουλίων συνεχίζουν να κάνουν ένα λάθος.

δρόμος της παραίτησης και της ανοχής δεν ταιριάζει σ' όλους μας. Γιατί υπάρχουν ακόμα τρόποι και καθαρές καρδιές που θα διασαλεύσουν την τάξη τους. Που θα φτύσουν τα υποκριτικά τους πρόσωπα, που θα ταράξουν τον ύπνο τους. Μπορούμε ακόμη να βρίσκουμε τρόπους για να συναντηθεί η οργή μας, να οργανωθεί η Δράση μας .

Ας τους το δείξουμε στην πράξη !!!

ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΑΟΥΣΒΙΤΣ

Άλλη μια νέα σχολική χρονιά άρχισε. Η ζωή σου ξαναμπαίνει στο ασφυκτικό καλούπωμα του σχολείου (που έτσι κι αλλιώς όλοι ζούμε ή ζήσαμε). Οι καλοκαιρινές μέρες "ξεγνοιασιάς", όπως λένε οι εξουσιαστές το σύγχρονο μάντρωμα στα "μπάνια του λαού" και στα γκέττο της νυκτερινής διασκέδασης, τέλειωσαν. Η "νέα" σχολική πραγματικότητα που αντικρύζεις σου ξεδιπλώνει το προσωπείο της. Ατέλειωτες ώρες εγκλωβισμού στα σχολικά κάτεργα, που δεν σου επιτρέπουν να δεις τίποτα άλλο, παρά κάγκελα που σε εμποδίζουν να αισθανθείς τη ζωή έξω απ' αυτά και αγχωμένα προσώπα μαθητών υπό την στενή επιτήρηση πάντα των δεσμοφυλάκων-καθηγητών τους. Το χτύπημα του κουδουνιού στο τέλος της σχολικής ώρας δεν σημαίνει φυσικά και το τέλος του καθημερινού σου μαρτύριου. Ξέρεις ότι στο σπίτι σε περιμένει υποχρεωτικό διάβασμα και κάποιες ώρες φροντιστήριων, ίσως και ξενύχτι, αν ήδη έχεις πάρει μέρος στην χρονιάτικη εκατόμβη που λέγεται πανελλήνιες εξετάσεις. Βλέπεις φροντίζουν να μην σου αφήσουν ούτε ελάχιστο χρόνο που να σου ανήκει. Ο ρόλος του "καλού" και ήσυχου μαθητή που σου πλασάρουν και λειτουργεί σαν κυρίαρχο μοντέλο σχολικής συμπεριφοράς, προϋποθέτει ένα πειθήνιο όργανο στις επιταγές της σχολικής ιεραρχίας, προετοιμασμένο να έχει την ίδια υποτακτική στάση και όταν θα βγει σαν "ολοκληρωμένος" πολίτης στο κρεματόριο της κυριαρχούμενης κοινωνίας. Παράλληλα το "καλύτερο" που μπορεί να σου υποσχεθεί το σχολειο, δηλαδή μια θέση στο πανεπιστήμιο προεξοφλεί την μετατροπή σου σ' έναν τεχνοκράτη δολοφόνο-αυριανό δυνάστη της κοινωνίας. Οι εξετάσεις, οι βαθμολογίες, οι διαχωρισμοί περί "καλών" και "κακών" μαθητών στοχεύουν στη δημιουργία κλίματος ανταγωνισμού μεταξύ των μαθητών, ώστε το δόγμα "ο θάνατος σου η ζωή μου", που προσπαθούν να επιβάλλουν οι κρατιστές σε κάθε πτυχή των ανθρώπινων σχέσεων, να θεωρείται ύστερα απ' όλη αυτή την σχολική επεξεργασία σαν αξίωμα. Στο σχολείο, που είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας, για κάθε παρεκτροπή υπάρχει και η τιμωρία. Ποινολόγια, αποβολές, εκβιασμοί μέσω της βαθμολογίας, αστυνόμευση των σχολικών χώρων,- όπως ήδη συμβαίνει σε αρκετά σχολεία -. χρησιμοποιούνται σαν φόβητρο στους μαθητές για να συγκρατήσουν τις εξεγερτικές τους διαθέσεις. Κύρια λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος, έτσι όπως αυτή εκφράζεται μέσω των καθηγητών-εξουσιαστών του μυαλού μας- είναι να τιθασεύσει και να συντρίψει ολοκληρωτικά τις ακατέργαστες δυνάμεις της φύσης που ωθούν τον άνθρωπο στην εξέγερση και στην ελευθερία. εμφυτεύοντάς του τα αναγνωρισμένα από το Κράτος ιδανικά του γλυψίματος και της υποταγής, που θα διαμορφώσουν τέλεια στη συνέχεια η επιμελημένη πειθαρχία του στρατού και της μισθωτής σκλαβιάς. Απέναντι σ' αυτήν την άθλια κατάσταση, τα αδιάκοπα Σαμποτάζ, η Ανυπακοή και η Αταξία, οι απαλλοτριώσεις των σχολείων, οι φλεγόμενοι δρόμοι και τα οδοφράγματα είναι η μόνη πραγματικότητα που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο και την κοινωνία από τα δεσμά του Κράτους και των θεσμών-μηχανισμών του.

-Όχι σε αιτήματα που βοηθάνε στην βελτίωση των συνθηκών σφαγής μας στα σχολικά κελιά.

-Μην αφήνετε τους κάθε είδους υπηρέτες-δολοφόνους του Κράτους να σας κατακρεουργούν την σκέψη.

-Μπουρλότο και φωτιά στα σχολικά κελιά.

-Καθημερινά σαμποτάζ σ' όλους τους χώρους καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

-Επιτεθείτε συνολικά στο εκπαιδευτικό σύστημα, με όποιο προσωπείο κι αν προβάλλεται.

-Εξεγερθείτε ενάντια στο Κράτος και τους θεσμούς του.

Η νέα σχολική χρονιά άρχισε. Το πως θα τελειώσει είναι στο χέρι σου...

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ Ⓐ ΤΑΞΙΑ

Το ανθρώπινο προσωπείο που προσπαθεί να προβάλλει το εκπαιδευτικό σύστημα έχει σα στόχο την απόκρυψη της *κρατικής κτηνωδίας*.

Τα καταπραϋντικά χάπια που διακινούν οι κρατιστές και τα όργανά τους (*αναπαλαίωση των σχολικών κατέργων, αλλαγή τρόπου ιεράρχησης κλπ.*) σκοπεύουν να καταστείλουν την *εξεγερτική δράση*.

ΤΟ... ΣΚΟΝΑΚΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ — ΑΡΙΘΜ. ΕΝΤΥΠΟΥ ΝΟ 1

Η βασική επιδίωξη των κάθε είδους εξουσιαστών που ευδοκιμούν στον πλανήτη μας, είναι να σε μετασχηματίσουν σε ό,τι αυτοί θέλουν. Είσαι "ελεύθερος" να είσαι όποιος θέλεις, να κάνεις ό,τι θέλεις, αρκεί να τους αρέσει. Η περιβόητη "ελευθερία" που σου προσφέρουν είναι κομμένη και ραμμένη στα γούστα τους. Από την ώρα που γεννιέσαι κατατάσσεσαι και υποτάσσεσαι, συμβιβάζεσαι και υποβιβάζεσαι, μεταμορφώνεσαι στο τέλειο ρομποτάκι εξυπηρέτησης αναγκών της εξουσίας: Της οικογένειας,

Άλλη μια νέα σχολική χρονιά άρχισε. Η ζωή σου ξαναμπαίνει στο ασφυκτικό καλούπωμα του σχολείου (που έτσι κι αλλιώς όλοι ζούμε ή ζήσαμε). Οι καλοκαιρινές μέρες "ξεγνοιασιάς", όπως λένε οι εξουσιαστές το σύγχρονο μάντρωμα στα "μπάνια του λαού" και στα γκέττο της νυκτερινής διασκέδασης, τέλειωσαν. Η "νέα" σχολική πραγματικότητα που αντικρύζεις σου ξεδιπλώνει το προσωπείο της. Ατέλειωτες ώρες εγκλωβισμού στα σχολικά κάτεργα, που δεν σου επιτρέπουν να δεις τίποτα άλλο, παρά κάγκελα που σε εμποδίζουν να αισθανθείς τη ζωή έξω απ' αυτά και αγχωμένα πρόσωπα μαθητών υπό την στενή επιτήρηση πάντα των δεσμοφυλάκων-καθηγητών τους. Το χτύπημα του κουδουνιού στο τέλος της σχολικής ώρας δεν σημαίνει φυσικά και το τέλος του καθημερινού σου μαρτύριου. Ξέρεις ότι στο σπίτι σε περιμένει υποχρεωτικό διάβασμα και κάποιες ώρες φροντιστήριων, ίσως και ξενύχτι, αν ήδη έχεις πάρει μέρος στην χρονιάτικη εκατόμβη που λέγεται πανελλήνιες εξετάσεις. Βλέπεις φροντίζουν να μην σου αφήσουν ούτε ελάχιστο χρόνο που να σου ανήκει. Ο ρόλος του "καλού" και ήσυχου μαθητή που σου πλασάρουν και λειτουργεί σαν κυρίαρχο μοντέλο σχολικής συμπεριφοράς, προϋποθέτει ένα πειθήνιο όργανο στις επιταγές της σχολικής ιεραρχίας, προετοιμασμένο να έχει την ίδια υποτακτική στάση και όταν θα βγει σαν "ολοκληρωμένος" πολίτης στο κρεματόριο της κυριαρχούμενης κοινωνίας. Παράλληλα το "καλύτερο" που μπορεί να σου υποσχεθεί το

Το ανθρώπινο προσωπείο που προσπαθεί να προβάλλει το εκπαιδευτικό σύστημα έχει σα στόχο την απόκρυψη της *κρατικής κτηνωδίας*.

Τα καταπραϋντικά χάπια που διακινούν οι κρατιστές και τα όργανά τους *(αναπαλαίωση των σχολικών κατέργων, αλλαγή τρόπου ιεράρχησης κλπ.)* **σκοπεύουν να καταστείλουν την *εξεγερτική δράση*.**

Η σχολική χρονιά άρχισε...
Το πώς θα τελειώσει είναι στο χέρι σου....

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων
{Αναρχική Ομάδα "Μαύρο Αγκάθι"
Αναρχική Ομάδα ΑΤΑΞΙΑ
Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
Αναρχική Παρέμβαση
Συσπείρωση Αναρχικών}

Σαμποτάζ, η Ανυπακοή και η Αταξία, οι απαλλοτριώσεις των σχολείων, οι φλεγόμενοι δρόμοι και τα οδοφράγματα είναι η μόνη πραγματικότητα που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο και την κοινωνία από τα δεσμά του Κράτους και των θεσμών-μηχανισμών του.

- Όχι σε αιτήματα που βοηθάνε στην βελτίωση των συνθηκών σφαγής μας στα σχολικά κελιά.

-Μην αφήνετε τους κάθε είδους υπηρέτες-δολοφόνους του Κράτους να σας κατακρεουργούν την σκέψη.

-Μπουρλότο και φωτιά στα σχολικά κελιά.

-Καθημερινά σαμποτάζ σ' όλους τους χώρους καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

-Επιτεθείτε συνολικά στο εκπαιδευτικό σύστημα, με όποιο προσωπείο κι αν προβάλλεται.

-Εξεγερθείτε ενάντια στο Κράτος και τους θεσμούς του.

Η νέα σχολική χρονιά άρχισε. Το πως θα τελειώσει είναι στο χέρι σου...

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ Ⓐ ΤΑΞΙΑ

ΤΟ... ΣΚΟΝΑΚΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ — ΑΡΙΘΜ.ΕΝΤΥΠΟΥ ΝΟ 1

Η βασική επιδίωξη των κάθε είδους εξουσιαστών που ευδοκιμούν στον πλανήτη μας, είναι να σε μετασχηματίσουν σε ό,τι αυτοί θέλουν.Είσαι "ελεύθερος" να είσαι όποιος θέλεις, να κάνεις ό,τι θέλεις, αρκεί να τους αρέσει. Η περιβόητη "ελευθερία" που σου προσφέρουν είναι κομμένη και ραμμένη στα γούστα τους. Από την ώρα που γεννιέσαι κατατάσσεσαι και υποτάσσεσαι, συμβιβάζεσαι και υποβιβάζεσαι, μεταμορφώνεσαι στο τέλειο ρομποτάκι εξυπηρέτησης αναγκών της εξουσίας: Της οικογένειας, του αφεντικού, του κράτους, του μπάτσου, των καταστάσεων, των συνθηκών, της ανάγκης και φυσικά του καθηγητή σου, τον οποίο σου μέλει να αντικρύσεις γεμάτος ευτυχία σε λίγες μέρες, ώρες, λεπτά.

Ξεκίνησε λοιπόν το νέο σχολικό έτος. Δεν ξεχνάμε όμως ότι: Το σχολείο αποτελεί έναν από τους κυριότερους κρατικούς θεσμούς χειραγώγησης και καταστολής της ελεύθερης σκέψης.Με σαφώς ιεραρχικές δομές, το σχολείο διαιωνίζει την μικροαστικότητα και τη μιζέρια της καθημερινότητας. Η σημερινή εκπαίδευση έχει σαν στόχο την "ομαλή ένταξη" σου στο κοινωνικό σύνολο, οριοθετώντας έτσι τα πλαίσια της συμπεριφοράς και των κινήσεών σου.

Οι καθηγητές σου λοιπόν, θα συνεχίσουν το έργο των γονιών σου, που τελικά θα τελειώσουν,αποτελειώνοντας πρώτα εσένα, ο στρατός, τα κόμματα, τα Μ.Μ.Ε., ο οποιοσδήποτε μαλάκας κ.τ.λ. Το έργο αυτό βιάζει την μοναδικότητά σου, συντρίβει τα όνειρά σου, σε αναισθητοποιεί, σε απελπίζει, για να γίνεις ένα ακόμα απρόσωπο ον, που υπάρχει αλλά ΔΕΝ ΖΕΙ, στημένο σε μια γραμμή, προσευχόμενο να μην σταματήσουν ποτέ οι "άγιοι" αυτοί άνθρωποι να ποδοπατάνε τα όνειρά του, έτσι ώστε να μην είναι σε θέση να διαμορφώνει ο ίδιος καταστάσεις αντιθετικές με τα συμφέροντα των αφεντικών.

Ξέρουμε επίσης πολύ καλά ότι η πνευματική καθοδήγηση καθώς και οι ανταγωνιστικές διαθέσεις που επιβάλλονται στην νεολαία από τους καθηγητές "μπάτσους του μυαλού μας" σκοπεύουν στην καταστολή των άγριων διαθέσεων των μαθητών για αντίσταση, με άμεσο αποτέλεσμα την αποδοχή της εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης.

ΕΜΕΙΣ όμως δεν ,συστάρουμε να ανεχόμαστε τα γλοιώδη εξουσιαστικά γουρούνια και τις απειλές-τιμωρίες τους, καθώς και να γινόμαστε τα γρανάζια αύτου του σάπιου και διεφθαρμένου συστήματος.

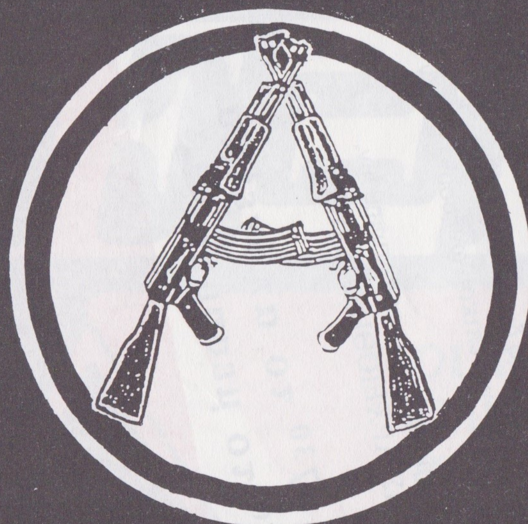
Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ. ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ...

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΣΑΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΟΣ.

ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ και ΧΡΟΝΙΚΟ
1967 - 1984

ΑΘΗΝΑ 94

ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ 1967 - 1984

Για τον κοινωνικό απελευθερωτικό επαναστατικό αγώνα το παρόν και το μέλλον είναι αδιάσπαστα δεμένα μεταξύ τους και οι διαχωρισμοί, οι ταξινομήσεις και οι περιορισμοί είναι εμπόδια που λειτουργούν προς όφελος του κράτους.

Όλοι οι επικριτές των βίαιων πρακτικών που αναπτύσσονται ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό οδηγούνται σε απόμακρα μονοπάτια που δεν μπορούν να συναντηθούν με τη λεωφόρο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η δράση της Οργισμένης Ταξιαρχίας αποτελεί μια εμπειρία που αναδεικνύει τη σημασία της πολύμορφης κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό. Πρόκειται για μια εμπειρία ενάντια στην οποία οι ιδεολογικοποιημένες επικρίσεις δεν είναι παρά φτερό στον άνεμο.

Μακρυά από λογικές πρωτοπορίας, μέσα στη φωτιά του κοινωνικού πολέμου η Οργισμένη Ταξιαρχία έδειξε πως δεν την αγγίζουν οι επικρίσεις περί «τυχοδιωκτισμού», «τρομοκρατίας», «απόγνωσης» και «μιλιταρισμού». Ειδικά ως προς το τελευταίο η αμεσότητα με την οποία δρούσε κατέρριψε τον μύθο που καλλιεργείται για δήθεν ιεραρχημένες και μιλιταριστικού χαρακτήρα δομές, κάτι άλλωστε που δεν θα μπορούσε να ισχύσει σε μια οργανωμένη αναρχική δραστηριότητα όχι μόνο γιατί αντιστρατεύεται θεμελιακές αναρχικές απόψεις, αλλά και από το γεγονός πως οι ιεραρχημένες και μιλιταριστικού χαρακτήρα δομές στερούν την αμεσότητα και την ζωντάνια της δράσης που εκδήλωσε η Οργισμένη Ταξιαρχία.

Ο καθένας μπορούσε να είναι η Οργισμένη Ταξιαρχία, ο οποιοσδήποτε που βρισκόταν στην Αγγλία αλλά και που ξεπερνούσε τα όρια που επιβάλλουν οι κρατιστές. Η δράση της δεν γνώρισε όρια και φραγμούς όπως δεν γνωρίζει και η κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

οποία δρούσε κατέρριψε τον μύθο που καλλιεργείται για δήθεν ιεραρχημένες και μιλιταριστικού χαρακτήρα δομές, κάτι άλλωστε που δεν θα μπορούσε να ισχύσει σε μια οργανωμένη αναρχική δραστηριότητα όχι μόνο γιατί αντιστρατεύεται θεμελιακές αναρχικές απόψεις, αλλά και από το γεγονός πως οι ιεραρχημένες και μιλιταριστικού χαρακτήρα δομές στερούν την αμεσότητα και την ζωντάνια της δράσης που εκδήλωσε η Οργισμένη Ταξιαρχία.

Ο καθένας μπορούσε να είναι η Οργισμένη Ταξιαρχία, ο οποιοσδήποτε που βρισκόταν στην Αγγλία αλλά και που ξεπερνούσε τα όρια που επιβάλλουν οι κρατιστές. Η δράση της δεν γνώρισε όρια και φραγμούς όπως δεν γνωρίζει και η κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΘΗΝΑ 94

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Τεύχος 8-9

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ
εκδίδεται από την:
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ
εκδίδεται από την:
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΗΣ - ΑΝΤΙΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ 8-9
ΙΟΥΝΗΣ 1994

ΘΕΩΡΗΣΗ

Τεύχος 8-9

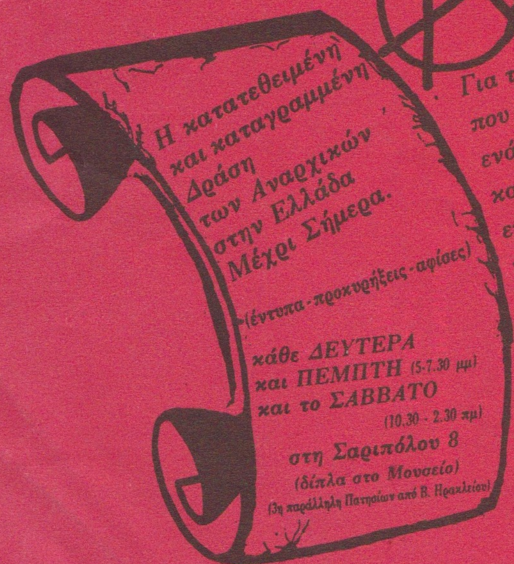

Περιοδική εκδοτική πρωτοβουλία
για την προώθηση
της Αντιθεσμικής-Αντισυναινετικής Αναρχικής δράσης

ΝΑΡΧΙΚΗ ΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

*Για τον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
που είναι αγώνας των ανθρώπων
ενάντια στο κράτος
και κάθε μορφής εξουσία
ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια
εξάλειψης
των κοινωνικών
αγώνων*

α
-α

νω
Α
νασ
στον
αποκ
μιούρ
να απ
τους κ
μενων α
Σ' όλ
τλοι διά
σης ενός
Η προσ
1990.
Η λειτο
τατη συμβο
Από το υ
Καλούμε όσ
ΑΡΧΕΙΟΘΗ
Εννοείται
Υπενθυμίζο

ΝΑΡΧΙΚΗ
ΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

ν αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
ναι αγώνας των ανθρώπων
τια στο κράτος
κάθε μορφής εξουσία
άντια στη διαστρέβλωση
αι την προσπάθεια
ξάλειψης
των κοινωνικών
αγώνων

Στις 20 Νοέμβρη συμπληρώνεται ένας χρόνος λει
πρόκειται εδώ να προχωρήσουμε σέ κάποιου είδους
καν με λειτουργικό και δημιουργικό τρόπο σ' όλο αυ
μα ενός απολογισμού.
Φυσικά, το κράτος και οι κάθε είδους εξουσιαστές θ
νουν και να συκοφαντούν τους αγώνες της κοινωνίας
πτύσσεται με συνέχεια και με πολλαπλούς τρόπους και ε
Η ανάπτυξη, λοιπόν, του αγώνα της μνήμης ενάντια σ
επικεντρωμένο σε μια παρελθοντολογία όπως πολύ πρόθ
οπτική. Αντίθετα, διαπερνά το σύνολο των αναπτυσσόμεν
πολύ ένα μέσο για την ανάπτυξη διάφορων κοινωνικών δ
που θέλουν να επιβάλλουν οι κρατιστές στην παρούσα περ
της ευαισθησίας.
Είναι αξιοσημείωτο πως η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
άλλων, ένα χώρο συνεύρεσης, γνωριμίας, ανταλλαγής απόψε
-σσες και συλλογικότητες.
Έτσι, ξεπερνώντας τα "στενά" όρια της ανάπτυξης ενός α
νωνικές δραστηριότητεςς
Αξίζει να σημειωθεί πως το συγκεντρωμένο και συγκεντρω
νασχόληση αλλά πηγή για την κατανόηση των διαφορετικών α
στον πολύμορφο κοινωνικό αγώνα που διαρκώς αναπτύσσεται.
αποκομιδή εμπειριών και την εξαγωγή συμπερασμάτων αλλά κα
μιούργησαν προβλήματα στην ανάπτυξη μιας συνολικής κοινωνι
να αποτελέσει ένα σημαντικό στοιχείο για την διερεύνηση και τ
τους κρατιστές καταστάσεων αλλά και για τον λειτουργικό εμπλο
μενων ανθρώπων.
Σ' όλο αυτό το διάστημα του ενός χρόνου που μεσολάβησε μπόρ
τλοι διάφορων εντύπων, προκηρύξεις, αφίσσες κλπ. γεγονός που δη
σης ενός μεγάλου σε όγκο υλικού.
Η προσπάθεια συγκέντρωσης του υλικού συνεχίζεται με σκοπό την
1990.
Η λειτουργική συνεισφορά συντρόφων-σσών στην συγκέντρωση του υ
τατη συμβολή στην όλη προσπάθεια.
Από το υλικό που έχει συγκεντρωθεί λείπουν ορισμένα έντυπα, ιδιαίτ
Καλούμε όσους συντρόφους-σσες διαθέτουν έντυπα αυτής της περιόδ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ.
Εννοείται πως σε κάθε περίπτωση τα έντυπα θα επιστραφούν αφού προ
Υπενθυμίζουμε πως οι ώρες και μέρες λειτουργίας της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ Α

ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7^{3}
και ΣΑΒΒΑΤΟ 10^{30} -2^{30} το

Στις 20 Νοέμβρη συμπληρώνεται ένας χρόνος λειτουργίας της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ. Φυσικά και δεν πρόκειται εδώ να προχωρήσουμε σέ κάποιου είδους απολογισμό, για τον απλούστατο λόγο πως τα όσα αναπτύχθηκαν με λειτουργικό και δημιουργικό τρόπο σ' όλο αυτό το διάστημα θα έχαναν κάθε σημασία αν έμπαιναν στη φόρμα ενός απολογισμού.

Φυσικά, το κράτος και οι κάθε είδους εξουσιαστές θέλουν να επιβάλλουν τη λήθη για να μπορούν να διαστρεβλώνουν και να συκοφαντούν τους αγώνες της κοινωνίας και των αναρχικών. Η προσπάθεια αυτή των κρατιστών αναπτύσσεται με συνέχεια και με πολλαπλούς τρόπους και εκδηλώνεται σε κάθε στιγμή του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Η ανάπτυξη, λοιπόν, του αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη δεν είναι κάτι το στατικό και μεμονωμένο, δεν είναι επικεντρωμένο σε μια παρελθοντολογία όπως πολύ πρόθυμα θα μπορούσε να προβληθεί από κάποια διαστρεβλωμένη οπτική. Αντίθετα, διαπερνά το σύνολο των αναπτυσσόμενων μέσα στον κοινωνικό πόλεμο πρακτικών. Αποτελεί πιο πολύ ένα μέσο για την ανάπτυξη διάφορων κοινωνικών δραστηριοτήτων σε σχέση με το σήμερα και τις καταστάσεις που θέλουν να επιβάλλουν οι κρατιστές στην παρούσα περίοδο, έχοντας μισοφορέσει τον μανδύα της ανθρωπιάς και της ευαισθησίας.

Είναι αξιοσημείωτο πως η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπως άλλωστε έχουμε ήδη αναφέρει, αποτελεί, εκτός των άλλων, ένα χώρο συνεύρεσης, γνωριμίας, ανταλλαγής απόψεων και ανάπτυξης διάφορων πρακτικών από συντρόφους -σσες και συλλογικότητες.

Έτσι, ξεπερνώντας τα "στενά" όρια της ανάπτυξης ενός αγώνα ενάντια στη λήθη αποτελεί μια συμβολή στις κοινωνικές δραστηριότητεςς

Αξίζει να σημειωθεί πως το συγκεντρωμένο και συγκεντρωνόμενο υλικό δεν αποτελεί μια απλή και στερεότυπη ε-
νασχόληση αλλά πηγή για την κατανόηση των διαφορετικών απόψεων που αναπτύχθηκαν από τους αναρχικούς μέσα
στον πολύμορφο κοινωνικό αγώνα που διαρκώς αναπτύσσεται. Είναι ένα μέσο για την αναγνώριση των λαθών, την
αποκομιδή εμπειριών και την εξαγωγή συμπερασμάτων αλλά και, το κυριότερο, για την αποφυγή των λαθών που δη-
ιούργησαν προβλήματα στην ανάπτυξη μιας συνολικής κοινωνικής και αντικρατικής πρακτικής. Μπορεί κάλλιστα
α αποτελέσει ένα σημαντικό στοιχείο για την διερεύνηση και την έμπρακτη αντιμετώπιση των επιβαλλόμενων από
υς κρατιστές καταστάσεων αλλά και για τον λειτουργικό εμπλουτισμό των αντικρατικών πρακτικών των αγωνιζό-
ων ανθρώπων.

Σ' όλο αυτό το διάστημα του ενός χρόνου που μεσολάβησε μπόρεσαν να συγκεντρωθούν περισσότεροι από 150 τί-
διάφορων εντύπων, προκηρύξεις, αφίσσες κλπ. γεγονός που δημιουργεί την ανάγκη επεξεργασίας και ταξινόμη-
νός μεγάλου σε όγκο υλικού.
προσπάθεια συγκέντρωσης του υλικού συνεχίζεται με σκοπό την πλήρη κάλυψη των δεκαετιών 1970, 1980 και
ειτουργική συνεισφορά συντρόφων-σσών στην συγκέντρωση του υλικού αποτέλεσε και αποτελεί μια σημαντικό-
μβολή στην όλη προσπάθεια.
το υλικό που έχει συγκεντρωθεί λείπουν ορισμένα έντυπα, ιδιαίτερα, της δεκαετίας 1970.
ε όσους συντρόφους-σσες διαθέτουν έντυπα αυτής της περιόδου να επικοινωνήσουν με την ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΘΗΚΗ.
ται πως σε κάθε περίπτωση τα έντυπα θα επιστραφούν αφού προηγούμενα φωτοτυπηθούν.
μίζουμε πως οι ώρες και μέρες λειτουργίας της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ είναι:

ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7^{30} το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ 10^{30} -2^{30} το μεσημέρι.